

NEW YORK TIMES
BESTSELLER

CHRISTINA
LAUREN

Harika
PİÇ

PEGASUS

Pegasus Yayınları: 904

Bestseller Roman: 389

HARİKA PİÇ

CHRISTINA LAUREN

Özgün Adı: Beautiful Bastard

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan

Editör: Dilara Anıl Özgen

Düzeltili: Haluk Kürşad Kopuzlu

Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Malı. Fatih Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ağustos 2014

ISBN: 978-605-343-345-3

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014 Copyright © Lauren Billings ve Christina Hobbs, 2013 İlk olarak Simon & Schuster, Inc.'in altyayıncısı Gallery Books tarafından yayımlanmıştır.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Simon & Schuster, Inc.'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

CHRISTINA LAUREN

Harika

■
Piç

İngilizceden Çeviren:

Sertaç Kahyaolu

4

PEGASUS YAYINLARI

Kitabın içeri yetişkin okurlara uygundur. Cinsel sahneler barındırır.

*Bizi farkında olmadan bir araya getiren SM'ye,
İşimize resmiyet kazandırdıkları için hayranlarımıza,
Ve tüm bunlara müsamaha gösteren kocalarımıza...*

Bir

Babam, istediğin işi öğrenmenin yolunun her saniye bir başkasını o işi yaparken izlemekten geçtiğini söylerdi hep.

“Tepedeki işi almak için en aşağıdan başlamalısın,” demişti. “CEO’larm sen olmadan yaşayamayacağı kişi ol. Sağ kolları ol. Dünyalarını öğren, böylece diplomanı aldığıın saniye seni havada kapacaklardır.”

Evet, yeri doldurulamaz biri olmuşum. Ve kesinlikle “sağ kol” da olacaktım. Ancak bu hikâyede olaylar öyle gelişti ki çoğu zaman o kahrolası suratı tokatlamak isteyen bir sağ kol oluverdim.

Patronum, Bay Bennett Ryan. *Harika Piç.*

Onu düşününce midem kasıldı: uzun, göz kamaştırıcı ve tepeden tırnağa uğursuz bir adam. Şimdiye kadar tanıdığım en kendini beğenmiş, en gösterişli dallamaydı. Ofisteki tüm diğer kadınların onun kaçamakları hakkındaki dedikodularını duyar ve güzel bir yüzün yeterli olup olmadığını merak ederdim. Fakat babam ayrıca, “Hayatın daha başındayken güzelliğin yalnızca yüzeysel olduğunu ve çirkinliğin insanın iliğine kadar işlediğini fark edersin,” demişti. Geçmiş son birkaç sene içinde birkaç liseli ve kolejliyle çıkmış ve nahoş adamlardan kendi payıma düşeni almıştım. Fakat bu seferki en fenasıydı.

“Şey, merhaba Bayan Mills!” Bay Ryan, kendi odasının bekleme salonu vazifesi gören ofisimin kapı aralığında dikiliyordu. Sesinin tonu bal gibi tatlıydı fakat ters bir şey vardı... buzun üzerinde donmaya ve çatlamaya bırakılmış bal gibiydi.

Telefonumun üzerine su sıçrattıktan, çöp öğütücünün içine küpelerimi düşürdükten, eyaletler arası otoyolda arabama arkadan çarpıldıktan ve polislerin her ikimizin de bildiği şeyleri -kabahatin diğer tarafta olduğunu- söylemek için gelmelerini beklemek zorunda kaldıktan sonra, bu sabah en son ihtiyaç duyduğum şey huysuz bir Bay Ryan’dı.

Başka bir tatla içeri girmemiş olması benim için çok kötüydü.

Ona her zamanki karşılığımı verdim: “Günaydın Bay Ryan.” Ve karşılığında her zamanki gibi kafasını kısaca sallayarak beni geçiştirmesini umdum.

Fakat ben onu atlatmaya çalıştığımda o homurdandı, “Gerçekten günaydın mı, Bayan Mills? Kendi küçük dünyanızda saat şu anda kaç?”

Durdum ve soğuk bakışlarıyla karşılaştım. Benden rahat bir yirmi santim uzundu ve onun için çalışmadan önce kendimi hiç bu kadar küçük hissetmemiştim. Ryan Medya Grubu için altı sene çalışmıştım. Fakat Bay Ryan dokuz ay önce aile işlerine geri döndüğünden beri onunla göz seviyesine yakın temas kurabilmek için önceleri bir sirk cambazı yüksekliği olarak düşündüğüm topukluları giymeye başlamıştım. Öyleyken bile ona bakabilmek için kafamı yukarı kaldırmak zorundaydım ve onun bu durumdan keyif aldığı ela gözlerinin parlamasından belli oluyordu.

“Talihsiz bir sabah geçirdim. Bir daha olmaz,” dedim. Sesim titremeden çıktığı için rahatlamıştım. Daha önce hiç geç kalmamıştım, bir kere bile fakat o, ilk kez geç kalışımı bir mesele haline getirmeyi seçmişti. Onu atlatmaya, çantamı ve ceketimi dolaba koyup bilgisayarımı açmaya çalıştım. Sanki o, kapı ağzında durmuyormuş, yaptığım her hareketi izlemiyormuş gibi davranmak için elimden geleni yaptım.

“Talihsiz bir sabah’ senin yokluğunda uğraşmak zorunda kaldıklarım için oldukça uygun bir açıklama. İmzalanmış anlaşmaları söz verildiği üzere, Doğu Yakası saatiyle sabah dokuzda almadığı gerçeğini tatlıya bağlamak için Alex Schaffer’la bizzat konuştum. Teklifi aslında yazıldığı haliyle uygulamaya koyacağımızı bildirmek için Madeline Beaumont’u bizzat aramak zorunda kaldım. Bir başka ifadeyle, bu sabah hem senin işini hem de kendi işimi yaptım. ‘Talihsiz bir sabah’ bile olsa saat sekizde burada olmayı başaramaz mıydın? Bazılarımız pazar kahvaltısı saatinden önce kalkıp çalışmaya başlıyorlar.”

Başımı kaldırıp ona baktım, beni kışkırtıyor, geniş göğsünde kollarını birleştirmiş ters ters bana bakıyordu - ve hepsi bir saat geciktiğim içindi. Koyu renk takım elbisesinin omuzlarında gerildiği yöne doğru bakmamak için oldukça bilinçli bir şekilde gözlerimi kaçırdım. İlk ay birlikte çalıştığımız konferans sırasında kaldığımız otelin spor salonunu ziyaret etmek gibi bir hata yapmış ve içeri girdiğimde onu koşu bandının yanında terli ve çıplak bir şekilde bulmuştum. Herhangi bir erkek modelin, sahip olmak için adam öldüreceği bir yüzü ve daha önce hiçbir erkekte görmediğim, inanılmaz saçları vardı. Saçları az önce sevişmiş gibiydi. Aşağıdaki kızların tabiri buydu ve onlara göre bu tabiri hak ediyordu. Gömleğiyle göğsündeki teri silmesi, sonsuza dek aklıma kazınmıştı.

Tabii ki ağzını açarak bu anı mahvetmek zorundaydı: “Sonunda fiziksel formunuza ilgi göstermeye başladığınızı görmek pek hoş Bayan Mills.”

Pislik.

Anılardan sıyrılıp, “Üzgünüm Bay Ryan,” dedim hafiften iğneleyerek. “Sizi faks makinesiyle uğraşmak ve bir telefon açmak zorunda bırakarak üzerinize yaktığım yükü anlıyorum. Dediğim gibi, bir daha olmayacak.”

“Haklısın, olmayacak,” diyerek karşılık verdi kibirli gülümsemesini eksik etmeden.

Yalnızca ağzını kapalı tutabilseydi mükemmel olacaktı. Bir parça koli bandı bu işi görebilirdi. Ara sıra çıkartıp okşadığım, bir gün iyi bir amaç için kullanmayı umduğum bir miktar bandı masamda bulunduruyordum.

“O zaman bu hadisenin hafızandan uçup gitmesine izin vermemek için Schaffer, Colton ve Beaumont projelerinin durum tablolarını saat beşte masamda görmek isterim. Ve daha sonra bu sabahki bir saati telafi etmek için saat altıda konferans odasında benim için Papadakis raporunun sunum modelini çıkartmam istiyorum. Eğer bu raporun üstesinden gelersen bana ne yaptığını bildiğini kanıtlamış olursun.”

Arkasını dönüp ofis kapısını ardından çarpışını izlerken gözlerim kocaman oldu. Aynı zamanda MBA tezimi oluşturan bu projede takvimin ilerisinde olduğumu gayet iyi biliyordu. Anlaşmalar imzalanana kadar slaytlarımı bitirmek için önümde hâlâ aylar vardı... ki henüz imzalanmamışlardı - henüz tam olarak düzenlenmemişlerdi bile. Şimdi ise uğraşmam gereken diğer işlerle birlikte, beraber bir sunum modellemesi yapmamızı istiyordu. Saatime baktım. Harika, yedi buçuk saatim vardı, tabii eğer öğlen yemeğini pas geçersen... Papadakis dosyasını açtım ve işe koyuldum.

Herkes öğlen yemeği için dökülmeye başladığında otomattan aldığım kahvem ve bir paket karışık çerezle masama yapışıp kalmıştım. Normalde akşamki yemekten artanları getirir ya da diğer stajyerlerle bir şeyler yemek için ayrılırdım fakat zaman bugün benden yana değildi. Ofisin dış kapısının açıldığını duydum ve kafamı kaldırdım, Sara Dillon gülümseyerek içeri girdi. Sara, Ryan Medya Grubu nda benimle aynı MBA staj programındaydı fakat o muhasebede çalışıyordu.

“Öğle yemeği için hazır mısın?” diye sordu.

“Çıkamıyorum. Korkunç bir gün.” Özür dileyen gözlerle ona baktım ve tebessümü zoraki bir gülümsemeye dönüştü.

“Korkunç olan gün mü, *patron* mu?” Masamın köşesine oturdu. “Bu sabah cinlerinin biraz tepesinde olduğunu duydum.”

Biliyorum dercesine baktım. Sara onun için çalışmıyordu fakat patronum hakkında her şeyi biliyordu. Şirketin kurucusu Elliott Ryan'ın en küçük oğlu olması ve çabuk öfkelenmesiyle nam salmış olan Bennett Ryan, bu binada yaşayan bir efsaneydi. “Benden iki tane olsa bile bu işi zamanında bitiremem.”

“Gelirken sana bir şeyler getirmemi istemediğine emin misin?” Gözleri patronun ofisine doğru kaydı. “Kiralık bir katil? Kutsal su?”

Güldüm. “Ben iyiyim.”

Sara gülümsedi ve ofisten çıktı. Kahvem son yudumunu da içmiştim ki

eğildiğimde çorabımın kaçtığını fark ettim. “Bir bu eksikti,” diye başladım ve Saranın geri geldiğini duydum. “Çorabımı bir yere takmışım. Aslında çikolata olan bir yere gidiyorsan dönüşte bana elli kilo getir, böylece duygularımın çaresine daha sonra bakarım.”

Kafamı kaldırdım ve orada duranın Sara olmadığını gördüm. Yanaklarım utançtan kıpkırmızı oldu ve eteğimi geri indirdim.

“Affedersiniz Bay Ryan, ben...”

“Bayan Mills, diğer ofis kızlarıyla sorun çıkararak çamaşırlarınızı konuşacak bolca vaktin olduğuna göre Papadakis sunumunu hazırlamaya ek olarak Willis ofisine gitmeni ve Beaumont için pazar analizini ve pazar bölümlendirmelerini almanı istiyorum.” Penceredeki yansımasına bakarak kravatını düzeltti. “Sence bunun üstesinden gelebilir misin?”

Az önce bana “ofis kızı” mı demişti? Tabii ki stajımın bir parçası olarak onun için sık sık temel asistanlık işleri yapıyordum fakat Northwesternde JT Miller bursu almadan önce bu şirket için senelerce çalıştığımı gayet iyi biliyordu. Diplomamı almaktan yalnızca dört ay uzaktım.

Diplomamı almaktan ve senin altından defolup gitmekten, diye içimden geçirdim. Kafamı kaldırıp alev alev yanan gözlerine baktım. “Müsait mi diye Sam’e sormaktan...”

“Bu bir öneri değildi,” diyerek beni böldü. “Onları senin almanı isterim.” Bir süre dişlerini sıkıp bana baktı ve sonra geri dönüp fırtına gibi ofisine girdi, ardından da kapıyı sertçe kapadı.

Bu adamın derdi ne böyle? Yeniyetmeler gibi kapıları çarpmak gerekli miydi? Sandalyemin arkasından montumu kaptım ve birkaç blok aşağıdaki uydu ofisimize doğru yola koyuldum.

Geri geldiğimde kapısını çaldım fakat içeriden ses gelmedi. Kapı kolunu denedim. Kilitliydi. Ben Chicago dolaylarında aklını kaçırmış gibi koşuştururken o muhtemelen vakıf fonundan bir prensesle kısa süreli bir öğleden sonra seksi yapıyordu. Kâğıtların her tarafa saçılmasını ve kendi başına eğilip onları toparlamak zorunda kalmasını umarak, karton dosyayı posta deliğinden içeri ittirdim. Bunu hak etmişti. Dizlerinin üzerinde saçılmış belgeleri yerden toplayışını görmeyi daha çok isterdim. Sonra yine onu tanıdığım kadarıyla beni etrafı temizlemek üzere steril cehennem deliğine çağırarak ve o esnada beni izleyecekti.

Dört saat sonra durum güncellemelerini tamamlamış ve slaytlarımı sıraya dizmiştim. Bugünün ne kadar berbat olduğunu düşünerek neredeyse çıldırmış gibi

gülmeye başladım. Kendimi fotokopideki çocuk için oldukça kanlı ve iyi hesaplanmış bir cinayet komplosu kurarken buldum. Bütün istediğim basit bir işti; birkaç fotokopi çekecek, birkaç ciltleme yapacaktı. Çocuk oyuncağı olmalıydı. Gir ve çık. Fakat hayır. *İki saat* sürmüştü.

Şu anda boş olan binanın karanlık koridorunda, sunum malzemeleri kollarımda rastgele sıkıştırılmış halde hızla ilerledim ve saatime baktım. Altıyı yirmi geçiyordu. Bay Ryan beni oyacaktı. Yirmi dakika geç kalmıştım. Bu sabah tecrübe ettiğim kadarıyla gecikmelerden nefret ediyordu. "Geç" kelimesi *Bennett Ryan Aşağılık Sözlüğünde* bulunmayan bir kelimeydi. Tıpkı "kalp", "nezaket", "şefkat", "öğle paydosu" ve "teşekkür ederim" ifadeleri gibi.

Boş koridorlarda akrobat misali uzun topuklu İtalyan ayakkabılarımla infazcıma koşar gibi gidiyordum.

Nefes al Chloe. Korkunun kokusunu alabilir.

Konferans odasına yaklaştığımda sakince nefes almaya ve adımlarımı yavaşlatmaya çalıştım. Kapalı kapının ardından yumuşak bir ışık parıldıyordu. Kesinlikle içeride, beni bekliyordu. Kollarımın arasındaki belgeleri düzeltirken, dikkatlice saçımı ve kıyafetimi toparlamaya çalıştım. Derin bir nefes alarak kapıyı çaldım.

"İçeri gel."

Hafifçe aydınlatılmış alana girdim. On sekizinci kattaki konferans odası kocamandı; bir duvarı yerden tavana kadar güzel bir Chicago manzarasına sahip pencerelerle doluydu. Dışarıda gökyüzü kararmak üzereydi ve gökdelenler aydınlık pencereleriyle ufuk üzerinde yayılmışlardı. Odanın ortasında büyük ve ağır ahşaptan bir konferans masası duruyor ve masanın başında oturan Bay Ryan bana bakıyordu.

Takım elbisesinin ceketini arkasındaki sandalyeye asmış, kravatını gevşetmiş, gömleğinin buruşuk beyaz kolları dirseklerine kadar sıyrılmış ve çenesini, birleştirdiği parmaklarının ucuna yaslamış orada oturuyordu. Gözleri benimkileri delip geçiyor fakat bir şey söylemiyordu.

"Özür dilerim Bay Ryan," dedim, hâlâ nefes nefese olduğum için sesim dalgalanarak. "Fotokopi işi..." Durdum. Bahaneler durumumu iyileştirmeyecekti. Ve ayrıca kontrolüm dışında olan bir şey için beni suçlamasına izin vermeyecektim. Kıcımlı öpebilirdi. Yeni keşfettiğim cesaretimle çenemi kaldırdım ve oturduğu yere doğru yaklaştım.

Onunla göz göze gelmeden kâğıtlarımı düzenledim ve sunumun bir kopyasını önümüzdeki masanın üzerine koydum. "Başlamaya hazır mısınız?"

Sesli bir şekilde tepki vermedi, cesur yanımı bakışlarıyla deliyordu. Bu kadar göz kamaştırıcı olmasa her şey çok daha kolay olacaktı. Cevap vermek yerine önündeki dosyalara bakarak devam etmem için işaret etti.

Boğazımı temizledim ve sunuma başladım. Ben teklifin farklı noktalarına değinirken o, doğrudan elindeki kopyaya bakarak sessiz kaldı. Neden bu kadar sakindi? Öfke krizleriyle başa çıkabilirdim. Fakat bu gizemli sessizlik sinir bozucuydu.

Birtakım grafikleri göstermek için masanın üzerine eğildiğimde olan oldu.

“İlk aşama için zaman çizelgeleri biraz...” Cümlemin ortasında durdum, nefesim kesildi. Eliyle belimden aşağıya yavaşça bastırdı, sonra elini daha da aşağı kaydırarak popomun kıvrımları üzerine yerleştirdi. Onun için çalıştığım dokuz ay boyunca kasıtlı olarak bana hiç dokunmamıştı.

Bu kesinlikle kasıtlı bir dokunuştı.

Elinin sıcaklığı eteğimin üzerinden tenime işledi. Bedenimdeki tüm kaslar gerildi ve içimin eridiğini hissettim. Ne halt etmeye yapıyordu bunu şimdi? Elini üzerimden itmem için, bir daha bana asla dokunmamasını söylemem için beynim bana bağıırıyordu fakat bedenim farklı düşünüyordu. Meme uçlarım sertleşti ve karşılık olarak dişlerimi sıktım.

Hain meme uçları.

Kalbim göğsümün içinde küt küt atarken en azından yarım dakika geçmişti ve elini bacaklarıma doğru götürüp beni okşarken ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Konferans salonunun durgun havasında yalnızca nefeslerimiz ve altımızdaki şehrin sessiz gürültüsü vardı.

“Arkanı dön Bayan Mills.” Sakin konuşması sessizliği bozdu ve gözlerim önüme dönük vaziyette sırtımı doğrulttum. Ben yavaşça dönerken elini tenimde gezdirerek kalçama doğru kaydırıldı. Elinin, belimin üzerindeki parmak uçlarından, kalça kemiğimin ön kısmındaki yumuşak bölgeye başparmağıyla bastırışına kadar yayılış biçimini hissedebiliyordum. Gözleriyle buluşmak için aşağıya baktığımda onun da bana dikkatle baktığını gördüm.

Göğsünün yükselip alçaldığını, her nefesinin bir öncekinden daha derin olduğunu görebiliyordum. Gözlerini gözlerimden ayırmadan başparmağı hareket etmeye başlayıp ileri geri yavaşça kayarken sivri çenesinde bir kas seğirdi. Onu durdurmamı bekliyordu; onu itip uzaklaştırmak için ya da yalnızca arkamı dönüp gitmek için pek çok fırsatım olmuştu. Fakat içimde, tepki vermeden önce anlaşılmayı bekleyen çok fazla duygu vardı. Daha önce hiç bu şekilde hissetmemiştim ve bunu ona karşı hissetmeyi de hiç beklemiyordum. Onu tokatlamak ve sonra da gömleğinden tutarak çekip boynunu yalamak istedim.

“Ne düşünüyorsun?” diye fısıldadı, gözleri bir şekilde hem alaycı hem de endişeliydi.

“Hâlâ buna bir anlam vermeye çalışıyorum.”

Gözleri yine benimkilere kilitlemiş halde, elini daha da aşağılara kaydırmaya başladı. Parmakları bacaklarımdan aşağıya, eteğimin kıvrımına doğru gezindi. Parmak uçlarıyla jartiyer lastiğimi ve dizüstü çorabımın dantelli kenarını bulmak için eteğimi kaldırdı. Uzun parmaklarından biri zarif kumaşın altına kaydığı ve çorabımı yavaşça aşağıya doğru sıyırdığı. Birdenbire dıştan içe eridiğimi hissederek ani bir nefes aldım.

Bedenimin bu şekilde tepki vermesine nasıl izin verebiliyordum? Onu hâlâ tokatlamak istiyordum fakat artık o istekten daha şiddetli bir şekilde devam etmesini istiyordum. Bacaklarımda ağır bir sancı oluşuyordu. Külotumun kenarına ulaştığı ve parmaklarını kumaşın altına kaydığı. Tenime doğru yöneldiğini ve klitorisimi yokladığını, sonra parmağını içime ittiğini hissettim. Dudağımı ısırarak, inleyişimi beceriksizce bastırmaya çalıştım. Ona doğru baktığımda kaşlarında terden boncuklar oluştuğunu gördüm.

“Ha siktir,” diye homurdandı sessizce. “İslandın.” Gözleri kapanmıştı ve benimkine benzer içsel bir savaş yaşıyor gibi gözüküyordu. Aşağıya, kucağına doğru baktığımda, pantolonun pürüzsüz kumaşının gerildiğini görebiliyordum. Gözlerini açmadan parmağını geri çekti ve külotumun zarif dantelini kavradı. Kafasını kaldırıp bana baktığında titriyor, hırsı yüzünden okunuyordu. Tek ve hızlı bir hareketle külotumu parçaladı, kumaşın parçalanma sesi odada yankılandı.

Sert bir şekilde beni kalçalarımdan çekti, kaldırıp soğuk masanın üzerine koydu ve bacaklarımı tam önünde iki yana ayırdı. Parmakları yeniden bacaklarımda arasına kaydığında ve tekrar içime girdiğinde istemsizce inledim. Bu adamı tuhaf bir kesinlikle küçümsüyordum fakat bedenim bana ihanet ediyordu; yaptığından daha fazlasını yapması için can atıyordum. Bu işte kesinlikle iyi olmalıydı. Onunkiler, alışık olduğum aşk dokunuşları değildi. Bu adam istediği her şeyi elde etmeye alışkındı ve şu anda anlaşıldığı üzere istediği şey bendim. Dirseklerimin üzerinde kendimi geriye doğru bıraktığımda kafam yana düştü, eli kulağında orgazmım hızla yaklaşıyordu.

Mutlak bir korkuyla neredeyse ağlayarak inledim. “Lütfen yapma.”

Hareket etmeyi kesti, parmaklarını geri çekti ve avucunu kapatıp önünde tuttu. Doğrudum, ipek kravatını kavrayarak ağzını sertçe kendiminkine doğru çektim. Dudakları görüldüğü kadar kusursuz, sıkı ve pürüzsüzdü. Aklımı neredeyse tamamen başımdan alacak kadar her noktayı, her boşluğu ve baştan çıkarıcı her hareketi apaçık bilen biri tarafından daha önce hiç öpülmemiştim.

Ellerimle pantolonunun önünde hızlıca çalışıp kemerini çözerken alt dudağını

ısırdım. “Başladığın şeyi bitirmeye hazır olsan iyi edersin.”

Boğazının derinlerinden kısık, öfkeli bir ses çıkardı ve gömleğimi elleriyle parçalayarak önümü açtı ve gümüş düğmeler uzun konferans masasının üzerine saçıldı.

Ellerini kaburgalarım ve göğüslerime doğru kaydırды, başparmaklarını gergin meme uçlarımın üzerinde ileri geri hareket ettiriyordu, karanlık bakışları başından beri yüzümde sabitlenmişti. Elleri büyüktü ve neredeyse can yakacak kadar sertti fakat irkilmek ya da geri çekilmek yerine, daha fazlasını ve daha sertini isteyerek kendimi onun avuçlarına doğru bastırdım.

Parmakları gerildi ve bir şeyler geveledi. Dokunduğu yerleri morartabileceğini düşündüm ve bir an için öyle de olmasını umdum. Bu hissi, bedenimin ne istediğinden tamamen emin olduğum, kendimi bütünüyle serbest bıraktığım bu anı hatırlatacak bir şey olsun istedim.

Omzumu ısırarak kadar eğildi ve fısıldadı: “Beni azdırıyorsun.”

Yeterince yaklaşmadan da olsa fermuarını açıp pantolonunu ve baksırını aşağı indirdim. Erkekliğini sertçe sıkarak nabzını avucumda hissettim.

Soyadımı “Mills,” diye tıslayarak çıkarış biçimi beni hiddetlendirmeliydi fakat şu an tek bir şey hissediyordum; saf, katıksız şehvet. Eteğimi kasıklarımın doğru kaydırды ve beni yeniden konferans masasının üzerine itti. Tek kelime dahi edemeden beni ayak bileklerimden tuttu, erkekliğini kavradı ve bir adım Öne gelerek derinlerime doğru yerleştirdi.

Koyuverdiğim yüksek sesli inlemeden dolayı dehşete bile kapılamadım - bu her şeyden daha iyi hissettirmişti.

“O da neydi?” diye sordu dişlerinin arasından, kalçaları bacaklarıma çarpıyor, daha da derinlerime ilerliyordu. “Daha önce bu şekilde hiç düzüşmemiştin, değil mi? Düzenli bir seks hayatın olsa bu kadar azgın olmazdın.”

Kendini ne zannediyordu? Ye haklı olması beni neden bu şekilde tahrik ediyordu? Yatak dışında hiçbir yerde seks yapmamıştım ve hiçbir zaman böyle hissettirmemişti.

“Daha iyisini görmüştüm,” diyerek onu iğneledim.

Sessiz ve alaycı bir tonla güldü. “Bana bak.”

“Hayır.”

Ben tam boşalmak üzereyken içimden çıktı. İlk önce beni gerçekten bu şekilde

bırakacağını düşündüm, ta ki kollarımdan kavrayıp beni masadan çekerek dudaklarını ve dilini benimkilere bastırana kadar.

“Bana *bak*” dedi yeniden. Ve artık içimde olmadığı için ona bakabildim. Gözünü bir kez kırptı, yavaşça, uzun kara kirpikleri yüzüne hafifçe dokundu ve sonra, “Benden seni orgazma ulaştırmamı iste,” dedi.

Sesinin tonu tamamen yanlıştı. Bu neredeyse bir soruydu fakat kelimeleri de tıpkı kendisi gibiydi - piç. Boşalmamı sağlamasını istiyordum. Her şeyden çok. Fakat ondan herhangi bir şey istersem lanetlenecektim.

Ona baktım ve alçak sesle, “Siz bir pisliksiniz Bay Ryan,” dedim.

Gülümseyişi, bende ihtiyacı olan ne varsa aldığını gösteriyordu. Dizimi hayalarına geçirmek istedim fakat o zaman gerçekten istediğim şeyin daha fazlasına sahip olamayacaktım.

“Lütfen de, Bayan Mills.”

“*Lütfen*, git kendini becer.”

Hissettiğim bir sonraki şey, göğüslerime değen soğuk pencereydi ve soğukla onun teninin arasındaki aşırı tezatlık karşısında inledim. Ateşler içerisindeydim, her bir yanım onun sert dokunuşlarını istiyordu.

“En azından tutarlısın,” diye fısıldadı kulaklarıma doğru ve sonra omzumu ısırıldı. Ayaklarıma vurdu. “Bacaklarını ayır.”

Bacaklarımı ayırdım ve hiç duraksamadan kalçalarımıdan çekerek beni kendine yaklaştırıp içime doğru yüklendi.

“Soğuk hoşuna gidiyor mu?”

“Evet.”

“Seni sinsi ve pis kız. İzlenmeyi seviyorsun değil mi?” diyerek mırıldandı ve kulağımı dişlerinin araşma aldı. “Bütün Chicago’nun buraya bakıp becerildiğini görmesini ve güzel memelerinin cama yaslandığı her dakikayı seviyorsun.”

“Kes konuşmayı, her şeyi mahvediyorsun.” Aslında etmiyordu. Alakası yoktu. Pürüzlü sesi bana fena şeyler yapıyordu.

Fakat o yalnızca kulağıma doğru güldü ve muhtemelen sesi karşısında nasıl titrediğimi fark etti. “Boşaldığını görmelerini ister misin?”

Karşılık olarak inledim, içime doğru tekrarlanan her yüklenişinde ve beni cama doğru daha fazla bastırışıyla birlikte kelime oluşturmakta zorlanıyordum.

Ondan nefret eden yanım, dilimde bir şeker gibi dağılıyordu ve bana vermek zorunda olduğu her şeyi isteyen yanım ise ateşli ve istekli bir biçimde büyüyordu.

“Yalnızca söyle.” Öne doğru eğildi, kulağımı dudaklarının arasına alıp emdi ve sonra sertçe ısırıldı. “Yemin ederim onu sana vereceğim.”

“Lütfen,” dedim, başka her şeyin görüntüsünü kesmek ve yalnızca onu hissetmek için gözlerimi kapadım. “Lütfen. Evet.”

Önüme doğru uzanarak parmak uçlarını kusursuz bir dokunuş ve ritimle klitorisimde gezdirdi. Boynumun arkasına yapışmış olan dudaklarındaki gülümsemeyi hissedebiliyordum. Ağzını açıp dişlerini tenime bastırduğunda işim bitmişti. İliklerimden aşağı bir sıcaklık yayılıp, kalçalarımı ve bacaklarımın arasını dolaşarak beni aniden ona doğru geri itti. Ellerimi cama vurdum, bütün bedenim üzerime doğru gelen orgazmla titriyor, beni nefessiz kılıyordu. Sonunda nihayet durulduğunda içimden çıktı ve beni kendine doğru döndürdü; boynumu, çenemi ve alt dudağımı emmek için kafasını boynuma gömdü.

“Teşekkür ederim de,” diye fısıldadı.

Ellerimi saçlarına geçirdim ve sertçe çektim, ondan bir tepki alabilmeyi umdum, kontrol onda mıydı yoksa bu bir yanılsama mıydı görmek istedim. *Ne yapıyoruz böyle?*

İnledi. Ellerimi tutup üzerime eğildi, boynumu aşağı ve yukarı doğru öperken penisini mideme bastırdı. “Şimdi beni iyi hissettir.”

Bir elimi kurtardım ve aletine götürüp sıvazlamaya başladım. Avucumun içinde ağır, uzun ve kusursuzdu. Ona söylemek istedim fakat nasıl hissettirdiğini bilmesine izin veremezdim. Onun yerine dudaklarından kendimi kurtardım ve kısık gözlerle ona baktım.

“Boşalmana öyle bir yardım edeceğim ki dünyanın en büyük pisliği olman gerektiğini unutacaksın,” diyerek hırladım ve camdan aşağıya doğru kayarak aletin tamamlanmasını yavaşça ağzıma, boğazımın gerisine kadar aldım. Gerildi ve derin bir şekilde inledi. Kafamı kaldırıp ona baktım, avuçları ve alnı camın üzerinde, gözleri sıkıca kapalıydı. Savunmasız görünüyordu ve kendini bırakmış haliyle göz kamaştırıcıydı.

Fakat savunmasız *değildi*. Gezegendeki en büyük pislikti ve ben onun önünde diz çökmüştüm. Bunu yapamazdım.

O yüzden istediğini bildiğim şeyi ona vermek yerine ayağa kalktım, eteğimi

düzeltiltim ve gözlerine baktım. Artık daha kolaydı, bana dokunmuyor ve hakkı olmayan şeyleri bana yapmıyordu.

Gözlerimizi birbirimizden kaçırmadan saniyeler geçti.

“Ne halt ettiğini zannediyorsun sen?” diyerek köpürdü. “Dizlerinin üzerine çok ve ağzını aç.”

“Mümkün değil.”

Düğmesiz gömleğimin önünü kapattım ve titrek bacaklarımın bana ihanet etmemesi için dua ederek dışarı yürüdüm.

Masamdan çantamı alarak montumu üzerime geçirdim, titreyen parmaklarımla çaresizce düğmelerini iliklemeye çalışıyordum. Bay Ryan hâlâ dışarı çıkmamıştı, onunla tekrar yüz yüze gelmemek için Tanrıya dua ederek asansöre koştum.

Oradan ayrılana kadar neler olduğunu düşünmeme bile izin veremedim. Beni becermesine, bana hayatımın en muhteşem orgazmını yaşatmasına izin vermiş ve onu şirketin konferans odasında pantolonu ayak bileklerine kadar sıyrılmış vaziyette, her erkeğin bildiği en kötü durumda, morarmış hayalarla baş başa bırakmıştım. Eğer bu başkasının hayatı olmuş olsaydı ona bunu yapan kıza koca bir beşlik çakardım. Ancak ne yazık ki değildi.

Kahretsin.

Asansörün kapıları açıldı ve içeri girdim, çabucak düğmeye basarak indiğim her katı izledim. Asansör lobiye ulaşır ulaşmaz dışarı fırladım ve çıkışa yöneldim. Güvenlik görevlisinin geç saate kadar çalışmakla ilgili söylediklerini güç bela duydum fakat yalnızca elimi salladım ve yanından hızla geçtim.

Attığım her adımda bacaklarımın arasındaki ağrı bana geçen son saatte olanları anımsatıyordu. Arabama ulaştınca kumandayla kapıların kilidini açtım ve içine girip kendimi deri koltukların güvencesine bıraktım. Dikiz aynasından kendime baktım.

Neyin nesiydi hu böyle?

İKİ

Tanrım. Hapı çok fena yuttum.

Otuz dakika önce uyandığımdan beri tavana bakıyordum. Beyin: alt üst. Aletim: sert.

Aslında *yeniden* sert.

Tavana doğru kaşlarımı çattım. O gece beni terk ettiğinden beri kaç kez mastürbasyon yaptıysam hiçbir fayda etmedi, geçecek gibi değildi. Daha önceleri de böyle uyandığım oluyordu ama her ne kadar bunun mümkün olabileceğini düşünmesem de bu öncekilerden daha kötüydü. Çünkü bu defa neyin özlemini çektiğimi biliyordum. O ise benim boşalmama bile izin vermemişti.

Dokuz ay. Kahrolası dokuz ay boyunca sabahları kazık gibi uyanıp kendimi sıvazladım ve hiç istemediğim biri için bitmek bilmeyen fanteziler kurdum. Aslında bu o kadar da doğru değildi. Onu istiyordum. Onu görmüş olduğum tüm kadınlardan daha fazla istiyordum. Asıl sorun ise ondan aynı zamanda nefret ediyor oluşumdu.

Ve o da benden nefret ediyordu. Yani benden *gerçekten* nefret ediyordu. Otuz bir yaşına kadar Bayan Mills gibi üstüme gelen biriyle hiç karşılaşmamıştım.

Onun adını duymak bile aletimin aniden kıpırdanmasına neden oluyordu. *Kahrolası hain*. Gözlerimi çadırı kurduğum yere diktim. Bu aptal uzantı beni baş etmek zorunda olduğum bir karmaşanın içine sokmuştu. Ellerimle yüzümü ovuşturdum ve doğruldum.

Neden onu pantolonumun içinde tutamamıştım ki? Neredeyse bir sene boyunca bununla başa çıkmıştım. İşe de yaramıştı. Mesafemi korumuş, ona patronluk taslamış, kahretsin, itiraf etmeliyim, piçlik bile yapmıştım. Ve sonra her şeyi kaybettim. Sessiz odada oturmak, her yanımı saran kokusu ve o kahrolası eteği, yüzümün önündeki kıcı yetmişti. Kendimi kaybetmişim.

Onunla bir kez birlikte olsam hayal kırıklığına uğrayacağımdan ve ona olan arzusun son bulacağından emindim. Sonunda biraz huzura kavuşacaktım. Fakat geldiğim nokta buydu, yatağımda, sertleşmiş, sanki haftalardır boşalmamış gibiydim. Saate baktım, yalnızca dört saat geçmişti.

Hızlı bir duş aldım, geçen geceye dair ondan kalan herhangi bir izi yok etmek istercesine kendimi sertçe keseledim. Bu durum son bulacaktı, son bulmak *zorundaydı*. Bennett Ryan abazan bir yeni yetme gibi davranmazdı ve ben kendi ofisimde kesinlikle aptalca şeyler yapmazdım. İhtiyacım olan son şey, her şeyi mahvedecek yapışkan bir kadındı. Bayan Mills'in üzerimdeki bu hâkimiyetine izin veremezdim.

Eksikliğini hissettiğim şeyin ne olduğunu bilmeden önce her şey çok daha iyiydi. Ne kadar berbat olursa olsun şu anki durum çok çok daha kötüydü.

O içeri girdiğinde ben ofisime doğru yönelmişim. Dün gece buradan ayrılış şeklinden dolayı -kapıdan koşarak çıkmıştı- beni iki senaryodan birinin beklediğini biliyordum. Ya beni gözleriyle süzecek, geçen gecenin bir anlamı olduğunu, *bizim* bir anlamımız olduğunu düşünecekti. Ya da beni oyacaktı.

Yaptıklarımıza dair tek kelime duyulacak olursa işimi kaybetmekle kalmaz uğruna çalıştığım her şey ellerimden kayıp giderdi. Ancak ondan fazlasıyla nefret etmeme rağmen onun böyle bir şey yapacağını sanmıyordum. Eğer ona dair öğrendiğim bir şey varsa o da güvenilir ve sadık biri olduğuydu. Nefret dolu bir cadaloz olabilirdi ama beni aslanların önüne atabileceğini sanmıyordum. Kolejden beri Ryan Medya Grubu için çalışıyordu ve şirketin değerli bir parçası olmasının bir

nedeni vardı. Şu anda MBA diplomasını almasına yalnızca aylar vardı ve hazır olduğunda istediği işi seçebilecekti. Kendini riske atması mümkün değildi.

Ancak beni tamamen görmezden geleceğine bahse girebilirdim. Üzerinde diz üstü bir yağmurlukla içeri girdi. Altında her ne varsa onu saklıyordu fakat o muhteşem bacakları göstermekle olağanüstü bir iş başarmıştı.

Kahretsin... eğer o ayakkabıları giydiyse, büyük ihtimalle... **Hayır, sakın o elbise olmasın. Lütfen, Tanrı aşkına, o elbise olmasın.** Bugün böyle bir şeye karşı koyacak iradem olmadığını adım gibi biliyordum.

Ceketini dolabına asıp masasına geçerken onu süzdüm.

İnanılacak gibi değildi, bu kadın gerçekten de bütün dünyadaki en büyük baştan çıkarıcıydı.

Beyaz elbisesini giymişti. Boynunun ve köprücük kemiklerinin üzerindeki pürüzsüz ve yumuşak tenini ortaya çıkaran, o muhteşem göğüslerinin üzerine kusursuzca sarkan, geniş yakalı o beyaz elbise benim var oluşumun felaketi, lezzetli bir pakete sarılmış cennetim ve cehennemimdi.

Eteğin kıvrımları dizlerinin hemen altına düşüyordu ve gördüğüm en seksi şeydi. Herhangi bir şekilde kışkırtıcı değildi fakat kesimine ve o kahrolası bakir beyazlığa dair beni bütün gün sertleşmiş vaziyette tutan bir şeyler vardı. Ayrıca o elbiseyi her giydiğinde saçlarını açık bırakıyordu. Tekrarlayan fantezilerimden biri de saçındaki kahrolası tokaları çıkarmak, saçından bir tutam kavrayıp onu becermekti.

Tanrım, sinirlerimi bozmuştu.

Beni henüz fark etmemişken döndüm ve hissimle ofisime girerek kapıyı arımdan çarptım. Neden beni hâlâ bu şekilde etkiliyordu? Daha önce hiç kimse ya da hiçbir şey beni çalışmaktan alıkoymamıştı ve bu durum ilk oluşundan dolayı ondan nefret ediyordum.

Fakat bir yanım, arkasını dönüp beni nefessiz ve neredeyse beni emmesi için yalvarır vaziyette bırakıp gittiği andaki zafer dolu ifadesinin anısından hoşlanmıştı. Kızın çelikten yapılmış bir iradesi vardı.

Sırıışımından kurtuldum ve yerine ondan nefret etmeye odaklandım.

İş. Yalnızca işe odaklanacak ve onu düşünmeye bir son verecektim. Masama geçtim ve yerime oturdum. Dikkatimi dün gece o dudakların aletimin etrafında nasıl muhteşem hissettirdiğinden başka şeylere yöneltmeye çalıştım.

İşe yaramıyor, Bennett.

Günlük programıma göz atmak için dizüstü bilgisayarımı açtım. Programım... kahretsin. En güncel hali o kaltağın bilgisayarındaydı. Bu sabah hiçbir toplantıyı kaçırmıyor olmayı umdum çünkü kesinlikle mecbur kalana kadar Buzlar Kraliçesi'ni aramayacaktım.

Bir hesap tablosu üzerinde çalışırken kapım çalındı. "İçeri gelin," diyerek seslendim. Masamın üzerine beyaz bir zarf indi. Kafamı kaldırdığımda Bayan Mills'in cüretkâr bir biçimde kaşlarını çatmış bana baktığını gördüm. Hiçbir açıklama yapmadan arkasını döndü ve ofisimden çıktı.

Zarfı görünce panikledim. Muhtemelen davranışımı detaylandıran ve bir taciz davası açmak niyetinde olduğunu belirten resmî bir mektuptu. Antetli bir kâğıt ve sayfanın sonunda da onun karalanmış imzasını bekliyordum.

Beklemediğim şeyse internetten yapılan bir kıyafet alışverişinin faturasıydı... şirketin kredi kartından çekilmişti. Koltuğumdan fırlayarak kalktım ve hızla onun ardından ofisimden çıktım. Merdiven sahanlığına yönelmişti. Bu iyiydi. On sekizinci kattaydık ve ikimizin dışında hiç kimsenin şimdiye kadar merdivenleri kullandığı olmamıştı. Ona istediğim kadar bağırabilirdim ve kimsenin haberi bile olmazdı.

Kapı sert bir biçimde kapandı ve topuklularının sesi, önümden geçip merdivenleri inerken yankılandı.

“Bayan Mills, nereye gittiğini zannediyorsun?”

Bana bakmadan yürümeye devam etti. “Kahvemiz bitti,” dedi dişlerinin arasından. “Bu yüzden, bir *ofis kızı* olarak on dördüncü kattaki kafeye biraz kahve almaya gidiyorum. Kafeinden mahrum kalmanızı istemem.”

Bu kadar ateşli biri nasıl bu kadar kaltak olabiliyordu? Onu merdiven boşluğunda yakaladım ve kolundan tutarak duvara ittirdim. Gözlerini kibirle kısarak bana baktı, dişleri birbirine kenetlendi. Faturayı yüzüne çarptım ve dik dik baktım. “Bu nedir?”

Kafasını iki yana salladı. “Biliyor musunuz, her şeyi bilirim havasındaki biri için bazen gerçekten aptal bir orospu çocuğusunuz. Neye benziyor? Bir fatura.”

“Onu görebiliyorum,” diye gürleyerek kâğıdı avucumun içinde buruşturup yumruğumu sıktım. Kâğıdın keskin ucunu göğsünün hemen üzerindeki zarif tenine bastırdım ve nefessiz kalıp da göz bebekleri büyüdüğünde aletimin seğirdiğini hissettim. “Ne sebeple şirketin kredi kartından kıyafet harcaması yapıyorsun?”

“Piçin teki gömleğimi yırttı.” Omuzlarını silkti ve sonra yüzünü bana doğru yaklaştırarak fısıldadı “Ve iç çamaşırımı da.”

Hay sikeyim.

Burnumdan derin bir nefes aldım ve kâğıdı yere fırlattım, öne doğru eğilip dudaklarımı onunkilere bastırarak ve parmaklarımı saçına daldırarak bedenini duvara sıkıştırdım. Aletim karnına yaslanmış titrerken, elini tıpkı benim yaptığım gibi saçlarıma götürdüğünü ve sertçe çektiğini hissettim.

Elbisesini bacaklarının üzerine doğru kaldırdım ve parmaklarım bir kez daha dizüstü çoraplarının işlemeli kenarını bulduğunda ağzının içine doğru inledim. Bunu bana işkence etmek için yapmıştı, öyle *olmalıydı*. Dilinin dudaklarımın üzerinde dolaştığını hissederken parmak uçlarım iç çamaşırının sıcak ve ıslak kumaşının üzerinde gezindi. Kumaşın kenarından sıkıca tuttum ve sertçe asıldım.

“Bir çift daha sipariş vermek için not al,” dedim ve dilimi dudaklarının arasına ve ağzına doğru bastırdım.

İki parmağımı içine sokarken derinden gelen bir sesle inledi ve eğer yanılmıyorsam geçen gecedен bile daha fazla ıslanmıştı. *Burada yaşadığımız gerçekten de bombok bir durumdu*. Parmaklarımla onu sertçe becerirken nefesi kesilerek dudaklarımdan uzaklaştı, başparmağım klitorisi üzerinde güçlü daireler çiziyordu.

“Aletini dışarı çıkart,” dedi. “Seni içimde hissetmeye ihtiyacım var. Hemen.”

Gözlerimi kısarak ona baktım, sözlerinin üzerimdeki etkisini gizlemeye çalışıyordum.

“Lütfen de Bayan Mills.”

“*Hemen*” dedi daha da şiddetli bir şekilde.

“Fazla amirane olmadı mı?”

Daha küçük bir adamın aletinin büzüşmesine neden olacak bir bakış attı ve kendime rağmen buna güldüm. Mills yerini korumayı iyi biliyordu. “Bugün kendimi çok cömert hissediyorum.”

Hızlı bir şekilde kemerimi çözüp pantolonumu indirdim ve sonra onu yukarı kaldırıp sertçe içine girdim. Tanrım, müthiş hissediyordum. Her şeyden daha iyi. Onu neden kafamdan atamadığımı biliydim ve içimden bir ses bu yaptığımızın hiçbir

zaman yeterli olmayacağını söyledi.

“Kahretsin,” diye mırıldandım.

Güçlkle soludu ve beni sıkıca kavradığını, nefesinin düzensiz olduğunu hissettim. Ceketimin omzunu ısırđı ve duvara karşı içine sert ve hızlı bir şekilde hareket etmeye başladığımda bacağını etrafıma doladı. Merdiven boşluğuna her an biri gelebilir ve beni onu becerirken yakalayabilirdi ve bu hiç umurumda değildi. Onu sistemimden dışarı atmam gerekiyordu.

Kafasını omzumun üzerinden kaldırdı ve boynumu ısırđı, sonra alt dudağımı dişlerinin arasına aldı.

“Yakın,” diye fısıldadı ve bana doladığı bacağını beni daha derine çekmek için sıktı. “Çok yakınım.”

Mükemmel.

Şiddetli bir biçimde ve aniden içine boşalırken, iniltilerimi bastırmak için kafamı boynuna ve saçlarına gömerek ellerimle kışını sıktım. Kendini bana daha fazla sürmesine izin vermeden içinden çıktım ve onu titreyen bacaklarının üzerine indirdim.

Şiddet dolu bakışlarla gözlerini bana dikti. Merdiven boşluğu ağır bir sessizlikle dolmuştu.

“Gerçekten mi?” dedi sesli bir şekilde nefes vererek. Başını arkaya doğru düşüp sert bir şekilde duvara çarptı.

“Teşekkürler, inanılmazdı.” Dizlerime inen pantolonumu yukarı çektim.

“Sen bir pislisin.”

“Bunu daha önce söylemiştin,” diye mırıldandım fermuarımı çekmek için önüme bakarken.

Kafamı yeniden kaldırdığımda elbisesini düzeltmişti fakat hâlâ güzel bir biçimde dağınık görünüyordu ve bir yanım öne doğru uzanıp elimi içine kaydırarak boşalmasına yardım etmek için can atıyordu. Fakat daha güçlü yanım, onun gözlerindeki kızgın tatminsizlikten hoşlanmıştı. “Deyim yerindeyse ne ekersen onu biçersin.”

“Berbat sevişiyor olman çok kötü,” dedi sakince. Merdivenleri inmeye devam etti fakat birdenbire durdu, bana doğru dönerek gözlerime baktı. “Ve doğum kontrol hapı kullanıyor olmam iyi bir şey. Sorduğun için teşekkürler, pislik.”

Merdivenlerden aşağı doğru inip gözden kayboluşunu izledim ve ofisime geri dönerken homurdandım. Sesli bir şekilde oflayarak koltuğuma oturdum, ellerimi saçlarımda gezdirdikten sonra parçalanmış külotunu cebimden çıkardım. Bir süre parmaklarımdaki beyaz ipek kumaşa baktım ve sonra masamın çekmecesini açarak onu geçen geceden kalanın yanına bıraktım.

Üç

Kendimi öldürmeden o merdivenlerden aşağı inmeyi nasıl başardığımı bilemiyorum. Sanki alev almışım gibi Bay Ryan'ı şaşkınlıktan ağzı açık, darmadağın kıyafetlerle ve saçları saldırıya uğramış gibi diken diken merdiven boşluğunda yalnız bırakarak oradan ayrıldım.

On dördüncü kattaki kafeyi rüzgâr gibi geçerek ve son katı atlaya zıplaya kat ederek -o ayakkabılarla pek de kolay bir iş değildi- metal kapıyı açtım ve nefes nefese duvara yaslandım.

Ne olmuştu öyle? Az önce patronumla merdivenlerde mi düzüşmüştüm? Güçlükle nefes aldım ve ellerimi ağzıma götürdüm. Üstelik ona bunu yapmasını emretmişim? Aman Tanrım. Bana ne oluyordu böyle?

Sersemlemiş vaziyette sendeleyerek duvardan uzaklaştım ve en yakın lavaboya gitmek için birkaç kat yukarı çıktım. Boş olduklarından emin olmak için kabinleri hızlıca kontrol ettim ve ana kapıyı kilitledim. Aynaya yaklaştığımda ürktüm. Çitilenmiş ve kurumaya bırakılmış gibiydim.

Saçlarım bir kâbusa dönmüştü. Özenle yapılmış dalgalarım şu anda yumak kütleleri halindeydi. Görünen o ki Bay Ryan saçımı çekmeyi seviyordu. Bunu hatırlamam gerekecekti.

Bir saniye. Ne⁷. Bunu da nereden çıkarıyordum? Bunu kesinlikle hatırlamayacaktım. Yumruğumu tezgâha vurdum ve hasarı incelemek için yaklaştım.

Dudaklarım şişmiş, makyajım akmıştı, elbisem bollaşmış ve neredeyse üzerimden sarkar hale gelmişti. Ayrıca bir kez daha iç çamaşırimdan olmuşum.

Orospu. Çocuğu. Bu ikinciydi. Hem, onlarla ne yapıyordu?

"Aman Tanrım!" dedim panikleyerek. Bir yığın halinde konferans odasında bir yerde durmuyorlardı değil mi? Belki de onları almış ve bir yere atmıştı. Emin olmak için ona sormalıydım. Fakat hayır. Bunu kabullenişimin tatminini bile ona yaşatmayacaktım... bu... bu neydi?

Yüzümü ellerimle ovalayarak başımı iki yana salladım. Tanrım, her şeyi karmakarışık bir hale sokmuşum. Bu sabah geldiğimde kafamda bir plan vardı. Kapıdan içeri girecek, o küçük şirin suratına faturayı fırlatacak ve bir tarafına sokmasını söyleyecektim. Fakat kömür karası Prada takım elbisenin içinde o kadar seksi

görünüyordu ve saçları “Beni Becer” yazılı bir neon tabela gibi öyle görkemliydi ki tutarlı bütün düşüncelerimi kaybetmiştim. Acınası bir durumdaydım. Beynimin lapaya dönüşmesine ve çamaşırımın ıslanmasına neden olabilecek ne vardı onda?

Bu hiç iyi değildi. Onu çıplak hayal etmeden nasıl onunla yüzleşecektim? Tamam, evet, *çıplak* değil. Teknik olarak onu henüz tamamen çıplak görmemişim fakat gördüğüm kadarı bile iliklerimin titremesine yetiyordu.

Hayır, olamaz. Az önce “henüz” mü dedim?

İstifa edebilirdim. Bunu bir dakika için düşündüm fakat hissettirdiği şeyden hoşlanmadım. İşimi seviyordum ve Bay Ryan dünyanın en destansı piçi olabilirdi ama bununla dokuz ay başa çıkabilmişim ve -son yirmi dört saat bir yana- onu çözmüştüm, herhangi biriymiş gibi onu idare edebilirdim. Ayrıca itiraf etmekten nefret ediyor olsam da onu çalışırken izlemeyi seviyordum. Pislik oluşunun nedeni, fevkalade sabırsız ve takıntılı bir mükemmeliyetçi oluşuydu; herkesi kendi standartlarına göre değerlendiriyordu ve en iyiden başka bir şeyle yetinmiyordu. İtiraf etmeliyim ki benden daha iyi bir performans, daha sıkı çalışma ve her ne pahasına olursa olsun işin üstesinden gelmemi beklemesini her zaman takdir etmişim - yöntemlerini her zaman sevmemiş olsam bile. Pazarlama dünyasında gerçekten bir dâhiydi; bütün ailesi öyleydi.

Ve bu da bir diğer meseleydi. Ailesi. Benim babam memleketimiz Kuzey Dakota’daydı ve henüz kolejdeyken bir resepsiyon görevlisi olarak çalışmaya başladığımda Elliott Ryan bana çok iyi davranmıştı. Diğerleri de öyle. Bennett’in erkek kardeşi Henry bir başka kıdemli yönetici ve tanıdığım en iyi adamdı. Buradaki herkesi seviyordum, dolayısıyla istifa etmek bir seçenek değildi.

En önemli konu, aldığım burstu. MBA eğitimimi tamamlamadan önce JT Miller burs kuruluna pratik alandaki tecrübelerimi sunmam gerekiyordu ve tezimin dinamo vazifesi görmesini istiyordum. RMG’de kalmamın nedeni buydu: Bennett Ryan bana akranlarımda üzerinde çalıştığı herhangi bir projeden daha büyük olan Papadakis raporunu - multi milyarlar arazi ıslahatçısı için pazarlama planını teklif etmişti. Yeni bir yerde işe başlamak ve göstermeye degecek bir şey sunmak için dört ay yeterli bir süre değildi... değil mi?

Hayır. Ryan Medyadan kesinlikle ayrılamazdım.

Buna karar verdikten sonra bir hareket planına ihtiyacım olduğunu biliyordum. Profesyonelce davranmalı ve Bay Ryan la aramda olan şeyin asla tekrarlanmayacağından emin olmalıydım.

Bu benim hayatımda yaşadığım uzak ara en ateşli, en şiddetli seks olsa bile... beni orgazmdan mahrum bıraktığı zaman dahi.

Göt.

Güçlü, özgür bir kadındım. Yüksелеceğim bir kariyerim vardı ve bulunduğum yere gelebilmek için inanılmaz şekilde çalışmışım. Aklımı ve bedenimi şehvet yönetmiyordu. Yalnızca onun nasıl bir pislik olduğunu hatırlamam gerekiyordu. Etrafındaki herkesin birer ahmak olduğunu düşünen, çapkın, küstah, domuz kafalı aşağılık bir herifti.

Aynada kendime gülümsedim ve Bennett Ryana dair yakın zamandaki hatıra koleksiyonumu başa sarıp düşündüm.

“Kendinize kahve hazırladığınızda bana da bir tane getirmenizi takdir ediyorum Bayan Mills fakat çamur içmek isteseydim, kahve bardağımı bu sabah bahçedeki toprağa daldırırdım.”

“Bilgisayar klavyenizi evinizdeki sincapların kafasına çekiçle vuruyormuşsunuz gibi kullanmaya devam ederseniz Bayan Mills, ofislerimizi birleştiren kapıyı kapalı tutarsanız sevinirim.”

“Anlaşma metinlerini notere götürme işinin bu kadar uzun sürmesinin iyi bir nedeni var mı? Bütün zamanınızı çiftlik oğlanlarının hayalini kurarak mı geçiriyorsunuz?”

Vay canına, bu gerçekten de düşündüğümde daha kolay olacaktı.

Yeni bir kararlılık duygusu içerisinde elbisemi düzelttim, saçımı topladım ve iç çamaşırsız fakat güvenle lavabodan çıktım. Almaya geldiğim kahveyi çabucak aldım ve merdivenlere dikkat ederek ofisime doğru yol aldım.

Ofisin dış kapısını açtım ve içeri girdim. Bay Ryan'ın ofisine açılan kapı kapalıydı ve içeriden hiçbir ses gelmiyordu. Belki de dışarı çıkmıştı. *Neredeydi bende o şans?* Koltuğuma oturarak çekmecemi açtım ve makyaj çantamı çıkarıp işe koyulmadan önce makyajımı düzelttim. İstedğim en son şey onunla yüzleşmekti fakat işi bırakmayı düşünmediğime göre eninde sonunda bu gerçekleşecekti.

Takvime baktığımda pazartesi günü Bay Ryan'ın diğer işlerden önce bir sunumu olduğunu hatırladım. Bu durumun, materyalleri hazırlamak için bugün onunla konuşmak zorunda olduğum anlamına geldiğini anlayınca suratımı ekşittim. Ayrıca önümüzdeki ay San Diego'da bir kongresi vardı, bu da onunla yalnızca aynı otelde değil aynı uçakta, şirket arabasında ve gerçekleşecek herhangi bir toplantıda birlikte olacağım anlamına geliyordu. Hayır, bunda hiç de uygunsuz bir şey yoktu.

Bir sonraki saat boyunca kendimi onun kapısına bakarken buldum. Ve bunu yaptığım her seferinde içimde bir şeyler kımıldıyordu. Bu gerçekten komikti! Benim neyim vardı böyle? Beceriksiz bir şekilde okumaya çalıştığım dosyayı kapatmış ve kafamı

ellerimin arasına almıştım ki kapısının açıldığını duydum.

Bay Ryan benimle göz göze gelmeden dışarı çıktı. Üstünü başını toparlamış, paltosunu omzuna asmış ve çantasını eline almıştı ama saçları hâlâ darmadağınktı.

“Günün geri kalanında burada olmayacağım,” dedi gizemli bir sakinlikle. “Randevularımı iptal et ve gerekli tüm ayarlamaları yap.”

“Bay Ryan,” dedim, eli kapının üzerindeyken onu durdurarak. “Lütfen pazartesi günü saat onda yönetim kurulu için bir sunumunuz olduğunu unutmayın.” Ben konuşurken arkası dönüktü. Bir heykel gibi hareketsiz kaldı, kasları gerilmişti. “Eğer isterseniz hesap tablolarım, portfolyoları ve slayt malzemelerini saat dokuz buçukta konferans odasında hazır edebilirim.”

Evet, aslında bundan bir şekilde keyif alıyordum. Duruşunda *rahat* olduğunu gösteren hiçbir işaret yoktu. Başını kısaca tamam anlamında salladı. Kapıdan çıkacakken onu yeniden durdurdum.

“Ve Bay Ryan,” diyerek tatlı bir şekilde ekledim. “Ayrılmadan önce gider raporları için imzanız gerekiyor.”

Omuzları düştü ve sert bir biçimde nefes verdi. Masama doğru gelmek için geri döndü, eğilip formların *Burayı İmzalayın* yazılı kısımlarını çevirirken gözlerime hiç bakmadı.

Masanın üzerine bir kalem bıraktım. “Lütfen ilgili yerleri imzalayın efendim.”

Zaten yapmak üzere olduğu bir şeyi yapmasmın istenmesinden nefret ediyordu, içimden gülmek geldi. Kalem elimden kapıp yavaşça çenesini kaldırdı ve ela gözlerini benimkilere aynı hizaya getirdi. Gözlerimiz sanki aradan dakikalar geçmiş gibi birbirine kilitlendi, ikimiz de gözlerimizi başka yana kaçırmadık. Kısa bir an için karşı koyamadığım bir hisle eğilip bükülmüş alt dudağını emmek ve bana dokunması için yalvarmak istedim.

“Aramaları bana yönlendirme,” dedi birdenbire, son formu da hızlıca imzalayarak kalemi masamın üzerine fırlattı. “Acil bir durum olursa Henry’yi ara.”

“Piç,” diye mırıldandım kendi kendime, gidişini izlerken.

Hafta sonumun berbat geçtiğini söylemek biraz hafif kaçırdı. Güçlkle yemek yemiş, güçlkle uyumuştum ve kısa süreli uykularım da patronumun çıplak bir şekilde üzerimde, altımda, arkamda olduğu fantezilerle bölünmüştü. Neredeyse derslerin başlamasını ve dikkatimi dağıtacak bir şeylerin olmasını istiyordum.

Cumartesi sabahı sinirli ve aksi bir şekilde uyandım fakat bir şekilde kendimi toparlamayı ve market alışverişi yapmayı başardım. Fakat pazar sabahı o kadar şanslı değildim. Sıçrayarak uyandım, nefes nefeseydim ve titriyordum, bedenim pamuklu çarşaf yığınının içinde terden sırılsıklam ve iki büklümdü. Gördüğüm rüya o kadar etkileyiciydi ki beni tam anlamıyla orgazma ulaştırmıştı. Bay Ryan ve ben yine konferans masasının üzerindeydik fakat bu defa ikimiz de tamamen çıplaktık. O, sırt üstü uzanmıştı ve ben onun üzerindeydim, bedenim aletinin üzerinde ileri geri ve aşağı yukarı kayıyordu. Elleri her yerime dokunuyordu: yüzümün kenarlarına, boynumun aşağısına, göğüslerimin üzerine, kalçalarım dokunarak hareketlerimi yönlendiriyordu. Göz göze geldiğimizde paramparça olmuştum.

“Kahretsin!” İnleyerek yataktan fırladım. Her şey hızla, kötünden daha kötüye doğru gidiyordu. Sinirli bir eşek herif için çalışmanın, işyerinde soğuk pencereye yaslanmış olarak seks yapmama yol açacağını ve bundan hoşlanacağımı kim düşünebilirdi?

Duşa girmek için suyu açtım ve suyun ısınmasını beklerken düşüncelerim yeniden kaymaya başladı. Bacaklarımın arasından yukarı doğru bana baktığını görmek istedim, üzerime çıkarken, kendini içime iterken yüzünün ifadesini görmek istedim, onu ne kadar istediğimi hissetmesini istedim. Boşaldığında adım söyleyen sesini duymaya can atıyordum.

İçimi sıkıntı kapladı. Onunla ilgili fantezi kurmak, belaya tek yönlü bir yolculuktu. Mezun olmanın eşiğindeydim. O bir yöneticiydi. Kaybedecek hiçbir şeyi yoktu ve ben her şeyimi kaybedebilirdim.

Duşumu aldım ve Sara ile Juliayla geç bir hafta sonu kahvaltısında buluşmak için çabucak giyindim. Sara ve ben birbirimizi her gün işyerinde görüyorduk fakat ortaokuldan beri en iyi arkadaşım olan Julia ile denk gelmemiz daha güçtü. Kendisi Gucci'nin satm alımcısıydı ve gardırobumu görev aşkıyla örnekler ve stok fazlalarıyla dolduruyordu. O ve indirimleri sayesinde paranın satm alabileceği en güzel kıyafetlere sahiptim. Yine de o kıyafetlere oldukça yüklü paralar ödüyordum fakat buna değiyordu. Ryan Medya'da iyi para kazanıyordum ve bursum tüm okul masraflarımı karşılıyordu ama yine de ben bile bir elbise için bin dokuz yüz dolar harcayamazdım ve bunun için kendimi öldürmek de istemiyordum.

Bazen oğluyla başa çıkabilecek tek kişi olduğumu bildiği için mi Elliott bana bu kadar iyi para veriyor diye merak ettiğim olmuştu. Ah bir bilseydi.

Ne olup bittiğine dair kızlarla konuşmanın kötü bir fikir olduğuna karar verdim. Yani Sara, Henry Ryan için çalışıyordu ve bina içerisinde Bennett'i sürekli görüyordu. Bu türden bir sırrı saklamasını istememin imkânı yoktu. Julia ise kafamı kırardı. Neredeyse bir yıl boyunca Bennett'in nasıl bir herif olduğunu dinlemişti ve onunla düzüşüğümü öğrendiğinde mutlu olmazdı.

İki saat sonra en iyi iki arkadaşımın oturmuş, en sevdiğimiz restoranın bahçesinde mimozalarımızı içiyor, erkekler, kıyafetler ve iş hakkında konuşuyorduk. Julia beni şimdiye kadar dokunduğum en gösterişli kumaştan yapılmış bir elbiseyle şaşırtmıştı. Yanımdaki sandalyede poşetin içinde duruyordu.

“Peki ya iş nasıl gidiyor?” diye sordu Julia, kavunundan bir ısırık aldıktan sonra. “Dallama patronun sana hâlâ zor zamanlar yaşatıyor mu Chloe?”

“Ah, Taflı Piç,” diyerek iç çektik Sara. Ben de dikkatle şampanya kadehimdeki yoğunlaşmayı inceliyordum. Ağzına bir üzüm tanesi attı ve konuşmaya devam etti. “Tanrım, onu görmem lazım Julia. Şimdiye kadar duyduğum en kusursuz lakap. Tanrı gibi çocuk.”

Gerçekten öyle. Fiziksel açıdan eksik hiçbir şeyi yok. Kusursuz bir surat, vücut, giysiler, saç... Aman Tanrım, o saçları yok mu? Sanatsal bir şekilde düzenlenmiş bir dağınıklık,” dedi kafasının üzerinde tarif ederek “Sanki az önce birisiyle ölesiye sevişmiş gibi.”

Gözlerimi devirdim. Saçları konusunda bir hatırlatmaya hiç ihtiyacım yoktu.

“Fakat -Chloenin sana ne anlattığını bilmiyorum- gerçekten de berbat biri,” diyerek devam etti Sara ciddileşerek. “Yani, onunla tanıştığım ilk on beş dakikada arabasının her bir lastiğini bıçakla yarmak istedim. Şimdiye kadar tanıdığım en büyük pislik.”

Boğazıma takılan ananas parçasıyla neredeyse boğuluyordum. Sara bir bilseydi. Adam gerçekten de erkek uzuvları departmanında kutsanmıştı. Hiç de adil değildi.

“Neden bu kadar pislik?”

“Kim bilir?” dedi Sara ve sanki iyi bir mazereti olabileceğini düşünüyormuş gibi gözlerini kırıştırdı. “Belki de zor bir çocukluk geçirmiştir.”

“Ailesiyle tanıştın mı?” diye sordum kuşkuyla. “Merhaba Norman Rockwell.”

“Doğru,” dedi kabullenerek. “Belki bir çeşit savunma mekanizmasıdır. Kendini kötü hissediyordur ve çok yakışıklı olduğu için daha çok çalışarak kendini herkese ispatlama ihtiyacı duyuyordun”

Homurdandım. “Derin bir nedeni yok. Herkesin onun kadar özenli olması ve onun kadar çok çalışması gerektiğini düşünüyor ama pek çok insan öyle düşünmüyor. Bu da onu deli ediyor.”

“Onu mu savunuyorsun Chloe?” diye sordu Sara şaşkın bir sırtıyla.

“Tabii ki *hayırlı*”

Julianın mavi gözlerinin beni incelediğini ve sessiz bir suçlamayla kısıldığını fark ettim. Geçmiş aylar içerisinde patronumla ilgili şikâyetlerimi kendi payıma anlatmıştım fakat sanırım ne kadar göz kamaştırıcı olduğundan hiç bahsetmemiştim.

“Chloe, benden bir şey mi gizliyordun? Yoksa patronun ateşli bir parça mı?” diye sordu.

“Göz kamaştırıcı fakat kişiliği yüzünden bunu takdir etmek çok güç.” Olabildiğince umursamaz gözükmeye çalıştım. Julia aklımdan geçen her düşünceyi okuyabiliyordu.

“Pekâlâ,” dedi omuz silkerek ve içkisinden büyük bir yudum aldı. “Belki de minik bir aleti olduğu için sinirlidir.”

İki arkadaşım kahkahalara boğulurken şampanya kadehimi devirmiştim.

Pazartesi sabahı binaya doğru yönelirken sinir küpüydüm. Kararımı vermiştim; adalet eksikliğimizden dolayı işimi feda etmeyecektim. Şu anki pozisyonumu, burs kurulu için cafcıflı bir sunumla bitirmek, sonra buradan ayrılıp kariyerime başlamak istiyordum. Artık daha fazla seks, daha fazla fantezi kurmak yoktu. Bay Ryan la birkaç ay daha *-yalnızca iş için-* kolaylıkla çalışabilirdim.

Kendime olan güvenimi tazelemek için Julia’ın bana verdiği yeni elbiseyi giydim. Beni fazla kışkırtıcı göstermeden yuvarlak hatlarımı sarmıştı. Fakat gizli güven silahım iç çamaşırımdı. Pahalı iç çamaşırılarına karşı her zaman zaafım vardı ve daha ilk zamanlarda en uygun fiyatlı olanları nerede bulacağımı öğrenmiştim. Giysilerimin altına seksi bir şeyler giymek beni daha güçlü kılıyordu ve şu anda giymiş olduklarım kesinlikle işimi görecekti. Ön kısmı siyah ipektendi, işlemeleri vardı ve arka tarafı, birbirini çaprazlayarak kuyruk sokumuma yakın bir yerde zarif bir fiyonk oluşturan bir dizi zarif şeritten ibaretti. Attığım her adımda elbisemin kumaşı çıplak bedenimi okşuyordu. Bay Ryan’ın bugün bana söyleyeceği her şeyi kaldırabilir ve ona geri yollayabilirdim.

Sunuma hazırlanacak vaktim olsun diye erken gelmişim. Aslında tam olarak benim işim değildi fakat Bay Ryan bu iş için bir asistan tutmayı reddetmişti ve kendi başına halletmeye kalktığında toplantıların güzel geçmesini sağlamak konusunda tam bir felaketti: kahvesiz, kuru pastasız, yalnızca insanlarla dolu bir oda, eskiden kalma slaytlar ve katılımcı kopyaları ile her zaman olduğu gibi bitmek bilmeyen çalışma.

Lobi boştu, geniş alan üç kat yüksekliğindeydi ve cilalanmış granit parkeler ile traverten duvarlar parıldıyordu. Asansör kapıları ardımdan kapanır kapanmaz kendi kendime zihinsel bir cesaret konuşması yaptım, yaşadığımız tüm tartışmaları ve yaptığı ahmakça yorumları gözden geçirdim.

“Bilgisayarda yaz, hiçbir şeyi el yazısıyla yazma. El yazın ilkokul üçüncü sınıftakilerin yazılarına benziyor Bayan Mills.” “Mezuniyet danışmanınızla olan sohbetinizin tamamının tadını çıkarmak isteseydim kapımı açık bırakır ve patlamış mısır alırdım. Lütfen alçak sesle konuşun.”

Bunu başarabilirdim. Bu piç, uğraşmak için yanlış kadını seçmişti ve gözümü korkutmasına asla izin vermeyecektim. Elimi kalçama doğru indirdim ve şeytanca gülümsedim... *süper külot*.

Tam tahmin ettiğim gibi oraya vardığımda ofis hâlâ boştu. Bu sunum için ihtiyacı olabilecek her şeyi topladım ve hazırlanmak için konferans odasına yöneldim. Pencere kaplı duvarı, parıldayan konferans masasını görünce ortaya çıkan Pavlov refleksini görmezden geldim.

Kes şunu bedenim. Devreye gir beynim.

Güneşle dolmuş odaya göz gezdirerek geniş konferans masasının üzerine dosyaları ve dizüstü bilgisayarı koydum ve yiyecek içecek servisine, arka duvara kadar yayılan kahvaltıyı hazırlamalarında yardımcı oldum.

Yirmi dakika sonra teklifler düzenlenmiş, projeksiyon cihazı ayarlanmıştı ve içecekler de hazır. Odada beklerken kendimi pencerenin yanında buldum. Uzandım ve pürüzsüz cama dokundum, hissettirdikleri karşısında yenik düştüm; bedeninin sırtıma yaslanmış sıcaklığı, göğüslerimin üzerindeki camın soğukluğu ve sesinin kulağımdaki hayvani tınlaması.

“Benden seni boşaltmamı iste.”

Gözlerimi kapadım ve öne doğru eğildim, avuç içlerimi ve alnımı pencereye yaslayarak anıların gücünün beni ele geçirmesine izin verdim.

Arkamdan duyulan bir boğaz temizleme sesiyle kurduğum fanteziden uyandım. “Çalışma saatinde hayal mi kuruyorsun?”

Arkamı dönüp, “Bay Ryan,” dedim güçlkle nefes alarak. Gözlerimiz kenetlendi ve yakışıklılığı karşısında bir kez daha vuruldum. Odayı incelemek için gözlerini etrafa çevirdi.

“Bayan Mills,” dedi, her bir kelimesi keskin ve kesik. “Sunumu dördüncü katta yapacağım.”

“Affedersiniz?” diye sordum başımdan aşağı kaynar sular dökülürken. “Neden? Her zaman bu odayı kullanırız. Ve bunu bana söylemek için neden son dakikayı beklediniz?”

“Çünkü,” diyerek gürlledi masaya koyduğu yumruklarının üzerinde eğilerek, “patron benim. Kuralları ben koyarım ve neyin ne zaman ve nerede olacağına ben karar veririm. Belki de pencereden dışarı bakmaya dalmış olmasaydın o vakti sabah yanıma gelip ayrıntıları teyit ettirmek için kullanabilirdin.”

Kafamın içinde yumruğumu onun gırtlığıyla buluşturan öfkeli görüntüler akıyordu. Masanın üzerinden atlayıp onu boğmamak için kendime hâkim olmaya çalıştım. Kendinden memnun bir gülümseme yüzüne yayılmıştı.

“Bana uyar,” dedim öfkemi sineye çekerek. “Zaten bu odada verilmiş kararların hiçbiri iyi değildi.”

Yeni konferans odasına girmek için köşeyi döndüğümde gözlerim anında Bay Ryaninkilerle buluştu. Sandalyesine oturmuş, ellerini beklendiği üzere önüne koymuş, güç bela sağlanmış sabrın bir portresini çiziyordu. *Tam anlamıyla buydu.*

Daha sonra yanımdaki kişiyi fark ettim: Elliott Ryan.

“Gel, bırak da sana yardım edeyim Chloe,” dedi, kollarımda tuttuğum bir yığın dosyayı elimden alıp üzeri yiyecek dolu servis arabasını odaya kolayca sokabilmeme yardımcı oldu.

“Teşekkür ederim Bay Ryan.” Patronuma iğneleyici bir bakış attım.

“Chloe,” dedi yaşlı Bay Ryan gülerek. Elimdeki kopyalardan bazılarını alıp katılımcılar için masaya dağıttı. “Bana Elliott diye hitap etmeni kaç defa söylemem gerekecek?” O da her iki oğlu kadar yakışıklıydı. Uzun boylu ve kaslı yapılarıyla her üç Ryan erkeği de aynı düzgün hatları paylaşıyordu. Elliott’ın siyahlı beyazlı saçları onunla ilk tanıştığım zamandan beri yıllar içerisinde gümüş rengine dönmüştü fakat hâlâ tanıdığım en yakışıklı adamlardan biriydi.

Yerime otururken ona minnet duyarak gülümsedim. “Susan iyi mi?”

“Gayet iyi. Seni bize davet etmem için beni sıkıştırıp duruyor,” diye ekledi göz kırparak. En genç Bay Ryanim rahatsız vaziyette yanımda burnundan soluması dikkatimden kaçmadı.

“Lütfen ona selamlarımı iletin.”

Arkamda ayak sesleri duyuldu ve bir el uzanıp hafifçe kulağımdan çekti. “Hey, çocuk,” dedi Henry Ryan kocaman sırıtarak. Sonra odanın geri kalanına doğru döndü. “Üzgünüm, geç kaldım arkadaşlar. Sizin katınızda toplanacağımızı düşünmüştüm.”

Gözümün ucuyla keyiflenmiş vaziyette patronumun bakışlarını yakalama fırsatı

buldum. Katılımcı kopyaları bana geri geldi ve patronuma bir kopya uzattım. "Bu sizin Bay Ryan."

Yüzüme bakmadan elimdekini kaptı ve sayfaları çevirmeye başladı.

Pislik.

Tam yerime otururken Henry'nin taşkın sesi duyuldu, "Chloe, yukarıda beklerken bunları yerde buldum." Ona doğru yaklaştım ve avucunun içinde duran iki antika gümüş düğmeyi gördüm. "Etrafındakilere bunları kaybeden olup olmadığını sorar mısınız? Pahalı bir şeye benziyorlar."

Yüzümde bir sıcaklık hissettim. Berbat olmuş gömleğimi tamamen unutmuştum. "Hımm... tabii ki."

"Henry, şunlara bir göz atabilir miyim?" Eşek herif aniden araya girerek onları ağabeyinden aldı. Yüzündeki şeytani sırıtışla bana döndü. "Böyle düğmeleri olan bir bluzun yok muydu senin?"

Hızlıca odayı süzdüm; Henry ve Elliott çoktan başka bir sohbe dalmışlardı, aramızda olanlardan habersizlerdi.

"Hayır," dedim olabildiğince ilgisiz görünmeye çalışarak "Yok"

"Emin misin?" Elimi alarak parmağını kolumdan avucuma doğru gezdirdi ve sonra düğmeleri avucuma koyup elimi kapattı. Nefesim kesildi ve kalbim şiddetle çarpmaya başladı.

Sanki yanmış gibi elimi geri çektim. "Eminim."

"Geçen gün giydiğin bluzun küçük gümüş düğmeleri olduğuna yemin edebilirim. Pembe olan? Hatırlıyorum çünkü yukarı yanıma geldiğinde bir tanesinin eksik olduğunu fark etmiştim."

Yüzüm daha da yanamaz derken alev almaya başladığını hissettim. Nasıl bir oyun çeviriyordu bu böyle? Onu konferans odasında yalnız bırakmak için uğraştığımı mı ima etmeye çalışıyordu?

Eğilerek yaklaştı, sıcak nefesi kulağımda fısıldadı: "Gerçekten de daha dikkatli olmaya çalışmalısın."

Sakinliğimi korumaya çalıştım. Sıkıttığım dişlerimin arasından, "Seni piç," diyerek karşılık verdim. Afallamış bir halde geri çekildi.

Sanki kuralı ben çiğnemişim gibi nasıl şaşırabiliyordu? Bana karşı bir pislik gibi davranmak ayrı bir şeydi, itibarımı diğer yöneticilerin önünde tehlikeye atmak başka bir şey - bunun hesabını daha sonra verecekti.

Toplantı ilerledikçe birbirimize bakışlar attık, benimkisi öfke doluydu ve onunkisinde artan bir kuşku vardı. Ona bakmaktan kaçınmak için olabildiğince önümdeki kâğıtlara baktım.

Her şey biter bitmez eşyalarımı topladım ve oradan defolup gittim. Fakat beklenildiği üzere her ikimiz de ofise gitmek için asansöre bindik, arkada sessizce köpürene kadar dibimden ayrılmadık.

Bu şey neden hızlanmıyordu ve neden her katta birileri asansörü *şimdi* kullanmaya karar veriyordu? Etrafımızdaki tüm insanlar telefonla konuşuyor, dosyaları karıştırıyor, öğlen yemeği planlarını tartışıyorlardı. Gürültü ağır bir uğultuya dönüştü, neredeyse kafamın içinde Bay Ryanı azarlayışımı bile boğuyordu. On birinci kata ulaştığımızda asansör de neredeyse kapasitesine varmıştı. Kapı açılıp üç kişi daha içeri sıkışmaya karar verdiğinde ona doğru biraz daha itilmiştim. Sırtım göğsüne yaslanmıştı ve kırım da...
Ah.

Bedeninin geri kalan kısmının sinsice sertleştiğini hissettim ve kesik kesik soluduğunu duydum. Ona doğru yaslanmak yerine gidebildiğim kadar ondan uzaklaştım. Öne doğru uzandı ve kalçamdan yakalayarak beni yeniden kendine doğru çekti.

“Bana doğru yaslanan o kıcı sevdim,” diyerek alçak ve sıcak bir sesle kulağıma mırıldandı. “Nereye...”

“Topuklu ayakkabımla seni iğdiş etmekten iki saniye uzaktayım.”

Daha da yakınlaşarak eğildi. “Neden bir anda her zamankinden daha huysuz oldun?”

Kafamı çevirdim ve çok kısık bir sesle fısıldayarak “Babanın önünde beni kariyer için fahişelik yapan biri gibi göstermek tam sana göre bir iş.”

Elini geri çekti, şaşkınlıktan ağzı açık kalmıştı. “Hayır.” Gözlerini kırptırdı. “Ne?” Şaşkın Bay Ryan, şaşılacak derecede seksiydi. *Piç.* “Ben yalnızca eğleniyordum.”

“Ya seni duydularsa?”

“Duymadılar.”

“Duyabilirlerdi.”

Gerçekten de bu düşünce aklına hiç gelmemiş gibi görünüyordu ve muhtemelen de öyleydi. Tepede oturduğu noktadan oyunlar oynamak onun için kolaydı. İşine bağımlı bir yöneticiydi. Bense basamakların henüz yarısında bir kadındım.

Solumuzdaki kişi bize doğru baktı ve ikimiz de doğrulduk, önümüze baktık. Ona sert bir dirsek attım ve o da nefesimi kesecek kadar sert bir şekilde kıçımı çimdikledi.

“Özür dilemeyeceğim,” dedi ağzının içinde geveleyerek.

Tabii ki dilemeyeceksin. Pislilik.

Yine üzerime doğru yüklendi ve önündeki uzunluğun daha da sertleştiğini hissettim, hain sıcaklık bacaklarımın arasına yayılıyordu.

On beşinci kata geldik ve birkaç kişi indi. Elimi arkama uzattım, ikimizin arasına kaydurdum ve onu avuçladım. Boynuma doğru derin bir nefes vererek fısıldadı: “İşte bu.”

Ve sonra sıktım.

“Siktir. *Affedersin!*” dedi kulağıma. Elimi çekerek onu serbest bıraktım ve kendi kendime sııttım. “Tanrım, seninle yalnızca eğleniyordum.”

On altıncı kat. Kalabalığın geri kalanı tek seferde indi, görünüşe göre aynı toplantıya gidiyorlardı.

Kapılar kapanır kapanmaz asansör hareket etmeye başlayınca arkamda bir homurdanma duydum ve hızlı, ani bir hareketlenme hissettim. Bay Ryan kontrol panelindeki durdurma düğmesine eliyle vurdu. Gözleri bana döndü ve her zamankinden daha karanlık gözüküyorlardı. Tek bir hareketle bedenini kullanarak beni asansörün duvarına yapıştırdı. Kızgın bakışlarımı görmeye yetecek kadar kısa bir süre geri çekildi ve mırıldandı: “Kıpırdama.”

Her ne kadar ona defolup gitmesini söylemek istesem de bedenim bana o ne derse yapmam için yalvarıyordu.

Atılacak dosyalarımın uzanarak üstte duran yapışkanlı bir not kâğıdını çekip aldı ve tavandaki kamera lensinin üzerine yapıştırdı.

Yüzü benimkinden yalnızca birkaç santim uzaktaydı, nefesi yanağıma doğru keskin patlamalar halinde çarpıyordu. “Yükselmek için birilerinin altına yatmaya çalıştığını asla ima etmem.” Boynuma doğru uzanarak nefes verdi. “Çok fazla düşünüyorsun.”

Olabildiği kadar geri çekildim, şaşkınlıkla ona bakıyordum. “Sen de *yeterince* düşünmüyorsun. Söz konusu olan benim kariyerim. Burada bütün güç sende. Kaybedecek hiçbir şeyin yok.”

“Güç bende mi? Asansörde aletimin üzerine yüklenen sensin. Bunu sen bana *yapıyorsun.*” ifademini yumuşadığını hissettim; bana karşı zayıflık göstermesine alışkın değildim, biraz bile olsa. “O zaman beni gafil avlama.”

Uzun bir durgunluktan sonra başını salladı.

Biz birbirimize bakmaya devam ederken bizi çevreleyen binanın bütün sesi asansörü doldurdu. Temas etme isteği, göbeğimde belirip aşağılara, bacaklarımın arasına doğru yayılarak büyümeğe başladı.

Öne doğru eğildi, çenemi yaladı ve dudaklarımı dudaklarına hapsetti. Sertleşmiş aleti mideme baskı yaparken boğazımdan istemsizce bir inilti koptu. Bedenim içgüdüsel olarak hareket etmeye başladı ve bacaklarım bacaklarını sararak beni erekte olmuş organına daha da yaklaştırdı ve ellerim saçlarına doğru yöneldi. Parmaklarıyla belimdeki kopçayı açacak kadar bir süre geri çekildi. Elbisem önden açılıverdi.

“Ne kadar kızgın bir kediciksin,” diye fısıldadı. Ellerini omuzlarımın üzerine koyarak gözlerimin içine baktı ve elbisemi aşağı doğru sıyırdı. Ellerimden tutup beni ters çevirip avuçlarımı duvara yaslariken tüylerim diken diken oldu.

Yukarı uzanarak gümüş tarağı saçımdan çekti ve saçlarım çıplak sırtımın üzerine düştü. Saçlarımı ellerinin arasına alarak kafamı sertçe yan tarafa çekti ve boynuma ulaşabilmek için kendine yer açtı. İliklerimden aşağı ve omuzlarımın üzerine sıcak ve ıslak öpücükler yağdırmaya başladı. Dokunuşu, tenimin dokunduğu her santiminde bir elektrik kıvılcımı bıraktı. Dizleri arkamda kıcımlı kavradı ve dişlerini tenime geçirdi. Benden keskin bir soluk duyunca geri çekilerek doğruldu.

Vay canına, bana bunları yapmayı nasıl beceriyor?

“Bunu sevdiğin mi?” Parmaklarını göğüslerime bastırdı ve çekti. “Kıçının ısırılmasını?”

“Belki.”

“Sen lanet olası pis bir kızsın.”

Az önce dişlerinin olduğu yeri sertçe tokatladığında şaşkınlıkla beraber acı bir sesle bağırdım ve verdiğim tek tepki zevkten inlemektir. Elleriyle külotumun zarif şeritlerini kavrayıp söktüğünde bir kez daha aniden soluğum kesildi.

“Bir adet faturan daha var pislik.”

Kendi kendine pis pis güldü ve yeniden üzerime yüklendi, göğüslerime bastıran serin duvar bedenimi titretiyor ve ilk seferki pencere anılarını aklıma getiriyordu. Karşıtlıkların -soğuk ve sıcak, sertlik ve o- bana ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştum. “Her sentine değer.” Elini belimin etrafından karnıma doğru, parmağı klitorisimi bulana kadar kaydırdı. “Biliyor musun, bence o şeyleri yalnızca beni tahrik etmek için giyiyorsun.”

Haklı mıydı? Benim için olduklarını düşünerek bir yanılısama mı yaşıyordum?

Dokunuşlarının yaptığı baskı yanıp tutuşmama neden oldu, parmaklarını bastırıp çekiyor, istek duymama neden oluyordu. Aşağı doğru hareket ederek tam giriş noktasında durdu. “Öyle ıslaksın ki. Tanrım, bütün sabah bunun hayalini kurmuş olmalısın.”

“Siktir git,” diyerek inledim. Parmağını nihayet içeri itip beni kendine doğru çekerken kesik kesik soludum.

“Söyle. Söyle ve ne istiyorsan vereyim.” İkinci bir parmak diğerine katıldı ve tattığım haz çılgılık atmama neden oldu.

Başımı iki yana salladım fakat bedenim bana bir kez daha ihanet etti. Sesi öylesine muhtaç geliyordu ki kelimeleri baştan çıkarıyor ve üzerinde hâkimiyet kuruyordu fakat aynı zamanda yalvarır gibiydi. Gözlerimi kapadım, düşüncelerimden arınmaya çalıştım ama her şey o kadar fazlaydı ki. Giysilerini çıkarmamış olmasına rağmen bedeninin çıplak tenimde yarattığı his, kaba sesinin tınısı ve uzun parmaklarının içime dalıp çıkışı beni sınırdan dolaştırıyordu. Diğer eliyle uzandı, sutyenimin şeffaf kumaşının üzerinden meme ucumu sıkıca çimdikledi ve gürültüyle inledim. Çok yaklaşmıştım.

“Söyle,” diye gürledi kulağıma parmağı klitorisimin üzerinde gezinirken. “Bütün gün bana kızgın olmana izin vermeyeceğim.”

Sonunda pes ederek fısıldadım: “Seni içimde istiyorum.” Kısık ve boğuk bir sesle inledi. Alnını omzuma yasladı ve parmaklarım daldırıp daireler çizerek hızlanmaya başladı. Bacakları kalçama yerleşti, penisi bedenime sürtüyordu. “Aman Tanrım,” diyerek inledim, içimdeki boğumlar derinlerimde kasılıyor, hazza odaklanmış düşüncelerim serbest kalmak için yalvarıyordu.

Ve sonra birden soluma ve inlemelerimizin düzenli sesleri bir telefonun acı acı çalışıyla bölündü.

Nerede olduğumuzun farkına varmamızla birlikte donup kaldık. Bay Ryan geri çekilip asansörün acil durum ahizesini kaldırırken bir küfür savurdu.

Arkamı dönerek elbisemi kaptım, üzerime geçirdim ve titreyen ellerle düğmelerini ilikledim.

“Evet.” Sesi sakın çıkıyordu, biraz bile nefesi kesilmiş değildi. Gözlerimiz asansörün içinde birbirine kilitlendi. “Anlıyorum... Hayır, biz iyiyiz...” Yavaşça eğildi, asansörün zemininden parçalanmış çamaşırımı aldı. “Hayır, yalnızca durdu.” İpek kumaşı parmaklarının arasında ovuştururken telefonun diğer ucundaki kişiyi dinledi. “İyi olur.” Konuşmasını bitirdi, telefonu kapattı.

Asansör yeniden yükselmeye başlarken gacırdadı. Bay Ryan elindeki çamaşıra ve sonra yeniden bana baktı. Ve sonra sırtarak duvardan uzaklaşıp bana doğru yaklaştı. Bir elini kafamın yanına koyarak eğildi, burnunu boynumda gezdirerek fısıldadı: “Hissettiğin kadar güzel kokuyorsun.”

Ani bir soluk aldım.

“Ve bu,” dedi elindeki çamaşırımı göstererek, “benim.”

Asansör bizim kata gelince bir çınlama sesiyle durdu. Kapılar açıldı ve benim olduğum yöne bir kez bile bakmadan zarif kumaşı ceketinin cebine koyup dışarı adım attı.

DÖRT

Panikledim. Ofisime doğru hızla koşarken beni sıkıştıran duyguyu yalnızca salt panik olarak açıklayabilirdim. Neler olduğuna inanamı-yordum. O küçük ve çelikten hücrede onunla yalnız kalmak -kokusu, çıkardığı sesler, teni- irademin buharlaşıp gitmesine neden olmuştu. Çözülüyordum. Bu kadının üzerimde daha önce hiç kimsede tecrübe etmediğim bir etkisi vardı.

Nihayet nispeten güvenli ofisimde deri koltuğun üzerine yığıldım. Öne doğru eğilerek saçımı sıkıca tuttum, sakinleşmeyi ve sertleşmemin dinmesini istiyordum.

İşler kötünden daha kötüye doğru gidiyordu.

Sabahki toplantıyı bana hatırlattığı andan itibaren o lanet olası konferans odasında sunumun tamamını yapmak bir yana mantıklı tek bir düşünce oluşturamayacağımı biliyordum. O masaya oturacak olmaktan bahsetmiyorum bile. Odaya girdiğimde onu cama doğru eğilmiş ve derin düşüncelere dalmış olarak bulmak yeniden sertleşmem için yeterliydi.

Toplantının başka bir kata taşınması konusunda saçma bir hikâye uydurmuşum ve tabii ki bundan dolayı beni suçlamıştı. Neden hep beni düşman bellemek zorundaydı? Kimin patron olduğu konusunda ona bir hatırlatma yapmışım. Fakat aramızda geçen bütün diğer tartışmalarda olduğu gibi bunu da yüzüme vurmuştu.

Ofisin dışından gelen patırıyla hafifçe sıçradım. Onu bir başkası izledi. Ve bir başkası daha. Dışarıda neler oluyordu böyle? Ayağa kalktım ve kapıya yöneldim, kapıyı açtığımda Bayan Mills'in farklı yığınlar halindeki dosyalarını masaya çarptığını gördüm. Kollarımı birleştirdim ve duvara yaslandım, onu bir süre izledim. Onun bu kızgın görüntüsü, pantolonumdaki sorunu azıcık bile ortadan kaldırmıyordu.

“Sorunun ne olduğunu bana anlatmak ister misin?”

Bedenimde sanki ikinci bir kafa filizlenmiş gibi bana baktı. “Aklını mı kaçırdın?”

“Hiç de değil.”

“Kendimi huzursuz hissettiğim için özür dilerim,” dedi hırsla, bir dosya yığını tuttu ve sertçe bir çekmeceye tıktı.

“Ben tam olarak...”

“Bennett,” dedi babam kıvrak bir şekilde ofisime girerek. “Orada iyi iş çıkardınız. Henry ve ben az önce Dorothy ve Troy'la konuştuk ve onlar...” Durdu ve masasının kenarında gerilmiş vaziyette duran Bayan Mills'in bulunduğu yere gözlerini dikti.

“Chloe, tatlım, iyi misin?”

Bayan Mills doğruldu ve parmaklarını gererek büktü. Yüzü güzel bir biçimde kızarmıştı, saçları da biraz dağınıktı. Benden dolayı. Yutkundum ve pencereden dışarı bakmak için döndüm.

“İyi gözüküyorsun,” dedi babam, ona doğru yürüyüp elini alına koydu. “Ateşin var.”

Pencere üzerindeki yansımalarını izlerken dişlerimi sıktım, garip bir his iliklerimi tırmanıyordu. *Nereden geliyordu?*

“Aslında,” dedi Bayan Mills, “kendimi biraz keyifsiz hissediyorum.”

“O zaman eve gitmelisin. Çalışma programını ve okuldaki yarıyılı henüz bitirmiş olduğunu düşününce şüphesiz böyle...”

“Bugünkü takvimimiz çok yoğun maalesef,” dedim yüzümü onlara dönerek. “Beaumont’u bitirmeyi düşünüyordum Bayan Mills,” diyerek gürlüdim.

Babam sert bakışlarını bana çevirdi. “Yapılması gereken ne varsa üstesinden geleceğine hiç şüphem yok Bennett.” Yeniden Bayan Mills’e döndü. “Sen gidebilirsin.”

“Teşekkürler, Elliott.” Bayan Mills kusursuz kaşlarını kaldırarak bana baktı. “Yarın sabah görüşürüz Bay Ryan.”

Odadan çıkışını izledim ve babam onun ardından kapıyı kapattı. Gözlerindeki alevle dönerek bana baktı.

“Ne var?” diye sordum.

“Ona biraz daha iyi davransan ölmezsin ya Bennett.” İleri doğru hareket etti ve Bayan Mills’in masasının köşesine oturdu. “Ona sahip olduğun için şanslısın, biliyorsun değil mi?”

Gözlerimi devirdim ve kafamı salladım. “Kişiliği de PowerPoint becerileri kadar çekici olsaydı bir problem yaşamazdık.”

Bir bakışıyla sözümü kesti. “Annen aradı ve bu akşam için evdeki yemeği sana hatırlatmamı söyledi. Henry ve Mina bebekleriyle birlikte gelecekler.”

“Orada olacağım.”

Kapıya doğru yöneldi ve tekrar bana bakmak için durdu. “Geç kalma.”

“Kalmam. Tanrım!” Hiçbir şeye geç kalmayacağımı herkes kadar iyi biliyordu, aile yemeği kadar basit bir şey için bile olsa. Öte yandan Henry kendi cenazesine bile geç kalırdı.

Nihayet yalnız kalarak ofisime geri döndüm ve koltuğuma yığıldım. Tamam, belki biraz fazla gergindim.

Elimi cebime attım ve çamaşırlardan kalanı çıkarttım, diğerlerinin yanına konmaya hazırды. Birden etiketini fark ettim. Agent Provocateur. Bunlara iyi para harcıyordu. Merakımı cezbetti. Diğer iki çamaşırı incelemek için çekmeden çıkardım. La Perla. Lanet olsun, bu kadın iç çamaşırları konusunda ciddiye. Belki de bir ara şehir merkezindeki La Perla dükkânına uğramalı ve küçük koleksiyonumun ona ne kadara mal olduğunu öğrenmeliydim. Boşta kalan elimi saçıma götürdüm ve çamaşırları içine fırlatarak çekmeceyi sertçe kapadım.

Artık resmen aklımı kaçırmıştım.

Ne kadar zorlamaya çalışırsam çalışayım, bütün gün hiçbir şeye kendimi veremedim. Enerjik bir öğle paydosu koşusundan sonra bile sabah olanları aklımdan hâlâ çıkaramıyordum. Saat üç olduğunda oradan çıkıp gitmem gerektiğini biliyordum. Asansöre vardım ve hafifçe iç geçirdim, merdivenleri seçtiğimdeyse bunun daha da fena bir hata olduğunu anladım. On sekiz katı koşarak indim.

O akşam ailemin evine yaklaştığımda gerginliğimin bir kısmının kaybolduğunu hissettim. Mutfığa girdiğimde annemin yemeklerinin aşına olduğum kokusu ve yemek odasından gelen neşeli sohbet sesleriyle anında havaya girdim.

“Bennett,” diye seslendi annem odadan içeri girdiğimde. Eğildim ve onu yanaklarından öptüm, karışık saçlarımı düzeltmeye çalışması için kısa bir süre ona izin verdim. Sonunda ellerine vurarak önündeki büyük kâseyi aldım ve masaya yerleştirerek karşılığında bir havuç kaptım. “Henry nerede?” diye sordum oturma odasına doğru kafamı uzatarak.

“Henüz gelmediler,” diye cevap verdi babam içeri girerken. Henry bir yere yetişme konusunda yeterince kötüydü fakat karısı ve kızını da ekleyince, evden çıkabildikleri için bile şanslıydılar. Anneme sek bir martini hazırlamak için dışarıdaki bara doğru yürüdüm.

Yirmi dakika sonra antreden kargaşa sesleri geldi ve onları karşılamak için içeri girdim. Küçük, dengesiz ve dişlerini göstererek sırtan bir cüsse kendini dizlerime fırlattı. “Benny!” diye ciyakladı küçük kız.

Sofia’yı kapıp havaya kaldırdım ve yanaklarını öpücüklere boğdum.

“Tanrım, acınacak haldesin,” diyerek homurdandı Henry yanımdan yürüyüp geçerken.

“Sanki sen daha farklısın.”

“Bana soracak olursanız ikiniz de çenenizi kapatmalısınız,” diye ekledi Mina, yemek odasına doğru kocasını takip ederken.

Sofia ilk torun ve ailenin prensesiydi. Her zaman olduğu gibi yemek boyunca dizime oturmayı tercih etti ve “yardımlarından” kaçınıp elimden geleni yaparak onun üzerinden yemeğimi yemeye çalıştım. Beni kesinlikle parmağında oynatıyordu.

“Bennett, sana bir şey sormak istiyordum,” diye başladı annem şarap şişesini uzatırken. “Önümüzdeki hafta Chloe’yi akşam yemeğine davet eder ve gelmeye ikna etmek için elinden geleni yapar mısın?”

Sızlanarak tepki verdim ve babamdan kaval kemiğime hızlı bir tekme aldım. “Tanrım. Neden herkes onu buraya getirmek konusunda bu kadar ısrarcı?” diye sordum.

Annem, en iyi Sıkı Anne pozunu takınarak doğruldu. “Yabancı bir şehirde tek başına ve...”

“Anne,” diyerek araya girdim, “kolejden beri burada yaşıyor. Yirmi altı yaşında. Bu şehir artık ona yabancı sayılmaz.”

“Aslında haklısın Bennett,” diye cevap verdi, nadiren takındığı bir ses tonuyla. “Kolej için buraya geldi, onur belgesiyle mezun oldu, senin birimine geçmeden ve şimdiye kadar sahip olduğun en iyi çalışan olmadan önce babanla birkaç sene çalıştı - bütün bunları yaparken de diplomasını almak için gece okuluna gidiyor. Bence Chloe oldukça hayret verici, bu yüzden de onu tanıştırmak istediğim biri var.”

Bu kelimeler içime nüfuz ederken çatalım havada asılı kaldı. Annem onu birine ayarlamak mı istiyordu? Bildiğimiz bütün bekâr adamları zihnimde listelemeye çalıştım ve her birini anında elemek zorunda kaldım. **Brad: fazla kısa, Damian: hareket eden her şeyi becerir. Kyle: eşcinsel. Scott: ahmak.** Evet, bu garipti. Göğsümde bir şeyin sıkıştığını hissettim fakat ne olduğundan emin değildim. Eğer buna bir isim vermem gerekse adına... öfke mi derdim?

Annem ona birini ayarlamaya çalışıyorsa neden öfkeleniyordum? **Muhtemelen onunla yattığın için geri zekâli.** Aslında onunla yatmamıştım, becermiştim. Tamam, onu becermiştim... iki kere. Onu “becermiş” olmak, devam etmeye niyetim olduğu anlamına gelirdi.

Ah, bir de, asansörde ona elle sarkıntılık etmiş ve parçalanmış çamaşırlarını çalışma masamın çekmecesinde istiflemiştim.

Daha da tuhaf.

Ellerimle yüzüme bastırdım. “Tamam. Onunla konuşacağım. Fakat fazla umutlanmayın. Pek olumlu biri sayılmaz, işiniz biraz zor olacak.”

“Aslına bakarsan Ben,” diyerek araya girdi ağabeyim, “kelimenin tam anlamıyla onunla geçinemeyen tek kişi olduğun konusunda buradaki herkes hemfikir olacaktır.”

Masaya şöyle bir baktım, çatılmış kaşlarıyla herkes aptal ağabeyimle aynı fikirdeydi.

Gecenin geri kalanı Bayan Mills'e karşı daha iyi olmaya çalışmamın ne kadar gerektiği, herkesin onun ne kadar harika olduğunu düşündüğü ve annemin en iyi arkadaşının oğlu Joel'i ne kadar seveceği konusunda daha fazla konuşmayla geçti. Yeterince iyi biriydi sanırım. On dört yaşına gelene kadar kız kardeşiyle Barbie oynamasını ve onuncu sınıfta kaval kemiğine beyzbol topu geldiğinde bir bebek gibi ağlamasını saymazsak.

Mills onu çiğ çiğ yedi.

Düşününce kendi kendime güldüm.

Bu hafta için sıraya koyduğumuz toplantılar hakkında da konuştuk. Perşembe öğleden sonrası için büyük bir toplantı planlanmıştı ve ben de babama ve erkek kardeşime eşlik edecektim. Bayan Mills'in çoktan her şeyi planladığını ve hazır olduğunu biliyordum. İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de her zaman iki adım öndeydi ve ihtiyacım olan her şeyi öngörüyordu.

Yemeğe gelmesi için elimden geleni yapıp onu ikna edeceğime söz vererek oradan ayrıldım ama dürüst olmak gerekirse önümüzdeki birkaç gün içinde onu ne zaman göreceğimi bilmiyordum. Şehrin her köşesinde toplantılarım, randevularım vardı ve ofiste bulunacağım kısa anlarda söyleyecek iyi bir şeylerim olacağından emin değildim.

Ertesi gün öğleden sonra Güney Michigan Bulvarı'ndan aşağı ağır ağır ilerlerken pencereden dışarı ters ters bakıyor, günümün daha iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Trafikte beklemekten nefret ediyordum. Ofis yalnızca birkaç blok ötedeydi ve ciddi ciddi şoföre arabayı kenara çekmesini söylemeyi, arabadan inip yürümeyi düşünüyordum. Saat dördü geçmişti bile ve biz yirmi dakikada yalnızca üç blok ilerleyebilmiştik. Mükemmel. Gözlerimi kapatarak kafamı koltuğa yasladım ve az önce çıktığım toplantıyı düşündüm.

Özellikle ters giden bir şey olmamıştı. Aslında tam tersi, müşteriler teklifimizden etkilenmiş ve her şey aksamadan ilerlemişti. Sadece berbat ruh halimden silkinip kurtulamıyordum.

Henry son üç saat boyunca her on beş dakikada bir huysuz ergenler gibi davrandığını söylemeyi ihmal etmemişti ve anlaşmalar imzalandıktan sonra onu eşek sudan gelinceye kadar pataklamak istemişim. Yakaladığı her fırsatta sorunumun ne olduğunu sorup durmuştu ve açıkçası bu yüzden onu suçladığımı söyleyemezdim. Son birkaç gündür tam bir dallama olduğumu ben bile kabul ediyordum. Ve bana göre bunun ne anlama geldiği belliydi. Tabii ki Henry eve gitmek için ayrılırken sorunumu "biriyle yatma ihtiyacı" olarak açıklamıştı.

Ah, bir bilseydi.

Üzerinden bir gün geçmişti. Asansördeki olayın beni kaya gibi sert vaziyette ve teninin her santimine dokunma arzusuyla bırakmasının üzerinden yalnızca bir gün geçmişti. Davranışlarıma baksanız sanki altı aydır seks yapmadığımı düşünürdünüz. Fakat hayır, iki güne yakın süredir ona dokunmamıştım ve kendimi çıldırmış gibi hissediyordum.

Araba yeniden durdu ve çığlık atmak istedim. Şoförüm ön ve arka koltuklar arasındaki bölmeyi indirdi ve mahcup bir şekilde gülümsedi. "Üzgünüm Bay Ryan. Arkada çıldırıyor olduğunuzdan eminim. Yalnızca dört blok ilerleyebildik, yürümek ister miydiniz?" Karartılmış camlardan dışarı bakarken La Perla'nın olduğu caddenin tam karşısında durduğumuzu fark ettim. "Hemen sağa çekebilirim..."

Cümlesini bitirme şansı bulamadan arabadan inmiştim.

Karşıya geçmek için kaldırımda beklerken neden içeri girmem gerektiğine dair bir fikrim olmadığını fark ettim. Bunu yaparken ne tasarlıyordum? Bir şey mi satın alacaktım yoksa yalnızca kendime işkence mi edecektim?

Dükkândan içeri girdim ve üzeri gösterişli iç çamaşırlarıyla dolu uzun bir masanın önünde durdum. Yerler bal rengi ahşaptı. Tavan, geniş odanın her yanında uzun silindir şeklinde armatür öbekleriyle aydınlatılmıştı. Loş ışık bütün alana yumuşak, samimi bir kızılıkla yayılıyor, masaları ve pahalı iç çamaşırı stantlarını aydınlatıyordu. Zarif dantellere ve satenlere

dair bir şey, ona duyduğum o çok tamdik arzuyu geri getirmişti.

Dükânın ön kısmına yakın bir yere kurulmuş masa boyunca parmaklarımı gezdirirken satış görevlisinin dikkatini çoktan çektiğimin farkına vardım. Uzun boylu bir sarışın bana doğru geldi.

“La Perla’ya hoş geldiniz,” dedi, bir bifteğe göz koymuş aslan gibi beni tepeden tırnağa süzerek. Bana öyle geliyordu ki bu işte çalışan bir kadın, takım elbiseme kaç para harcadığımı ve kol düğmelerimin gerçek elmas olduklarını bilirdi. Kadının gözleri resmen yanıp sönen dolar işaretiyle dönüştü. “Bugün bulmanıza yardım edebileceğim bir şey var mı? Belki karınız için bir hediye? Kız arkadaşınız da olabilir?” diyerek ekledi sesinde flörtöz bir tınlamayla.

“Hayır, teşekkür ederim,” diye cevap verdim bir anda burada olduğum için bile kendimi gülünç hissederek. “Sadece bakıyorum.”

“Pekâlâ, eğer fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin,” dedi göz kırparak ve arkasını dönerek satış tezgâhına doğru yöneldi. Gidişini izledim ve numarasını almayı aklımdan bile geçirmedim için kendimi iğrenç hissettim. Siktir. Tam olarak erkek orospu sayılmazdım fakat bütün mekânların arasında bir iç çamaşırı dükkânında güzel bir kadın az önce benimle flört etmişti ve ona karşılık vermek aklıma bile gelmemişti. Tanrım. Bana ne oluyordu böyle?

Tam dönüp çıkmak üzereyken gözüme bir şey takıldı. Rafın birinden sarkan siyah dantel jartiyer lastiğinin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. *Onunla* çalışmaya başlayana kadar kadınların bunları *Playboy* fotoğraf çekimleri dışında gerçekten giydiklerini bilmiyordum. İlk ayımızda birlikte bulunduğumuz bir toplantıyı hatırladım. Masanın altında bacak bacak üstüne atmış ve eteği yukarı doğru çıkararak çoraplarına geçirilmiş zarif beyaz şeritleri ortaya çıkarmıştı. İç çamaşırlarına olan tutkusunun kanıtını ilk defa orada görmüştüm fakat öğlen yemeği saatimi ofisimde onu düşünerek geçirdiğim ilk sefer o değildi.

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?”

Arkamdan gelen tanıdık bir sesle irkilerek döndüm.

Kahretsin. Bayan Mills.

Fakat onu daha önce gerçekten bu şekilde hiç görmemiştim. Her zamanki gibi şık görünüyordu ama tamamen gündelik giyinmişti. Üzerinde koyu renk dar bir kot ve kırmızı kolsuz bir gömlek vardı. Saçlarına seksi bir atkuyruğu yapmıştı ve makyajı ile arada sırada ofiste taktığı gözlükleri olmadan yirmi yaşından fazla göstermiyordu.

“Burada ne işin var?” diye sordu. Sahte gülümseyişi, yüzünden kayboluyordu.

“Bu seni neden ilgilendiriyor?”

“Yalnızca merak ettim. Kendi koleksiyonunu kurmaya başlamak için benim çamaşırlarım yeterli gelmedi mi?” Gözlerini bana dikmiş, hâlâ elimde duran jartiyer lastiğini işaret ediyordu.

Ani bir refleksle onu elimden bırakıverdim. “Hayır, hayır, ben...”

“Hem onlarla tam olarak ne yapıyorsun? Zaferlerinin küçük birer hatırası olarak bir yerde mi topluyorsun?” Kollarını göğsünde birleştirerek göğüslerinin birbirine yaklaşmalarına neden oldu. Gözlerim doğrudan dekoltesine kaydı ve aletim pantolonumun içinde canlandı.

“Tanrım,” dedim kafamı iki yana sallayarak. “Neden her zaman bu kadar sevimsiz olmak zorundasın?” Kanıma karşılan adrenalini, kelimenin tam anlamıyla şehvet ve öfkeyle titrerken gerilen kaslarımı hissedebiliyordum.

“Sanırım içimdeki en iyi şeyin dışarı çıkmasına neden oldun,” dedi. Öne doğru eğildi, göğsü neredeyse benimkine değiyordu. Etrafıma bakınca dükkânda bulunan diğer insanların dikkatini çektiğimizi fark ettim.

“Bak,” dedim kendimi toparlamaya çalışarak. “Sakinleşmeye ve sesini alçaltmaya ne dersin?” Bir şeyler olmadan buradan derhal çıkmam gerektiğini biliyordum. Lanet olası bir nedenden ötürü bu kadınla kavgalarımın sonunda cebimde onun iç çamaşırı oluyordu. “Hem burada ne yapıyorsun? Neden işte değilsin?”

Gözlerini devirdi. “Neredeyse bir senedir senin için çalışıyorum, her iki haftada bir danışmanımla buluştuğumu hatırlaman gerekirdi. İşimi bitirdim ve alışveriş yapmak istedim. Belki de ayağıma elektronik bileklik takmaksın, böylece her zaman ürpertici bir şekilde beni takip edebilirsin. Fakat evet, öyle bir şey olmadan da beni burada bulmayı başardın.”

Söyleyecek bir şey bulmak için çabalayarak bakışlarımı ona diktim. “Bana karşı her zaman öyle huysuzsun ki.”

Bu iyiydi, Ben. Gerçekten zekice.

“Benimle gel,” dedi ve kolumu kavrayarak beni dükkânın arka tarafına doğru sürükledi. Köşeyi döndük ve bir kabine girdik. Uzun zamandır buraya gelip gittiği belliydi, sandalyelerin üzerinde iç çamaşırı yığınları vardı ve askılar tanımlanamayacak dantel parçalarıyla doluydu. Tepemizdeki hoparlörlerden müzik sesi geliyordu; onu boğarken sessiz olmak zorunda kalmayacağım için memnundum.

İpekle kaplanmış bir koltuğun karşısındaki aynalı kapıyı kapattı ve gözleri benimkilere kilitlemiş vaziyette orada dikildi. “Beni buraya kadar takip mi ettin?”

“Neden böyle bir şey yapayım?”

“Yani birdenbire kadın çamaşırı mağazasına göz atmak istedin. Boş vakitlerinde yaptığın sapıkça bir şey mi?”

“Sözlerine dikkat et Bayan Mills.”

“Biliyor musun, seninki gibi bir ağızdan çıkanları telafi etmek için böyle büyük bir aletin olması iyi bir şey.”

Kendimi ona doğru eğilmiş, fısıldarken buldum: “Ağızdan da etkileneceğinden oldukça eminim.”

Birdenbire her şey fazla yoğun, fazla gürültülü, fazla canlı hissedilir oldu. Göğsü yükseliyordu ve alt dudağını ısırırken bakışları ağızıma kaydı. Kravatımı yavaşça yumruğunun etrafına sararak beni kendine çekti. Yumuşak dilinin ileri doğru bastırmasıyla ağızımı açtım.

Artık geri çekilemezdim ve bir elimi çenesine, diğerini de saçlarına kaydardım. Atkuyruğunu tutan tokayı çıkardım ve yumuşak dalgalar elimin etrafına döküldü. Saçlarını sıkıca kavradım, kafasını çekerek daha uygun bir pozisyona getirdim. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Her şeyine ihtiyacım vardı. O inerken, ben daha sıkı asıldım. “Bunu sevdi mi?”

“Tanrım, evet.”

O anda, o kelimeleri duyduğumda başka hiçbir şey umurumda değildi: nerede olduğumuz, kim olduğumuz ya da birbirimize karşı ne hissettiğimiz. Hayatımda hiçbir zaman biriyle kimyam bu kadar uyuma-mıştı. Bu şekilde birlikte olduktan sonra başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Ellerimi yanlarına doğru götürdüm ve eteğinin kenarından tutup yukarı çektim ve öpüşmemize yalnızca bir saniye ara vererek başının üzerinden çıkardım. Geride kalmamak için o da ceketimi omuzlarımdan aşağı itti ve ceket yere düştü.

Ellerimi kotunun beline doğru götürürken başparmaklarım teninde daireler çiziyordu. Düğmelerini çabucak çözdüm ve kotunu yere indirdim. Sandaletleriyle birlikte kotunu bir kenara fırlattı. Boynunu ve omuzlarını öptüm.

“Off,” dedim. Kafamı kaldırdığımda kusursuz vücudunun yansımasını boy aynasında görebiliyordum. Onu muhtemelen itiraf edebileceğimden çok daha fazla çıplak hayal etmiştim fakat gün ışığında gerçeğini gözlerimle görmek daha iyiydi. Çok daha iyiydi. Kıçının yalnızca birazcığını örten simsiyah bir iç çamaşırı ve onunla takım bir sutyen giymişti, ipeksi

saçları sırtına dökülüyordu. Boynuma ulaşmak için parmak uçlarında yükseldiğinde uzun ve sıkı bacaklarındaki kaslar esnedi. Görüntüyle birleşen dudaklarının hissi, dar pantolonunun içinde aletimin acıyla sıkışmasına neden oldu.

Elleri gömleğimin düğmelerine giderken, kulağımı sertçe ısırıldı. "Sanırım sen de sert seviyorsun."

Pantolonumu ve kemerimi çözerek baksırımla birlikte yere fırlattım ve onu kendimle birlikte koltuğa çektim.

Ellerim kaburgalarının etrafından sutyeninin kopçasına doğru hareket ederken içimi bir heyecan kapladı. Göğüslerini beni sanki hızlandırmak için üzerime doğru bastırdı. Parmaklarımla sutyenini çözerken boynundan aşağısını öptüm ve askıları omzundan kurtardım. Aşağı düşmesine izin vermek için hafifçe geri çekildim ve ilk defa göğüslerini bütünüyle çıplak gördüm.

Son derece mükemmel. Fantezilerimde onlara her şeyi yapmışım: dokunmuş, öpmüş, emmiş, becermişim fakat hiçbiri şu anda onlara bakıyor olmanın gerçekliğiyle karşılaştırılmazdı.

Üzerime doğru yüklendi ve aramızda yalnızca minik külotu vardı. Kafamı göğüslerine gömdüm. Ellerini saçlarıma götürerek beni kendine daha da yaklaştırdı.

"Tadıma bakmak ister misin?" diye fısıldadı bana doğru bakarak. Kafamı teninden uzaklaştırmaya yetecek kadar sert bir şekilde saçlarımdan çekti.

Konuşmayı kesmesi ve beni becermesi için söyleyebileceğim ukalaca ya da iğneleyici bir sözüm yoktu. Teninin tadına bakmak İstiyordum. Herhangi bir şeyi isteyebileceğimi düşündüğümünden daha fazla istiyordum. "Evet."

"Güzelce iste o zaman."

"Siktir et güzelce istemeyi. Bırak da devam edeyim."

İnledi, kusursuz meme ucunu emmem için ağızıma doğru yaklaştırarak öne doğru eğildi, bu hareketi saçımı daha fazla çekmesine neden oldu. Lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyordu.

Aklımdan çok fazla düşünce geçti. Bu dünyada onun içine gömülmekten daha fazla istediğim hiçbir şey yoktu fakat bittiğinde ikimizden de nefret edeceğimi biliyordum. Beni zayıf düşürdüğü için **ondan**, şehvetin sağduyumun önüne geçmesine izin verdiğim için kendimden nefret edecektim. Fakat şu anda duramayacağımı da biliyordum. Bir sonraki vuruşu için yaşayan bir eroinmana dönüşmüştüm. Kusursuzca inşa edilmiş hayatım etrafımda çatırdıyordu ve benim tek umurumda olan onu hissetmekti.

Elimi beline doğru kaydırarak parmaklarımla külotunun kenarlarında dolaştırdım. Bütün bedeni titredi ve çamaşırını elimin içine aldığımda gözlerimi sıkıca kapatarak kendimi durdurmak istedim.

"Devam et ve onu parçala... bunu istediğini biliyorsun," diyerek kulağıma mırıldandı ve sertçe ısırıldı. Yarım saniye sonra külotu, odanın bir köşesindeki dantel yığınının başına başka bir şey değildi. Kalçalarını sertçe kavrayarak onu havaya kaldırdım ve diğer elimle aletimi tutarak onu üzerime doğru indirdim.

Hissettiği duygu o kadar yoğun ki patlamamak için kalçalarını güç kullanarak durdurmak zorunda kaldım. Eğer şu anda kaybedersem bunu daha sonra yüzüme vurmak için kullanacaktı. Ve ben de ona bu tatmin duygusunu yaşatmayacaktım.

Bir kez daha kontrolü elde edince kalçalarını hareket ettirmeye başladım. Daha önce bu pozisyona gelmemiştik -o üstte ve yüz yüze- ve itiraf etmekten nefret ediyor olsam da bedenlerimiz birbirine kusursuzca uyumluymuştu. Ellerimi kalçalarından bacaklarına doğru götürüp onları kavradım ve belime doladım. Pozisyon değişikliği beni daha da derine götürdü ve yüksek sesle inlemem için kafamı boynuna gömdüm.

Etrafımızdaki soyunma odalarına girip çıkan insanların seslerinin farkındaydım. Her an yakalanabilecek olmanın düşüncesi, yaptığımız şeyi yalnızca daha iyi kılıyordu.

İnleyişini bastırmaya çalışırken kasıldı ve kafası geriye düştü. Aldatıcı bir masumiyetle dudağını ısırış biçimi beni çıldırtıyordu. Bir kez daha kendimi onun omuzları üzerinden aynadaki yansımamızı izlerken buldum. Bütün hayatım boyunca böylesine erotik bir şey görmemiştim.

Ağzımı kendi ağzıyla buluşturmak için saçımı bir daha çekti, dillerimiz bir araya gelerek kalçalarımızın hareketini yakaladı. “Üzerimde çok iyi görünüyorsun,” diyerek ağzının içine doğru fısıldadım. “Arkanı dön, bunu görmem lazım.” Onu kaldırdım ve aynaya doğru çevirdim. Sırtı göğsüme dönük vaziyette kendini üzerime doğru bıraktı.

“Aman Tanrım,” dedi. Kafası omuzlarıma doğru düşerken ağır bir nefes verdi ve bunun içinde oluşumdan mı yoksa aynadaki görüntüsünden mi kaynaklanmış olduğundan emin olamadım. Belki de ikisi birdendi.

Saçından tuttum ve başını yukarı kaldırması için zorladım, “Hayır, tam oraya bakmanı istiyorum,” dedim kulağına hırsla ve aynadaki bakışlarıyla buluştum. “İzlemeni istiyorum. Ve yarın canın yandığında bunu sana kimin yaptığını hatırlamanı istiyorum.”

“Kes konuşmayı,” dedi fakat titriyordu ve her kelimeyi sevdiğini biliyordum. Ellerini saçıma daldırana kadar kendi vücudunda ve arkasında dolaştırdı.

Bedeninin her santimine dokundum ve omuzlarının arkasına acıtıcı öpücükler kondurdum. Aynada kendimi, onun içine doğru kayıp çıkarken görebiliyordum ve bu görüntüyü kafamın içinde ne kadar istemesem de bunun asla unutmayacağım bir an olduğunu biliyordum. Bir elimi klitorisine götürdüm.

“Lanet olsun,” diye fısıldadı. “Lütfen.”

“Böyle mi?” diye sordum parmağımı bastırıp daireler çizerek.

“Evet, lütfen, biraz daha, lütfen, lütfen.”

Bedenlerimiz artık ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı ve saçları hafifçe alnına yapışıyordu. Bakışları birleştirdiğimiz noktadan ayrılmıyordu ve ikimizin de boşalmaya yakın olduğumuzu biliyordum. Gözlerinin aynada benimkilerle buluşmasını istedim ama bunun bana dair çok fazla şeyi göstereceğini düşündüm. Bana ne yapmış olduğunu bu kadar açık bir şekilde görmesini istemiyordum.

Etrafımızdaki sesler devam etti, bu minik odada ne olduğundan tamamen habersizdiler. Eğer bir şey yapmazsam küçük sırrımızı daha fazla saklayamayacaktık. Hareketleri daha çılgınlaşmaya ve saçıma daha sıkı asılmaya başlayınca elimle ağzına bastırarak çığlığını boğdum ve üzerimde kendini kaybetti.

Kendi inlememi onun omuzlarında bastırdım ve içine doğru birkaç yüklenişten sonra içinin derinliklerine doğru patladım. Ben duvara doğru yaslanırken vücudu üzerime devrildi.

Kalkmam gerekiyordu. Kalkmam ve giyinmem gerekiyordu fakat dermansız bacaklarımın beni taşıyabileceğini sanmıyordum. Seksin daha az hararetle olacağına ve bu takıntıyı aşacağıma dair umutlarım çabucak dağılmıştı.

Zayıflığıma bir kez daha yenik düşüşümden dolayı hissettiğim hayal kırıklığıyla birlikte aklım yavaş yavaş yerine gelmeye başlıyordu. Onu üzerimden kaldırdım ve baksırımı almak için eğildim.

Dönüp bana baktığında beklediğim şey nefret ya da kayıtsızlık fakat gözlerinde savunmasız bir şeyler vardı. Gözlerini kapadı ve bakışlarını başka tarafa çevirdi. İkimiz de sessizlik içerisinde giyindik. Soyunma odası birdenbire fazla sessiz ve fazla küçük gözüküyordu ve aldığı her nefesin fazlasıyla farkındaydım.

Kravatımı düzelterek yerden yırtılmış külotu aldım ve cebime koydum. Elimini kapı koluna götürdüm ve durdum. Uzanarak ellerimi yavaşça duvardaki askılardan birinde asılı duran dantelli kumaşın üzerinde gezdirdim.

Gözlerine baktım ve “Jartiyer lastiğini de al,” dedim. Ve sonra arkama bakmadan soyunma odasından çıktım.

Beş

Yatağımın tepesindeki vantilatörün üzerinde seksen üç delik, yirmi dokuz vida, beş pervane ve dört ampul vardı. Yana doğru döndüm, belirli kaslarım benimle dalga geçiyor ve neden uyu-yamadığıma dair reddedilemez kanıtlar sunuyordu.

“İzlemini istiyorum. Ve yarın canın yandığında bunu sana kimin yaptığım hatırlamanı istiyorum.”

Şaka yapmıyordu.

Elim farkında olmadan göğüslerime giderek kolsuz bluzumun altında kayıtsızca meme ucumu sıkıştırdı. Gözlerimi kapatarak kendi ellerimin dokunuşunu zihnimde onun dokunuşlarına dönüştürdüm. Uzun, zarif parmakları göğüslerimin alt kısımlarında dolaşiyor, başparmağıyla meme uçlarımı okşuyor, geniş avuçlarıyla göğüslerimi avuçluyordu... *lanet olsun*. Yüksek sesle iç çektim ve yastığımı yataktan aşağı tekmeledim. Bu düşünce dizisinin tam olarak nereye yöneldiğini biliyordum. Aynı şeyi eksiksiz olarak arka arkaya üç gece yapmıştım ve artık bir son bulmalıydı. Oflayarak yüz üstü yattım ve gözlerimi sıkıca kapatıp uykumun gelmesini diledim. Sanki daha önce işe yaramış gibi.

Neredeyse bir buçuk sene evvel, Elliott'ın konuşmak için beni ofisine çağırdığı günü net bir şekilde hatırlıyordum. Kolejdeyken RMG'de kıdemsiz asistan olarak Elliott'ın yanında çalışmaya başlamıştım. Annem öldüğünde Elliott bana kol kanat germiştir; tam olarak bir baba figürü değildi ama kesinlikle duygusal durumumu kontrol etmek için beni evlerine akşam yemeğine götüren şefkatli ve samimi bir akıl hocası gibiydi. Kapılarının benim için her zaman açık olacağı konusunda ısrar etmişti. Fakat özellikle o sabah ofisime telefon ettiğinde sesi beklenmedik biçimde resmîydi ve açıkçası ödem kopmuştu.

Ofisine gittiğimde en küçük oğlunun son altı senedir Paris'te yaşadığını, L'Oreal için pazarlama müdürü olarak çalıştığını açıklamıştı. Bu oğul, Bennett, nihayet eve dönüyordu ve altı ay içerisinde Ryan Medyada işletme müdürü şefliği pozisyonuna geçecekti. Elliott işletme yönetimi diplomamı almama bir sene kaldığını biliyordu ve benim için kritik olan pratik tecrübe kazanmanı sağlayacak staj seçenekleri arıyordu. Yüksek lisans stajımı RMG'de tamamlamam konusunda ısrar etmişti ve en genç Bay Ryan onun takımında olmamdan dolayı çok sevinecekti.

Elliott, bir sonraki hafta dağıtılacak ve Bennett Ryan'ın dönüşünü duyuracak olan bildirimleri bana vermişti.

Vay canına. Ofisime dönerken yolda kâğıda baktığımda aklıma gelen tek düşünce buydu. L'Oreal'in Paris'teki Ürün Pazarlama Yönetici Yardımcısı. *Wall Street Journal*'da birkaç kez yayımlanan, *Crain* in "40 Yaş altındaki Kırk Kişi" listesinde öne çıkan şimdiye kadarki en genç aday. NYU-Stern School of Business ve HEC Paris'ten, kurumsal finansman ve küresel ticaret alanlarında uzmanlaştığı çift MBA diploması, onur listesinde mezuniyet. Hepsi de otuz yaşına gelmeden. Tanrım.

Elliott'ın dediği neydi? *Son derece azimli?* Şimdi bu tabirin yetersiz kaldığını anlıyordum.

Henry, kardeşinin kendi rahat ve geniş yaşam tarzını pek paylaşmadığının ipucunu vermişti fakat kaygılandığımı gördüğünde beni hemen rahatlatmıştı. "Biraz çetin olmaya ve yeri geldiğinde kılı kırk yarmaya meyillidir fakat bunun için endişelenme Chloe. Havlamalarıyla başa çıkabilirsin, harika bir takım olacaksınız. Gerçekten, hadi ama," demişti, kocaman kollarıyla beni sarmalayarak. "Seni nasıl sevmez?"

Bunu şimdi itiraf etmekten nefret ediyordum fakat buraya gelmek üzereyken Bennett Ryan'a biraz tutulmuşum. Onunla çalışacak olmaktan dolayı son derece ama aynı zamanda nispeten kısa yaşamında başardığı onca şeyden dolayı ondan etkilenmişim. Bilgisayardan resmine baktığımda da bir şey değişmiyordu; adam türünün tek örneği idi. Varış zamanına kadar elektronik posta yoluyla iletişim kurmuştuk ve yeterince hoş gözükmesine rağmen hiçbir zaman aşırı dost canlısı değildi.

Büyük gün geldiğinde Bennett, o öğleden sonra yönetim kurulu toplantısının sonunda resmî olarak tanıtılacağı zamana kadar ortaya çıkmamıştı. Bütün gün kendimi bir sinir topuna dönüştürmüştüm. İyi bir arkadaş olarak Sara yukarı beni rahatlatmaya gelmişti. Benim koltuğuma oturmuştu ve bir saat *Tezgâhtarlar* filmlerinin güzel yanlarından bahsetmiştik.

Çok geçmeden öyle çok gülmeye başlamıştım ki gözümünden yaş gelmişti. Ofisin dış kapısının açıldığını, Saranın toparlandığını ve o anda arkamda birinin dikildiğini fark etmemiştim. Sara elini boğazına doğru hızlıca götürerek -evrensel işaret dilinde "kes sesini" demektir bu- beni uyarmaya çalışmış fakat ben onu hiç dikkate almamıştım.

Çünkü açıkça görülüyor ki ben bir aptalım.

"Ve sonra," dedim kıkırdayıp böğrümü tutarak, "'Siktir, bir keresinde öğrenci balosunda terk ettiğim adamın sonradan siparişini hazırlamak zorunda kalmıştım,' diyor kız. Adam da, 'Evet, ben de erkek kardeşine servis yapmıştım,' diyor."

Bir başka gülme krizine daha girdim ve arkamda sert ve sıcak bir şeye çarpana kadar birazcık geriye doğru sendeledim.

Arkamı döndüğümde az önce kışımı patronumun kucağına yerleştirmiş olduğumu görünce utancımdan yerin dibine girmiştım.

“Bay Ryan!” dedim onu fotoğraflarından tanıyarak. “Çok uzgunum!

Eğlenmiş gözüküyordu.

Tansiyonu azaltma çabasıyla Sara ayağa kalktı ve elini uzattı. “Nihayet sizinle tanıştığıma memnun oldum. Ben Sara Dillon, Henry’nin asistanıyım.”

Yeni patronum hiçbir karşılık vermeden yalnızca kızın eline baktı ve o kusursuz kaşlarından birini kaldırdı. “Bay Ryan mı demek istedin?”

Kızgınlığı yüzünden okunan adamı izlerken Saranın eli yavaşça düştü. Adamın fiziksel varlığıyla ilgili bir şey öyle korkutucuydu ki Sara diyecek söz bulamadı. Kendine geldiğinde kekeledi, “Aslında... burada oldukça rahatızdır. Birbirimize ilk isimlerimizle hitap ederiz. Bu asistanınız Chloe.”

Bana bakıp kafasını salladı. “Bayan Mills. Bana Bay Ryan diye hitap edeceksiniz. Ve işyerine uygun davranış biçimlerini tartışmak üzere sizi beş dakika içinde ofisimde istiyorum.” Konuştuğu zaman sesi ciddiydi ve Saraya ters bir biçimde kafasını salladı. “Bayan Dillon.”

Bir süre için bakışlarını bana kaydırды, sonra yeni ofisine yöneldi ve kötü nam salmış kapı çarpmalarının ilkinin korku içerisinde izledim.

“Piçe bak!” diye geveledi Sara büzdüğü dudaklarının arasından.

“Harika piç,” diyerek karşılık verdim.

Durumu yumuşatmak için aşağıdaki kafeye gidip ona bir fincan kahve aldım. Henry ye onun kahveyi nasıl içtiğini bile sordum - koyu. Gergin vaziyette ofisinin kapısına geldiğimde kapıyı çalmamın ardından aniden “İçeri gel,” dedi ve ellerimin titrememesi için dua ettim. Dudaklarımı dostça gülümseyen bir şekilde soktum, bu kez daha iyi bir izlenim bırakma niyetin-deydim ve kapıyı açtığımda telefonla konuştuğunu ve önündeki not kâğıdına sinirli bir şekilde bir şeyler yazdığını gördüm. Onu yumuşak ve derin bir sesle kusursuz bir Fransızca konuşurken duyduğumda nefesim kesildi.

“Ce sera parfait. Non. Non, ce nestpas necessaire. Seulement quatre. Quatre. Merci, Ivan.”¹

Görüşmesini sonlandırdı fakat beni selamlamak için kafasını önündeki kâğıtlardan hiç kaldırmadı. Masasından önceki gibi sert bir ses tonuyla bana hitap etti. “Bir dahaki

sefere Bayan Mills, işyeriyle ilgili olmayan bütün sohbetlerinizi ofis dışına saklayacaksınız. Size çalışmanız için para ödüyoruz, dedikodu için değil. Yeterince açık mı?”

Gözlerini benimkilerle buluşturmak için kaldırına kadar tek kaşımı kaldırarak bir süre sessizce durdum. Silkinip kendime geldim, birdenbire Bennett Ryanla ilgili hakikati kavradım; gerçekte, fotoğraflarda görüldüğünden daha nefes kesici bir hoşluğu olmasına rağmen hiç de hayalini kurduğum gibi değildi. Ve kesinlikle hiç de ailesi ya da erkek kardeşi gibi değildi.

“Çok açık efendim,” dedim kahvesini önüne koymak için masasının etrafını dolanırken.

Fakat tam masasına yaklaşmak üzereyken ayakkabımın topuğu halıya takıldı ve öne doğru fırladım. Dudaklarından sesli bir “Kahretsin!” çıktığını duydum - kahve artık pahalı takım elbisesinin üzerindeki sıcak lekelerden başka bir şey değildi.

“Aman Tanrım, Bay Ryan, *çok* üzgünüm!”

Bir havlu kapmak için banyosundaki lavaboya koştum ve geri geldim, önünde dizlerimin üzerine çökerek lekeyi silmeye çalıştım. Telaşımın ve rezil oluşumdan dolayı durumun daha da kötüleşebileceğini düşünmedim fakat birdenbire havluyu apış arasına hızlıca sürttüğümü fark ettim. Gözlerimi ve elimi çektim, pantolonunun önündeki belirgin kabarıklık gözüme ilişince bir sıcaklığın yüzümden boynuma doğru hareket ettiğini hissettim.

“Artık gidebilirsiniz Bayan Mills.”

Başımı salladım ve ofisten hızla çıktım, böylesine feci bir ilk izlenim bıraktığım için utanmıştım.

Neyse ki o olaydan sonra kendimi oldukça hızlı bir şekilde kanıtladım. Benden etkilenmiş gözüktüğü bazı zamanlar bile olmuştu, yine de her zaman sert ve mesafeliydi. Bunu aşağılık bir herif olmasına yordum fakat bende onu özellikle sinirlendiren bir şey olup olmadığını da hep merak ettim.

O havlunun dışında tabii ki.

İşyerine vardığımda asansör yolunda Sarayla karşılaştık. Önümüzdeki hafta birlikte bir öğlen yemek yemek için plan yaptık ve ineceği kata geldiğimizde vedalaştık. On sekizinci kata vardığımda Bay Ryariin ofis kapısının her zamanki gibi kapalı olduğunu fark ettim, bu yüzden henüz burada olup olmadığını bilmiyordum. Bilgisayarı açtım ve

kendimi zihinsel olarak güne hazırlamaya çalıştım. Son zamanlarda bu koltuğa her oturduğumda içimi huzursuzluk kaplıyordu.

Onu bu sabah göreceğimi biliyordum; her cuma bir sonraki haftanın programını gözden geçiriyorduk. Fakat ruh halinin nasıl olacağını hiçbir zaman bilemiyordum.

Son zamanlarda sinirleri daha da gergin olsa da bir önceki gün bana söylediği son sözleri, "Jartiyer lastiğini de al," olmuştu. Ben de almıştım. Aslında şu anda onu giymiştim. Neden? Hiçbir fikrim yoktu. Bunu söylerken ne demek istemişti? Göreceğini mi düşünmüştü? Buna imkân yoktu. O zaman neden onu üzerime giymiştim? *Tanrıya yemin ederim ki eğer onu parçalarsa...* Sözlerimi bitirmeden kendimi durdurdum.

Tabii ki parçalamayacaktı. Bu şansı ona asla tanımayacaktım.

Kendini kandırmaya devam et Mills.

Bazı elektronik postalara cevap vererek, fikir hakları konusunda Papadakis anlaşmasını düzelterek ve birkaç otel araştırması yaparak zihnimi mevcut durumdan uzaklaştırdım ve bir saat kadar sonra ofis kapısı açıldı. Kafamı kaldırdığımda Bay Ryanı her zamankinden daha fazla iş adamı havasında gördüm. Koyu renk, iki düğmeli takım elbisesi mükemmeldi, kırmızı ipek kravatındaki parlak renkle kusursuzca tamamlanmıştı. Son derece sakin ve rahat görünüyordu. Yaklaşık olarak on sekiz saat ve otuz altı dakika önce -saydığımdan değil- La Perla'nın soyunma kabininde benimle sevişen çılgın adamdan hiçbir iz kalmamıştı.

"Başlamak için hazır mısınız?"

"Evet, efendim."

Kafasını salladı ve ofisine döndü.

Pekâlâ, demek ki oyun böyle oynanacaktı. Benim için uygundu. Ne bekliyor olduğumu bilmiyordum ama pek bir şeyin değişmediğini görünce rahatlamıştım. Aramızdaki şeyler günbegün yoğunlaşıyordu ve bu da bir bakıma her şey durduğunda çarpışmanın daha sert olacağı ve kariyerimden arta kalan parçaları tek başıma toplamam gerekeceği anlamına geliyordu. Diplomamı alana kadar başka bir felaket olmadan bu işten sıyrılabilmemizi umuyordum.

Onu ofisine kadar takip ettim ve bir koltuğa oturdum. Dikkatini vermesi gereken görev ve randevu listelerine göz gezdirmeye başladım. Yorum yapmadan beni dinleyerek not aldı ve gerektiğinde bilgisayara girdi.

"Bu öğleden sonra saat üçte Red Hawk Yayıncılıkla bir toplantı gözüküyor. Babanız

ve ağabeyiniz de katılmayı planlıyorlar. Muhtemelen bütün öğleden sonrayı kapsayacak, böylece takviminiz boşalıyor..." Ve bu şekilde, nihayet benim korktuğum kısma gelene kadar devam etti.

"Son olarak JT Miller Pazarlama'nın İçyüzü Konferansı önümüzdeki ay San Diego'da," dedim birdenbire takvimime karaladığım şeyle ilgilenmeye başlayarak. Ardından gelen duraksama sonsuza dek uzayacak gibiydi ve bu kadar uzun süren şeyin ne olduğunu görmek için kafamı kaldırdım. Gözlerini bana dikmiş, altın kalemini masaya vuruyordu, yüzü herhangi bir ifadeden tamamen arınmıştı.

"Bana eşlik edecek misin?" diye sordu.

"Evet." Ettiğim tek kelime odanın içinde boğucu bir sessizlik yarattı. Birbirimize bakarken ne düşündüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. "Aldığım bursun şartlarında bu da var. Ee, ayrıca orada yanınızda olmam iyi olur, ee, işlerinizi ayarlamaya yardımcı olurum."

"Gerekli bütün ayarlamaları yap," dedi kesinlik içeren bir tonlamayla ve bilgisayarında yazı yazmaya devam etti. İşimizin bittiğini düşünerek ayağa kalktım ve kapıya doğru yürümeye başladım.

"Bayan Mills."

Ona bakmak için döndüm ve göz göze gelmesek de neredeyse gergin göründüğünü fark ettim. Aslında *bu defa* farklıydı.

"Annem önümüzdeki hafta akşam yemeği için seni davet etmemi istedi."

"Ah." Yanaklarımın yanmaya başladığını hissettim. "Pekâlâ, lütfen ona programıma bakacağımı söyleyin." Odadan çıkmak için yeniden arkamı döndüm.

"Gelmen için seni fazlasıyla teşvik etmem gerektiği söylendi bana."

Yavaşça geri döndüğümde bana bakmadığını fark ettim ve kesinlikle rahatsız görünüyordu. "Peki, tam olarak neden bunu yapmalısınız?"

"Çünkü," dedi ve boğazını temizledi, "görünen o ki tanışmanı istediği biri var."

Bu yeni bir şeydi. Ryanlar'ı senelerdir tanıyordum ve Susan laf arasında birinden bahsetmiş olsa bile beni hiçbir zaman biriyle tanıştırmak istememişti.

"Anneniz bana birini mi ayarlamaya çalışıyor?" diye sordum masasına doğru ilerleyip kollarımı göğüslerimde birleştirerek.

“Öyle gözükiyor.” Yüzünde bir şeyler bu kayıtsız cevabıyla pek örtüşmüyordu.

“Neden?” diye sordum kaşımı kaldırarak.

Gözle görülür bir rahatsızlıkla kaşlarını çattı. “Ben nereden bileyim? Oturup da seni konuşuyor değiliz!” diye gürlledi. “Belki de bu pırıltılı kişiliğinle Hawaii elbisesi giyip kedilerle dolu bir yerde yaşayan evde kalmış yaşlı bir kız olacağından endişeleniyor.”

Ellerimi masasına koyarak eğildim ve ters ters baktım. “Belki de oğlunun, vaktini iç çamaşırları toplayarak ve kızları iç çamaşırı dükkânlarına kadar takip eden yaşlı pis bir adama dönüşecek olmasından daha fazla endişe duymalı.”

Koltuğundan fırlayarak bana doğru eğildi, sinirlenmişti. “Biliyor musun, dünyanın en...” Telefonu çalınca yarıda kesti. Masanın iki ucundan birbirimize öfkeyle baktık, ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk. Bir an için masanın üzerinden bir yumruk sallayacağını düşündüm. Başka bir an için de öyle yapmasını istedim. Hâlâ öfkeli gözlerle bana bakarak telefona uzandı.

“Evet!” diye bağırdı telefon ahizesine, gözlerini üzerimden çekmiyordu. “George! Merhaba. Evet, bir dakikam var.”

Kendini koltuğuna geri bıraktı ve Bay Papadakis’le telefonda konuşurken ben de bana ihtiyacı olabilir diye orada biraz oyalandım. Beklemem için işaret parmağını kaldırdı ve karşı tarafı dinlerken masasının üzerinde kalemiyle oynadı.

“Kalmamı mı istiyorsunuz?” diye sordum.

Telefonda konuşmaya devam ederken kafasını bana doğru salladı. “Şu aşamada bu kadar açık olmanız gerektiğini düşünmüyorum George.” Derinden gelen tenor sesi iliklerimde titreşti. “Genel bir taslak yeterli olur. Tasarıya geçmeden önce bu teklifin kapsamını bilmemiz gerekir.”

Durduğum yerde ileri geri hareket etmeye başladım. İş arkadaşıyla konuşurken sanki burada elimde bir üzüm tabağı tutuyor ve onu yelliyormuşum gibi beni ayakta bekletecek kadar bencildi.

Kafasını kaldırıp bana baktı ve sonra ikinci kez, yeni fark etmiş gibi bakışlarını hafifçe eteğime doğru kaydırıldı. Kafasını yeniden yukarı kaldırdığında dudaklarını sanki benden bir şey isteyecekmiş gibi hafifçe araladı. Ye sonra ileri doğru uzandı, kalemini parmaklarının ucunda tutarak ucuyla eteğimin kenarlarım yukarı doğru kaldırdı.

Jartiyeri gördüğünde gözleri büyüdü.

“Anlıyorum,” diyerek mırıldandı telefona, eteğimi geri bırakarak. “Sanırım bunun

olumlu bir gelişme olduğunu kabul edebiliriz.”

Gözleri bedenimin üzerinde dolaştı, hareket ettikçe kararıyorlardı. Kalbim çarpmaya başladı. Bana o şekilde baktığında kucağına oturmayı ve kravatıyla onu koltuğuna bağlamayı istiyordum.

“Hayır, hayır. Şu noktada o kadar detaya gerek yok. Dediğim gibi, bu yalnızca bir ön taslak.”

Masasının etrafından dolandım ve tam karşısındaki koltuğa oturdum. Kaşını kaldırdı, ilgisini çekmişti ve sonra kaleminin ucunu dişlerinin arasına götürerek ısırıldı.

Bacaklarımın arasını ateş kapladı ve eteğimin kenarına uzanıp yukarı doğru kaldırarak tenimi ofisin serin havasına ve karşımda masada bulunan aç gözlere sergiledim.

“Evet, anlıyorum,” dedi fakat sesi hâlâ derin olmakla birlikte artık boğuklaşmıştı.

Parmak uçlarım jartiyerimin şeritlerini takip ederek saten külotuma vardı. Hiçbir şey ve hiç kimse onun beni hissettirdiği kadar seksi hissettirmemişti. Sanki işimle, hayatımla ve hedeflerimle ilgili bütün düşüncelerimi benden almış ve *“Bütün bunlar iyi ve hoş fakat sana sunduğum şu diğer şeye bir bak. Sapkınca ve çok tehlikeli olacak fakat isteyeceksin. Bana yalvaracaksın,”* demişti.

Ve bunu yüksek sesle söylemiş olsaydı haksız da sayılmazdı.

“Evet,” dedi bir kez daha. “Sanırım takip edilecek en uygun yol budur.”

Öyle mi dersin? Dudağımı ısırarak ona gülümsedim ve o da karşılık olarak şeytanca gülümsedi. Bir elimin parmakları daha da yukarı çıktı, göğsümü avuçladı ve sıktı. Diğer elimle külotumu yana ittim ve iki parmağımı ıslak tenimin üzerinde gezdirdim.

Bay Ryan öksürdü ve aceleyle su bardağını yokladı. “Bu şimdilik iyi George. Elimize geçtiğinde yeniden göz gezdiririz. Bu takvimle işin üstesinden gelebiliriz.”

Elimi hareket ettirmeye başladım, elindeki kalemi döndüren uzun parmaklarını iç çamaşırı mağazasındaki gibi içime girerken kalçamı, belimi ve bacaklarımı kavradığını hayal ederek.

Daha da hızlandım, gözlerim kapanmak üzereydi ve kafam koltuğun arkasına düşüyordu. Dudağımı ısırarak sessiz olmaya çalıştım fakat ufak bir inleme ağzımdan kaçırıldı. Ellerini ve sıkı kollarını, parmakları içimde hareket ettikçe teninin altında gerilen kaslarını hayal ettim. Konferans odasındaki gece yüzümün önünde duran sıkı ve

düzgün bacaklarını hayal ettim.

Üzerimdeki o gözler, hayalimde karaya çalmış ve yalvarırcasına bir havaya bürünmüştü.

Kafamı kaldırıp baktığımda tam da hayal ettiğim gibi olduklarını gördüm. Elimi seyretmiyordu fakat ben koltukta geriye kaydıkça yüzüme odaklanan acıkmış ifadesini görüyordum. Ulaştığım orgazm hem kuvvetli hem de yetersizdi; bunu bana onun dokunuşlarının yapmasını istiyordum, kendiminkilerin değil.

Bir yerde konuşması sona erdi ve nefesim sessiz odada oldukça gürültülü duyuluyordu. Karşıma oturdu, kaşlarından ter akıyordu, sanki rüzgâra kapılmış gibi elleriyle sıkıca koltuğun kollarını tutuyordu.

“Bana ne yapıyorsun böyle?” diye sordu sessizce.

Gözlerimin üzerine gelen kâküllerimi üfledim. “Bunu kendi kendime yaptığımdan oldukça eminim.”

Kaşını kaldırdı. “Tam anlamıyla.”

Ayağa kalktım, eteğimi yeniden bacaklarıma doğru indirip düzelttim. “Eğer hepsi bu kadarsa Bay Ryan, işime geri döneceğim.”

Lavaboda makyajımı tazeleyip geri döndüğümde Bay Ryandan bir kısa mesaj gelmişti, şehir merkezine inmek için benimle park yerinde buluşacağını haber veriyordu. Neyse ki diğer yöneticiler ve asistanları da Red Hawk toplantısına gidiyorlardı. Geçmişte olanlardan dolayı biliyordum ki o adamla bir limuzinin içinde yirmi dakika yalnız kaldığım takdirde -özellikle en son yaptığım şeyden sonra- bunun yalnızca iki muhtemel sonucu olacaktı. Ve yalnızca biri hayalarına dokunmadan bitiyordu.

Limuzin hemen dışarıda bekliyordu ve arabaya doğru yöneldiğimde şoför kocaman gülümseyerek bana kapıyı açtı. “Merhaba Chloe, işler nasıl?”

“Yoğun, eğlenceli, durmak bilmiyor. Okul nasıl?” diyerek gülümsedim. Stuart benim en sevdiğim şofördü ve azıcık flört eder bir tavrı olsa da beni her zaman gülümsetirdi.

“Fiziği bırakıp yine de biyoloji diploması alabilsem iyi olurdu. Bilim insanı olmaman çok kötü, bana hocalık yapabilirdin,” dedi kaşlarını oynatarak.

“Eğer siz ikiniz bitirdiyseniz gitmemiz gereken gerçekten önemli bir yer var. Belki Bayan Mills’le boş vaktinde flört edebilirsin.” Görünen o ki Bay Ryan beni çoktandır içeride bekliyordu ve ikimize de ters ters ona baktıktan sonra yeniden arabadaki yerine

çekildi. İçeri girmeden önce Stuarta gülümsedim ve gözlerimi devirdim.

Bay Ryanı saymazsak arabanın içi boştu. “Diğerleri nerede?” diye sordum şaşırarak ve hareket ettik.

“Akşam ilerleyen saatlerde yemekli bir toplantıları var, ayrı gitmek istediler.” Elindeki çıktılarla meşguldü. Şık İtalyan ayakkabılarım gergin bir şekilde yere vurması gözümünden kaçmadı.

Onu kuşkuyla süzdüm. Değişmiş gözüküyordu. Aslında fena halde seksiydi. Saçları her zamanki gibi kusursuzca dağınıktı. Altın kalemni daha önce ofisinde yaptığı gibi farkında olmadan dudaklarına götürdüğünde rahatsızlığımı gidermek için oturduğum yerde kıpırdanmak zorunda kaldım.

Kafasını kaldırıp baktığı zamanki sırtışından onu süzerken yakalandığımı anladım. “Hoşuna giden bir şey mi var?” diye sordu.

“Burada, arkada yok,” diyerek sırttım. Ve onu uyuz edeceğini bildiğim için biraz daha uygunsuzca ortaya çıktığından emin olarak kasıtlı bir şekilde üst üste attığım bacaklarımın yerini değiştirdim. Belki bu, oyunu kimin kazanabileceğini ona hatırlatabilirdi. Suratını anında yeniden astı. Görev başarılmıştı.

Yirmi dakikalık yolculuğumuzdan geriye kalan on sekiz buçuk dakika boyunca birbirimize ahlaksız bakışlar attık ve güzel kafasını bacaklarımın arasında hayal etmiyormuş gibi davranmaya çalıştım.

Gittiğimiz yere vardığımızda kendimi kötü hissettiğimi söylememe gerek yoktu.

Sonraki üç saat kaplumbağa hızında geçti. Diğer yöneticiler geldiler ve sunumlar yapıldı. Adı Lila olan son derece göz alıcı bir kadın bir anda patronumla ilgilenmiş gözüküyordu. Otuzlu yaşlarının başında, kaim kızıl saçları, ışıltılı koyu renk gözleri ve ölünesi vücudu olan bir kadındı. Ve tabii ki Bay Ryan’ın yüzündeki baştan çıkarıcı gülümseme kadını bütün bir öğleden sonra büyüleyip kendinden geçirtmişti.

Pislik.

Ve günün sonunda daha da gergin bir yolculuktan sonra ofise döndüğümüzde Bay Ryan’ın hâlâ söyleyecek bir şeyleri var gibi gözüküyordu. Ve bunu derhal yapmazsa patlayacaktım. Ondan sessiz olmasını istediğimde çenesini kapalı tutamıyordu. Fakat söyleyeceklerini duymak istediğimdeyse dilsiz oluvermişti.

Yarı ıssız binaya ve asansöre doğru ilerlerken içimi bir de-javu hissi ve korku kapladı. O altın kapılar kapandığında onun yanında değil de başka bir yerde olmayı diledim. *İçerideki oksijen birdenbire azalmış mıydı?* Parlak kapılar üzerindeki

yansımasına bakarak onun nasıl hissettiğini söylemek güçtü. Kravatını çözmüş ve takım elbisesinin ceketini omzuna atmıştı. Toplantı sırasında gömleğinin kollarını bir miktar yukarı sıyırmıştı ve ben de teninin altındaki kas çizgilerine bakmamaya çalışmıştım. Sivri çenesinin sürekli ve sıkıca kapalı olması ve gözlerini yere dikmiş olması dışında tamamen sakin görünüyordu.

On sekizinci kata ulaştığımızda kocaman bir soluk verdim. Hayatımın en uzun kırk iki saniyesini yaşamış olmalıydım. Onu kapıdan içeriye doğru izledim, gözlerimi ondan almaya çalışıyordum. Hızlıca kendi ofisine girdi ama kapıyı ardından kapatmamasına şaşırımdım. Kapısını her zaman kapatırdı.

Süratle mesajlarımı kontrol ettim ve hafta sonu için ayrılmadan önce birkaç son dakika bilgisini hallettim. Daha önce buradan çıkmak için şu anda olduğu kadar acele ettiğimi hatırlamıyordum. Aslında bu çok da doğru değildi. Bu katta en son yalnız kaldığımızda da oldukça hızlı bir şekilde kaçmıştım. Lanet olsun, bunu düşünmemem gereken bir zaman varsa o da şu andı, boş bir ofisin içinde. Yalnızca o ve ben.

Eşyalarımı topladığım sırada ofisinden çıktı ve masamın üzerine siyah bir zarf bırakıp duraksamadan kapıya doğru yöneldi.

Bu da neydi böyle' ? Hemen zarfı açtım, birkaç parça şık siyah kâğıt üzerinde kendi adımı gördüm. La Perlada hesap sahibinin Bay Bennett olduğu özel bir açık hesabın evraklarıydı.

Benim için açık bir hesap mı açmıştı?

“Bu da ne demek böyle?” dedim köpürerek. Koltuğumdan fırladım ve sordum “Bana hesap mı açtın?”

Yavaşça durup yüzünü bana döndü. “Bugünkü küçük şovundan sonra bir telefon görüşmesi yaptım ve neye... ihtiyacın varsa alabilmen için bir şeyler ayarladım. Tabii ki hesabın bir limiti yok,” dedi düz bir sesle yüzündeki bütün rahatsızlık izlerini yok ederek. İşte bu yüzden yaptığı işte ustaydı. Herhangi bir durumu kendi kontrolüne almak konusunda tekinsiz bir yeteneği vardı. Fakat gerçekten de beni kontrol altına alabileceğini mi sanıyordu?

“Öyleyse şunu bir açıklığa kavuşturalım,” dedim hem titreyip hem sakin görünmeye çalışarak, “iç çamaşırını almam için mi yaptın?”

“Aslında yalnızca telafi etmek için, şu benim...” Durdu, muhtemelen tepkisini yeniden düşünüyordu. “Hasar verdiğim şeyler için. Eğer istemezsen *kullanmazsın olur biter*” diyerek sitem etti ve gitmek için yeniden arkasını döndü.

“Seni orospu çocuğu.” Önünü kesmek için hareket ettim, elimde buruşturduğum kâğıt artık yumruğumun içinde ezilmiş bir toptu. “Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun? Benim, kendi zevkine göre giydirebileceğin bir oyuncak olduğumu mu düşünüyorsun?” Kime daha fazla kızgın olduğumu bilmiyordum; beni bu şekilde düşündüğü için ona mı yoksa daha en başta bütün bunlara izin verdiğim için kendime mi?

Dudaklarını bükerek alay etti: “Ah, evet. Bunu tam anlamıyla gülünç buluyorum.”

“Bunu al ve kışına sok.” Siyah kâğıdı göğsüne fırlattım ve çantamı kaptım. Dönüp asansöre doğru koştum. *Nasıl da bencil ve çapkın bir göttü.*

Mantıken bana hakaret etme niyetinde olmadığını biliyordum, en azından öyle olmadığını umuyordum. Fakat bu? İşte bu yüzden patronlarla yatılmazdı, tam da bu yüzden yoldan çıkıp ofisinde ona küçük bir şov yapılmazdı.

Görünen o ki oryantasyonun o kısmını atlamıştım.

“Bayan Mills!” diye bağırdı fakat duymazdan geldim ve asansöre bindim. *Hadi,* dedim kendi kendime ve garaj katının düğmesine defalarca bastım. Kapılar tam kapanırken yüzünü gördüm ve ona el hareketi çekerken yine kendi kendime gülümsedim. *Gerçekten olgun bir davranış Chloe.*

“Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin!” diyerek boş asansörde ayaklarımı zemine vurarak bağırdım. O piç, son külotumu da parçalamıştı.

Asansör çınlayarak garaj katına vardığımı haber verdi ve kendi kendime mırıldanarak arabama yöneldim. Garaj loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve arabam bu katta son kalanlardandı fakat ikinci kez düşünemeyecek kadar acele ediyordum. Benimle dalaşmaya cüret eden şanssız puştı şu anda görmek istemiyordum. Tam bu düşünce aklıma girdiğinde merdiven kapısının gürültüyle açıldığını duydum ve Bay Ryan arkamdan seslendi.

“Tanrım! Azıcık bekleyemez misin?” diye bağırdı. Nefes nefese kalmış olduğu dikkatimden kaçmadı. Sanırım on sekiz katı koşarak inmek bir insanı bu hale getiriyordu.

Arabamın kapısını açtım, çantamı yan koltuğa fırlattım. “Benden ne istiyorsun Ryan?”

“Tanrım, iki saniye şu sevimsiz üslubundan sıyrılıp beni dinleyebilir misin?”

Yüzüne bakmak için döndüm. “Benim bir çeşit *orospu* olduğumu mu düşünüyorsun?”

Adamın yüzünden yüz farklı duygu gelip geçti: öfke, şok, şaşkınlık, nefret ve o kadar güzel görünüyordu ki. Gömleğinin açılmış yakası, tam anlamıyla dağınık saçları ve çenesinin yanından süzülen boncuk boncuk ter damlaları durumu iyileştirmiyordu. Çıldırılmış olarak kalmaya kararlıyım.

Dikkatlice mesafesini koruyarak kafasını iki yana salladı. "Tanrım," dedi otoparkı kolaçan ederek. "Seni bir *orospu* olarak gördüğümü mü sanıyorsun? Hayır! Yalnızca olur da..Durdu, düşüncelerini toparlamaya çalışıyordu. Dişlerini sıkmişti ve nihayet pes etmek üzereydi.

Öfke içimi öyle güçlü kemiriyordu ki kendime hâkim olamadım, öne doğru hamle yaptım ve yüzüne sertçe bir tokat attım. Çıkan ses boş otoparkın içinde yankılandı. Şok içinde ve kızgın bakışlarla ona vurduğum noktaya elini götürüp dokundu.

"Patronum olabilirsin fakat bunun nasıl işleyeceğine karar veremezsin."

Ortalığa bir sessizlik çöktü, trafiğin ve dış dünyanın sesi güç bela fark ediliyordu. "Biliyor musun," diyerek başladı gölgelenmiş bakışlarıyla. Bana doğru tek bir adım attı. "Şikâyet ettiğini duymadım."

Of ne sakın bir herifti.

"Pencereye karşı." Bir adım daha attı. "Asansörde ve merdiven boşluğunda. Soyunma odasında seni becerirken beni izlediğinde." Ve bir adım daha. "Bugün ofisimde bacaklarını iki yana ayırdığında lanet olası ağzından tek bir itiraz duymadım."

Göğsüm inip kalkıyordu ve elbisemin ince kumaşının üze-ı inden arabamın soğuk metalini hissedebiliyordum. Topuklu ayaldı, ıluiaı ııııa rağmen hâlâ benden bir kafa boyu uzundu. Bana doğru eğildi, sıcak nefesini saçlarımda hissedebiliyordum. Tek yapmam gereken kafamı kaldırmaktı ve dudaklarımız buluşacaktı.

"Benden buraya kadar," dedim dişlerimin arasından, ancak verdiğim her nefes, göğsüm onunkine değerken bana kısa süreli rahatlama anları sağlıyordu.

"Tabii ki," diye fısıldadı, kafasını iki yana sallayıp bana daha da yakınlaşınca ereksiyonunu karnımda hissettim. Ellerini arabaya yaslayarak beni araya hapsetti. "Kesinlikle buraya kadar."

"Yalnızca... belki..." dedim, bunu yüksek sesle söylemek istediğimden emin olamayarak.

"Belki yalnızca bir kez daha?" Dudakları neredeyse benimkilere değiyordu.

Çok nazik, çok gerçektir.

Başımı yukarı doğru kaldırarak dudaklarına fısıldadım: “Bunu istiyor olmayı istemiyorum. Benim için hiç iyi değil.”

Burun delikleri hafifçe açıldı ve alt dudağımı kendi dudakları arasına alıp beni kendine doğru çektiğinde çıldıracağımı zannettim. Ağzımın içine doğru mırıldanarak dudaklarımı daha da derinden öptü ve beni sertçe arabaya itti. Önceki gibi uzanıp saçımdaki tokaları çıkardı.

Öpüşmemiz önce baştan çıkarıcıydı, sonra sertleşti. Dudaklarımız bir araya geliyor ve ayrılıyordu, ellerimiz birbirimizin saçma geçmiş, dillerimiz bir diğerininkinin üzerinde kayıyordu. Dizlerini hafifçe büküp aletini önüme bastırduğunda nefesim kesildi.

“Tanrım,” diyerek inledim, bacağıma ona doladım ve topuklarımı baldırlarına bastırdım.

“Biliyorum.” Ağzımın içine doğru ağır ağır soludu. Bacaklarıma baktı ve eliyle kıcımlı avuçlayarak sertçe sıktı ve mırıldandı:

“O ayakkabıların ne kadar seksi olduklarını söylemiş miydim? O yaramaz küçük fiyonklarla bana ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Aslında başka yerde bir fiyonk daha var ama onu bulman için şansa ihtiyacın olacak.”

Geri çekildi. “Lanet olası arabanın içine gir,” dedi sesi boğazının derinliklerinde gürüldeyerek ve hemen arabanın kapısını açtı.

Mantıklı düşüncelerin dumanlı beynime işlemesini dileyerek ona sertçe baktım. Ne yapmalıydım? Ne istiyordum? Bir kez daha bedenime bu şekilde sahip olmasına izin verebilir miydim? Dağılmıştım, titriyordum. Elinin boynumdan yukarı doğru kayıp saçlarımın içine geçtiğini hissettiğimde mantıklı düşünceler beni çabucak terk etti.

Saçımı sıkıca tutarak kafamı kendine doğru çekti ve gözlerimin içine baktı. “Şimdi.”

Karar verilmişti ve bir kez daha kravatını bileğime dolayarak onu arka koltuğa çektim. Kapı ardından kapandıktan sonra elbisemin önündeki bağcıklar için hiç vakit kaybetmedi. Kumaşı ayırdığını ve ellerini çıplak tenimde gezdirdiğini hissettiğimde inledim. Serin deri koltukların üzerine iterek beni yatırdı ve bacaklarımın arasına çöktü, avucunun içini göğüslerimin arasına yerleştirdi ve yavaşça karnıma doğru hareket ettirerek jartiyer lastiğine ulaştı. Parmaklarıyla çoraplarımın kenarındaki zarif fiyonklara dokundu ve sonra yeniden külotumun kenarlarına kayd. Her harekette karın kaslarım geriliyordu ve nefesimi kontrol etmeye çalışıyordum. Küçük beyaz fiyonklara parmaklarını sokarak bana baktı ve “Şansın bununla hiç ilgisi yok,” dedi.

Gömleğinden tutup onu kendime çektim ve dilimi ağzımın içine soktum, avuçları üzerime bastırırken inliyordum. Dudaklarımız birbirini yokladı, çıplak tenimizin her santimiyle öpüşlerimiz uzadı ve derinleşti. Gömleğini pantolonunun içinden çekip çıkarttım ve kaburgalarının üzerinde pürüzsüz tenini, kalçalarındaki kasların keskin hatlarını ve beni göbeğine ve kasıklarına gitmeye zorlayan yumuşak tüy yolunu keşfettim.

Beni baştan çıkardığı gibi, ben de onu kışkırtmak istiyordum, parmaklarımı kemerinin üzerine ve pantolonunun altındaki sert cisme götürdüm.

Ağzımın içine doğru hafif bir inilti çıkardı. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

"Söyle o zaman," diye fısıldadım. Kendi sözlerini ona karşı kullanıyordum ve durumun tersine dönmüş olduğunu bilmek beni cesaretlendiriyordu. "Eğer söylersen sana istediğini veririm."

İnledi ve dudaklarını ısırды, alını alnıma değerken ürperdi. "Beni becermeni istiyorum."

Yeni külotumu avucunun içinde tutan elleri titriyordu ve ne kadar çılgınca olsa da onu parçalamasını istiyordum. Aramızdaki ham tutku daha önce deneyimlediğim bir şeye benzemiyordu, geri çekilmesini istemiyordum. Tek kelime etmeden külotumu yırtıp attı, tenimin üzerinden çekilen kumaşın verdiği acı yalnızca aldığım zevki artırdı.

Bacağımı öne doğru çektim ve onu geriye doğru itip kendimden uzaklaştırdım. Doğrularak onu koltuğa yasladım ve kucağına oturdum. Gömleğini tuttum ve düğmelerini koltuğa saçarak parçalayıp açtım.

Onun ve bu anın dışında her şeye kendimi kapatmıştım. Tenime değen hava, nefes alıp verişlerimizin düzensiz sesleri, öpücüklerinin sıcaklığı ve önümüzde uzanan şeylerin düşüncesi... Çılgına dönmüş gibi kemerini ve pantolonunu çözdüm ve onun da yardımıyla altından çekip aldım. Aletinin ucu giriş kapımı yokladı ve gözlerimi kapayarak yavaşça üzerine doğru kaydım.

"Aman Tanrım," diyerek inledim, onu içimde hissetmek, tatlı acıyı yalnızca daha da yoğunlaştırmıştı. Kalçamı kaldırarak üzerinde gidip gelmeye başladım, her hareketim bir öncekinden daha yoğun hissettiriyordu. Hoyrat parmaklarının kalçamın üzerinde yarattığı acı yalnızca şehvetimi artırıyordu. Gözleri kapalıydı ve göğüslerime yasladığı kafası inlemelerini bastırıyordu. Dudaklarıyla dantelli sutyenimi aşağı çekti ve belirginleşmiş meme ucumu dişlerinin arasına aldı. Saçlarına sıkıca asıldım ve tenimin etrafında ağzını açarak inlemesini sağladım.

"Isır beni," diye fısıldadım.

Çıglık attıracak kadar sertçe ısırıldı ve ben de saçlarını daha sert çektim.

Bedenim onunkiyle öyle bir uyum içerisindeydi ki her bakışına, dokunuşuna ve sesine tepki veriyordu. Bana hissettirdikleri karşısında hem sevgi hem de nefret besliyordum. Hiçbir zaman kontrolünü kaybeden biri olmamıştım fakat bana bu şekilde dokunduğunda kontrolü severek camdan dışarı atabilirdim.

“Dişlerimi hissetmeyi sevdi mi?” diye sordu, soluğu kısa ve düzensizdi. “Başka nerenden ısırabileceğime dair fantezi kuruyor musun?”

Onu göğsünden ittirdim ve kafamı kaldırıp baktım. “Çenenin ne zaman kapatman gerektiğini bilmiyorsun, değil mi?”

Beni üzerinden kaldırdı ve sertçe koltuğa fırlattı. Bacaklarımı iki yana ayırarak yeniden içime girdi. Arabam bu iş için fazla küçüktü ama artık bizi durdurabilecek hiçbir şey yoktu. Bacaklarını rahatsız bir şekilde altına almış olmasına ve ben de kafamı kapıdan kollarımla koruyorum olmama rağmen her şeyi fazlasıyla iyi hissediyorduk.

Dizlerinin üzerine doğruldu ve daha rahat bir pozisyona geçti. Bacaklarımdan birini aldı ve omzunun üzerine koyarak aletini daha derinlerime itti.

“Ah, Tanrım, evet.”

“İyi mi?” Diğer bacağımı da kaldırıp öbür omzunun üzerine yerleştirdi. Uzanarak kapı çerçevesini yakaladı ve oradan destek alarak daha derine yüklendi. “Böyle mi seviyorsun?” Hislerin en tatlısı bütün bedenime yayılırken değişen açıdan dolayı nefesim kesildi.

“Hayır.” Ellerimle kapıyı ittirerek kalçasının her hareketini yakalamak için kalçamı kaldırdım. “Daha sert seviyorum.”

“Siktir,” kafasını hafifçe döndürürken söylendi, açık dudaklarıyla bacaklarımdan aşağı ve yukarı ıslak öpücükler konduruyordu. Artık bedenlerimiz terden parılıyordu, pencereler buğuyla tamamen kaplanmıştı ve inlemelerimiz arabanın sessiz boşluğunu dolduruyordu. Otoparkın loş ışıklarından gelen aydınlık, üzerimdeki şaheserin bütün hatlarını ve kaslarını belirgin kılıyordu. Bedeninin sarf ettiği çabayla kasılmasını, saçlarının dağılıp ıslak alına yapışmasını ve boynundaki liflerin gerilmesini korkuyla karışık hayranlıkla izledim.

Gergin kollarının arasına kafasını gömerek gözlerini sıkıca kapadı ve kafasını iki yana salladı. “Tanrım,” dedi nefes nefese. “Ben... duramıyorum.”

Yakınlaşmak için eğildim, onu daha derine çekmenin bir yolunu bulma ihtiyacını hissediyordum, tamamen içime çekmenin. Başka bir bedeni bu kadar şiddetle tüketmeyi,

o iimdeyken istediğim kadar daha önce hiç istememiştim fakat bu halde bile hissetmek istediğim kısımlarına yeterince ulaşabileceğimi dşunemiyordum. İşte aklımda bu dşuneyle, tenimin üzerinde ve göbeğimde artan enfes gerginlik öyle ağır bir acıya dönüştü ki bacaklarımı omuzlarından aşağı bırakarak onun tüm ağırlığını üzerime çektim ve tekrar tekrar yalvardım: “Lütfen, lütfen, lütfen.”

Çok yakındım. Çok yakın.

Kalamla daireler çiziyordum ve onun kalçaları da sert fakat sürekli bir şekilde benimkiler kadar vahşi bir biçimde karşılık veriyordu. “yle çok yaklaştım ki *lütfen.*”

“Ne istiyorsan,” dedi ve dudağımı ısırarak için eğilip homurdandı. “Ne istiyorsan al.”

ığlık atarak boşaldım, tırnaklarım sırtına geçmişti ve terinin tadı dudaklarımdaydı.

Kfretti, sesi derinden ve boğuk çıkmıştı. Son bir güçlü yklenişle üzerimde kasıldı.

Tükenmiş bir halde titreyerek yüzünü boynuma koyup üstüme yığıldı. Nefes nefese orada uzanmışken titreyen ellerimi ıslak saçlarına götürme isteğime karşı koyamadım, kalbi göğsümün üzerinde kt kt atıyordu. Dakikalar geçerken kafamın içinde milyonlarca dşune dolaşıyordu.

Nefes alışlarımız yavaş yavaş duruldu ve kafasını çekene kadar neredeyse uyuyakaldığını düşündüm.

Üzerini giyinmeye başladığında terlemiş vücudum birdenbire şd. Doğrulup elbisemi giymeden önce bir süre onu izledim, ciddi anlamda çelişen duygular içerisindeydim. Fiziksel tatminin ötesinde onunla seks yapmak uzun zamandır yaşadığım en büyük eğlenceydi.

Fakat bu adam tam bir pislikti.

“Sanırım hesabı reddedeceksin. Bunun bir daha olmayacağını düşünüyorum,” dedi beni düşüncelerimden sıyrarak. Ona bakmak için döndüm. Kendi yırtık gömleğini üzerine geçiriyordu, gözleri önüne sabitlenmişti.

Saniyeler sonra bana bakmak için döndü. “Bir şey söyle ki beni duyduğunu anlayayım.”

“Susana akşam yemeği için geleceğimi söyleyin Bay Ryan. Ayrıca arabamdan defolup gidin.”

ALTI

Göğsümdeki yanma beni kafamın içindeki dağınıklıktan uzaklaştırmak için neredeyse yeterliydi. *Neredeyse.*

Koşu bandının eğimini artırdım ve kendimi daha da zorladım. Ayaklarım sızlıyor, kaslarım yanıyordu, bu her zaman işe yarardı. Hayatımı böyle yaşamıştım. Kendimi yeterince zorlarsam başaramayacağım hiçbir şey yoktu: okul, kariyer, aile, kadınlar.

Kahretsin. *Kadınlar.*

İğrenerek kafamı iki yana salladım ve birazcık huzur bulabilmek için dikkatimi yeterince dağıtmasını umarak iPod'un sesini yükselttim.

İşe yaramayacağını bilmem gerekirdi. Ne kadar çabalarsam çabalayayım o hep oradaydı. Gözlerimi kapadım ve o hep geri geldi: tepesinde dikiliyor, ter içinde, acıyla beni sarmalamasını hissediyor, durmak istiyor fakat duramıyordum. Onun içinde olmak işkencelerin en mükemmeliydi. O an için hissettiğim açlığı gideriyor fakat sona erdiği anda bir eroinman gibi içimde daha fazlasına ihtiyaç duyuyordum. Korkunçtu çünkü onunla olduğum anlarda istediği her şeyi yapardım. Ve bu his, şimdikine benzer anlara doğru kanayarak yayılıyordu, onunla değilken bile hâlâ onun ihtiyacı olan şey olmak istiyordum. Bu çok gülünçtü.

Biri kulaklığımı çaktı, beni rahatsız edenin kim olduğunu görmek için arkamı döndüm. "Ne var?" dedim ağabeyime dik dik bakarak.

"Biraz daha devam edersen seni yerden kazıyor olacağız Ben," diye karşılık verdi. "Bu defa seni kızdıracak ne yaptı?"

"Kim?"

Gözlerini devirdi. "Chloe."

Adını duyar duymaz midemim gerildiğini hissettim ve dikkatimi yeniden koşu bandına verdim. "Bunun onunla ilgili olduğunu sana düşündürten nedir?"

"Çünkü aptal değilim."

"Beni rahatsız eden hiçbir şey yok. Hem rahatsız olsaydım bile neden onunla alakası olsun?"

Kafasını iki yana sallayarak güldü. "Daha önce seni bu hale sokabilecek hiç kimseyi tanımamıştım. Nedenini biliyorsun, değil mi?" Makinesini kapatmış ve bütün dikkatini benim üzerime yoğunlaştırmıştı. Biraz sinir bozucu olmadığını söylesem yalan olurdu. Ağabeyim zekiydi, bazı zamanlar çok fazla zekiydi. Ve ondan saklamayı istediğim tek bir şey varsa o da buydu.

Koşarken bakışlarımı önüme çevirdim, onunla göz göze gelmemeye çalışıyordum. "Aydınlat beni."

"Çünkü siz ikiniz birbirinize çok fazla benziyorsunuz," dedi ukala bir tavırla.

"Ne?"

Kalabalık bir spor salonunun ortasında neden bağırdığımı görmek için pek çok insan dönüp bana baktı. Elimi makinenin durdurma düğmesine vurdum ve ağabeyime doğru döndüm. "Bunu nasıl düşünebilirsin? *Hiç* de birbirimize benzemiyoruz." Ter içindeydim, nefesim kesilmişti ve on dört kilometre koşmuş olmaktan dolayı sinirliydim. Fakat şu anda kan basıncımdaki artışın nedeni yaptığım egzersiz değildi.

Su şışesinden koca bir yudum alan Henry sırtmaya devam etti. "Kiminle konuştuğunu zannediyorsun? Birbirine bu kadar benzeyen iki kişi daha tanımadım ben. Birincisi..." Duraksadı, boğazını temizledi ve parmaklarıyla saymak için elini yukarı kaldırdı. "İkiniz de zekisiniz, kararlısınız, çalışkansınız ve sadıksınız. Ve," diye devam etti beni işaret ederek, "o bir maytap gibi. Aslında hayatında senin karşında dikilebilmiş ve kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi peşinde dolaşmayan ilk kadın. Buna ne kadar çok ihtiyacın olduğunu bildiğin için kıızıyorsun." Herkes mi aklını kaçırmıştı? Evet, o sayılanların bazıları doğru olabilirdi, son derece zeki olduğunu ben bile inkâr edemezdim. Çok çalışıyordu, işleri nasıl idare edebildiğine çoğu zaman şaşırıyordum. Kesinlikle kararlıydı, yine de ben bunu dik kafalılık ve inatçılık çizgileri arasında değerlendirirdim. Ve sadakatine hiçbir laf edilemezdi. Bu hastalıklı oyuna başladığımızdan beri beni yüz kez satmış olabilirdi.

Vereceğim tepkiyi belirlemeye çalışırken ağabeyime bakmaya devam ettim. "Evet, aynı zamanda çılgın bir sürtük."
Çok iyi. Oldukça net Bennett.

Makineden indim ve kaçmaya çabalayarak spor salonuna yöneldim. Arkamdan mutlu bir şekilde güldü. "Gördün mü? Seni kızdırdığını biliyordum."

"Git başımdan Henry."

Birkaç mekik çekmek için hazırlandım ve tepemde dikilerek kanarya yutmuş bir kedi gibi sırttı. "Pekâlâ, buradaki işim bitti," dedi, ellerini silip kendisinden oldukça memnun görünerek. "Sanırım eve gideceğim." "iyi. Git."

Gülerek ayrılmak için arkasını döndü. "Ah, unutmadan, Mina benden Chloe'yi akşam yemeğine gelmeye ikna edip edemediğini sormamı istedi."

Ayakkabı bağcıklarını bağlamak için doğrulurken başımı salladım. "Geleceğini söyledi."

"Annemin onu Joel Cignoli'ye ayarlamak istemesinin gülünç olduğunu düşünen bir tek ben miyim?" O duygu göğsüme yeniden yerleşti. Henry ve ben, Joel'le birlikte büyümüştük. O iyi bir adamdı fakat ikisinin bir arada olması düşüncesi bende bir şeyleri yumruklama isteği uyandırıyor. "Yani Joel harika," diye devam etti. "Fakat Chloe biraz onun liginin dışında gibi, öyle değil mi?" Biraz uzunca süre bana baktığını hissedebiliyordum. "Fakat yine de eğer bir şanslı olduğunu düşünüyorsa onun için iyi bir şey."

Yere uzandım, gereğinden fazla hızlı bir şekilde mekik çekmeye başladım.

"Sonra görüşürüz Benny."

"Evet, görüşürüz," diye geveledim.

Pazar gecesini yatağımda uzanırken kafamda planı gözden geçirdim. Onu çok fazla ve farklı düşünüyordum. Kendimi zorlamalı ve ona dokunmadan bir hafta geçirebilmeliydim. Detoks gibiydi. Yedi gün, bunu yapabiliyordum. Yedi gün boyunca ona dokunmayacaktım ve bu şey sistemimden çıkacaktı. Sonunda hayatıma devam edebilecektim. Yalnızca almam gereken birkaç önlem vardı.

İlk olarak onunla tartışmaya giremezdim. Bir şekilde ikimizin tartışması, ön sevişmenin hastalıklı bir şekliydi. İkincisi, artık bir daha onunla ilgili fantezi kurmak yoktu. Yani cinsel birleşmelerimizi kafamda canlandırmak, yenileriyle ilgili fantezi kurmak ve onu çıplak hayal etmek ya da bedenimin herhangi bir parçasının onunla temas ettiğini düşünmek yoktu.

Büyük ölçüde her şey plana uygun ilerliyor gibiydi. Sürekli bir huzursuzluk halindeydim ve hafta geçmek bilmiyordu. Fakat çok sayıda edepsiz fanteziyi saymazsak kontrolümü henüz kaybetmemiştim. Ofisin dışında meşgul olmak için elimden geleni yaptım fakat birlikte olmak zorunda kaldığımız zamanlarda sürekli mesafemi korudum ve birbirimize genellikle önceden olduğu gibi kibar bir hoşnutsuzlukla davrandık.

Ancak direncimi kırmaya çalıştığına yemin edebilirdim. Bayan Mills her geçen gün bir önceki günden daha seksi görünüyordu. Her gün, giydiği ya da yaptığıyla ilgili bir şey aklımı yeniden eritiyordu. Öğle yemeği aralarındaki "seanslarımın" artık olmayacağına dair kendimle anlaşma yapmıştım. Buna bir son vermeliydim ve onu mastürbasyon yaparken hayal

etmenin -kahretsin, *ONU* mastürbasyon yaparken hayal etmek- bir faydası dokunmuyordu.

Pazartesi günü saçlarını açık bırakmıştı. Bir toplantı sırasında karşıma oturduğunda tek düşünebildiğim, bana oral seks yaptığında saçlarını elime dolamaktı.

Salı günü vücudu saran diz boyunda bir etek ve şu arkası çizgili çoraplardan giymişti. Bir nevi ateşli sekreter posteri gibi duruyordu.

Çarşamba günü bir takım giymişti. Beklenmedik bir biçimde daha da fena olmuştu çünkü o pantolonu uzun bacaklarından aşağı sıyırmanın nasıl hissettireceğini aklımdan çıkaramamıştım.

Perşembe günü son derece sıradan V yakalı bir bluz giymişti fakat iki kez kalemimi almak için eğildiğinde bluzunun içini net olarak görmüştüm. Yalnızca bir tanesini bilerek yapmıştı.

Cuma günü geldiğinde patlamak üzere olduğumu düşündüm. Bütün hafta boyunca bir kez bile mastürbasyon yapmamıştım ve bir erkeğin bildiği en kötü durum olan morarmış toplarla dolaşmıştım.

Cuma sabahı ofise geldiğimde belki hasta olduğumu söylemek için arar diye dua ediyordum. Bir şekilde o kadar şanslı olmayacağımı biliyordum. Azmıştım ve özellikle kötü bir ruh halindeydim. Ofisin kapısını açtığımda neredeyse kalp krizi geçirecektim. Kömür karası bir elbise ve diz üstü çizmeleriyle eğilmiş bir çiçeği suluyordu. Vücudunun her kıvrımı belliydi. Yukarıda bilileri benden gerçekten nefret ediyor olmalıydı.

“Günaydın Bay Ryan,” dedi tatlı bir şekilde, yanından geçerken beni durdurarak. Bir şeyler dönüyordu. Daha önce bana hiç tatlı bir söz etmemişti. Onu kuşkuyla süzdüm.

“Günaydın Bayan Mills. Bugün fevkalade samimi bir ruh halindesiniz anlaşılır. Birisi mi öldü?”

Dudağının köşesinde şeytani bir sırıtış belirdi. “Ah, hayır. Yalnızca yarınki akşam yemeği ve arkadaşınız Joel’le tanışacağım için heyecanlıyım. Henry bana ondan bahsetti. Sanırım çok fazla ortak noktamız olabilir.”

Orospu çocuğu. “Ah, doğru. Akşam yemeği. Tamamen unutmuştum. Evet, sen ve Joel... Aslında, o anasının kuzusu olduğu için ve sen de buyurgan bir cadaloz olduğun için siz ikiniz oldukça sağlam bir aşk yaşayabilirsiniz. Eğer kendine de bir tane alacaksan bir fincan kahve isteyebilirim.” Döndüm ve ofisime yöneldim.

Kahvemi hazırlamasına izin vermenin benim için pek de iyi olmayabileceği aklıma geldi. Bir gün içine bir şey katabilirdi. Arsenik gibi.

Ben daha yerime oturmamışken kapımı çaldı.

“Gir.”

Kahvemi o kadar sert bir biçimde masaya koydu ki bir kısmı, on beş bin dolarlık özel yapım olduğunu bildiği masama döküldü ve sonra bana baktı.

“Bu sabah program oluşturmak için toplantı yapacak mıyız?” Gün ışığından bir havuzun içinde, masamın yanında duruyordu. Elbisesinin üzerine düşen ışık, göğüslerinin kıvrımlarını ortaya çıkarıyordu. Ha siktir, sert meme uçlarını ağızıma alıp çekiştirmek istiyordum. Burası serin miydi? Ben kurşun gibi ter dökerken, o nasıl üşüebiliyordu?

Buradan hemen çıkmak zorundaydım.

“Hayır. Bu öğleden sonra şehir merkezinde bir toplantım olduğunu unuttum. Bu yüzden on dakika içinde ayrılıp günün geri kalanında burada olmayacağım. Bana bütün ayrıntıları elektronik postayla yollarsın,” diye hızlıca cevap vererek güvenli ve korunaklı koltuğuma yöneldim.

“Bugün için dışarıda bir toplantı olduğundan haberim yoktu,” dedi kuşkuyla.

“Hayır, haberin olamazdı zaten,” dedim. “Kişisel bir şey.”

Tepki vermeyince ona bakmayı göze aldım ve yüzünde garip bir ifade gördüm. Bu görüntü de neydi böyle? Apaçık çıldırmıştı fakat başka bir şey daha vardı. Yoksa... *kıskanmış mıydı?*

“Hımm,” diye cevap verdi alt dudağını çiğneyerek. “Benim tanıdığım biriyle mi?” Nereye gittiğimle ilgili asla soru sormazdı. “Yani babanız ya da ağabeyiniz size ulaşmak isterse diye.”

“Evet...” Ona biraz işkence etmek için duraksadım. “Bugünlerde ve bu çağda eğer biri bana ulaşmak isterse cep telefonumdan beni arayabilir. Başka bir şey var mıydı Bayan Mills?”

Bir süre bekledikten sonra çenesini kaldırdı ve omuzlarını düzeltti. “Burada olmayacağınıza göre hafta sonuna erken başlarım diye düşünüyordum. Belki yarın gece için biraz alışveriş yaparım.”

“Sorun değil. Yarın görüşürüz.” Bakışlarımız masanın üzerinden birbirine kilitlendi. Havadaki elektrik o kadar belirgindi ki kalp atışımın hızlandığını hissettim.

“İyi *toplantılar,*” dedi dişlerinin arasından. Çıktı ve kapıyı ardından kapattı.

On beş dakika sonra onun ayrıldığını duyduğumda rahatladım. Artık gitmenin güvenli olduğuna karar verdikten sonra eşyalarımı topladım ve çıkışa yöneldim. Elinde büyük çiçek buketi taşıyan bir adam görünce durdum.

“Yardımcı olabilir miyim?” diye sordum.

Not kâğıdına bakıp etrafa bir göz attıktan sonra cevap verdi: “Bayan Chloe Mills için bir teslimat var.”

Ne? Kim ona çiçek göndermiş olabilirdi? Biz onunla... başka biriyle mi görüşüyordu?
Düşünmekten kendimi alıkoyamadım.

“Bayan Mills öğle yemeğine çıktı. Bir saat içinde döner,” diyerek yalan söyledim. Üzerindeki karta bakmam gerekiyordu. “İmzayı ben atarım ve ona ulaşmasını sağlarım.” Adam buketi masaya bıraktı.

Hızlıca imza atarak bahşiş verdim ve o giderken hoşça kal diyerek mırıldandım. Üç uzun dakika boyunca durup çiçeklere baktım, bu kadar korkak olmaya bir son vermek istiyor ve kesinlikle karta bakmayı reddediyordum

Güller. Güllerden nefret ederdi. Kıs kıs güldüm çünkü bunları yollayan her kimse onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Gülleri sevmediğini ben bile biliyordum. Çıktığı adamlardan birinin ona bir buket yolladığını Sara’ya anlatırken kulak misafiri olmuştum. Onlardan anında kurtulmuştu, keskin kokusundan hoşlanmıyordu. Sonunda merakım galip geldi ve buketin üzerindeki kartı çıkardım.

Yemeği sabırsızlıkla bekliyorum,

Joel Cignoli

O yabancı duygu yeniden yavaşça göğsüme yayıldı ve kartı avucumun içinde buruşturdum.

Çiçekleri masasından alarak dışarı çıktım ve kapıyı ardından kilitleyip koridordan asansöre doğru ilerledim.

Kapılar açılır açılmaz kromdan geniş bir çöp tenekesinin yanından geçtim ve ikinci kez düşünmeden vazoyu ve

içindekileri çöpe bıraktım.

Bana neler olduğunu bilmiyordum. Fakat Chloe'nin Joel Cignoli ile çıkmasına hiç imkân olmadığını biliyordum.

YEDİ

Cumartesi gününün büyük kısmını göl kenarında koşarak, düşüncelerime biraz hava aldirmaya, biraz mesafe ve netlik kazandırmaya çalışarak geçirdim. Buna rağmen ailemin evine ulaşana kadar geçirdiğim bir saat kafamdaki sıkıntı yumağına geri dönmek için yetti de arttı. Bayan Mills, ondan ne kadar nefret ettiğim, onu ne kadar arzuladığımı, Joel'in gönderdiği çiçekler beynimde dönüp duruyordu. Koltuğuma iyice yaslanarak araba motorunun yatıştırıcı sesinin beni sakinleştirmesine izin vermeye çalıştım, işe yaramıyordu.

İşte hakikat şuydu, onu sahipleniyordum. Romantik bir şekilde değil fakat "kafasına vur, saçından tutup sürükle ve onu becer" şeklinde. Sanki benim oyuncağımış ve diğer çocukları onunla oynamasınlar diye kum havuzunda tutuyormuş gibiydim. Bu nasıl da hastalıklı bir histi? Eğer beni bunu itiraf ederken duysaydı hayalarımı keser ve bana yedirirdi.

Şu anki mesele, izlenmesi gereken yoldu. Joel'in ilgilendiği açıktı. Nasıl ilgilenmezdi? Tek sahip olduğu, ailemden aldığı ikinci el bilgiydi, ona kesinlikle hayranlık duyuyordu ve Joel'e en azından bir fotoğrafını gösterdikleri kesindi. Onun hakkında tek bildiğim bunlar olsaydı ben de ilgilenirdim. Ancak onunla gerçek bir sohbe girmesi ve onu hâlâ çekici bulması imkânsızdı.

Tabii eğer onu yalnızca yatağa atmak istemiyorsa...

Deri kaplı direksiyonun ellerimin altında çıkardığı ses, bunu düşünmemenin benim için daha iyi olacağını söylüyordu.

Eğer tek istediği seks olsaydı onunla ailemin evinde buluşmayı kabul etmezdi, değil mi? Bunu düşündüm. Belki de onu gerçekten daha iyi tanımak istiyordu. Kahretsin, gerçekten konuşmadan önce benim bile merakımı biraz uyandırmış olduğunu itiraf etmeliydim. Tabii ki bu fazla uzun sürmemişti ve şimdiye kadar tanıdığım en can sıkıcı insanlardan biri olduğunu kanıtlamıştı. Ne yazık ki aynı zamanda hayatımın en iyi seksini onunla yapmıştım.

Ha siktir, o kadar ileri gitmese iyi olurdu. Buralarda bir cesedi nereye saklayacağımdan pek emin değildim.

Onu gördüğüm ilk anı hâlâ hatırlıyordum. Ben yurtdışında yaşıyorken ailem bir Noel'de beni ziyarete gelmişti ve hediyelerimden biri dijital bir fotoğraf çerçevesiydi. Annemle fotoğraflara bakınırken ailemin yanlarında kahverengi saçlı güzel bir kızla olan fotoğraflarını görünce durmuştum.

"Yanında duran kim baba?" diye sormuştum. Annem, adının Chloe Mills olduğunu ve babamın asistanı olarak çalıştığını ve her açıdan harika biri olduğunu söylemişti. Muhtemelen fotoğrafta yalnızca yirmi yaşındaydı fakat doğal güzelliği dikkat çekiciydi.

Seneler boyunca yüzünü, annemin yolladığı fotoğraflarda gördüm; şirket toplantılarında, Noel partilerinde, hatta evdeki partilerde bile vardı. Ailem iş ve hayatla ilgili olup bitenlere dair hikâyeler anlattığında adı sık sık geçer olmuştu.

Böylece eve dönme ve işletmeden sorumlu yönetici olarak işin başına geçme kararı verildiğinde babam, Chloe'nin Northwestern'de işletme diploması almak üzere olduğunu, gerçek iş deneyimi isteyen bir bursu olduğunu ve bir sene boyunca benim yanımda olmasının onun için iyi olacağını anlatmıştı. Ailem onu seviyor ve ona güveniyordu. Aslında babamın ve ağabeyimin, onun bahsedilen işlerin üstesinden geleceğine dair kesinlikle şüpheleri yoktu. Hemen kabul etmiştim. Görünümünü takdir etmemin, ona patronluk yapmamı engelleyebilecek olmasından biraz endişe duymuştum fakat kendimi derhal, dünyanın güzel kadınlarla dolu olduğu ve iki şeyi birbirinden ayırmanın yeterince kolay olacağı konusunda ikna etmiştim.

Ah, ne kadar da aptallık etmişim.

Ve şimdi son birkaç aydır yaptığım bütün hataları, daha ilk günden bile işin bu noktaya varacak olduğunu görebildiğimi fark ediyordum.

İşin daha da kötüsü, son zamanlarda hiç kimseyle onu düşünmeden iş bitiremiyordum. Son kez denediğim zaman

olanların düşüncesi bile beni ürkütmeye yetiyordu.

Pencere hadisesinden birkaç gün önceydi -artık bu şekilde adlandırıyordum- ve katılacağım bir yardım etkinliği vardı. Ofise geldiğimde Bayan Mills'i daha önce hiç görmediğim son derece seksi mavi elbisesinin içinde görünce donup kalmıştım. Onu gördüğüm dakikada onu masanın üzerine fırlatıp kendimden geçmiş bir şekilde becermek istemiştim.

Bütün o gece yanımda sarışın ve güzel ödülüm olduğu halde aklım başka yerdeydi. İpin ucuna geldiğimi ve eninde sonunda ipin kopacağını biliyordum. Keşke bunun ne kadar yakın olduğunu bilmiş olsaydım.

Eve sarışın kadınla giderek kendime Bayan Mills'in aslında kafamın içinde olmadığını kanıtlamaya çalışmıştım. Onun dairesine gitmiş, öpüşmüş ve hızlıca soyunmuştuk fakat her şey keyifsizdi. Yeterince seksi ve ilgi çekici olmadığından değil fakat onu yatağa yatırdığımda yastığa saçılanın siyah saçlar olduğunu hayal etmişim. Göğüslerini öperken hissetmek istediklerim yumuşak, gerçek olanlardı, silikonlar değil. Ve prezervatifi geçirip içine girdiğimde bile, onun kendi bencil ihtiyaçlarım için kullandığım meçhul biri olduğunu biliyordum.

Chloe'yi düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalıştım fakat altımda nasıl olacağına dair o yasak imgeyi durduramıyordum. Yalnızca o anda sertleşiyor, yattığım kadının içinde hızlıca gelip gidiyor ve anında kendimden nefret ediyordum. Artık hatırladıklarımın, gerçekleştiği zamankine nazaran daha çok iğreniyordum çünkü kafamın içine girmesine ve orada kalmasına izin vermişim.

Eğer bu geceyi atlatabilsem her şey daha kolaylaşacaktı. Arabayı park ettim ve içimden sayıklamaya başladım. ***Bunu başarabilirsin. Bunu başarabilirsin.***

"Anne?" diye seslendim geçtiğim her odaya bakarak.

"Dışarıdayım Bennett." Arka bahçeden cevap verdiğini duydum.

Fransız kapıları açtım ve annemin yemek masasının son düzenlemelerini yaparken bana gönderdiği kocaman gülümsemesiyle karşılaştım.

Beni öpebilmesi için eğildim. "Neden bu gece dışarıda yiyoruz?"

"Çok güzel bir akşam ve herkesin o sıkış tıkış yemek odasında oturmaktansa burada daha rahat edeceğini düşündüm. Binlerinin itirazı olacağını düşünmüyorsun, değil mi?"

"Tabii ki hayır," dedim. "Burası çok güzel. Merak etme."

Gerçekten güzeldi. Bahçe avlusunun üzeri büyük beyaz bir çardakla kaplıydı, kemerlerin üzerinde ağır yeşillikler vardı. Ortada sekiz kişilik büyük dikdörtgen bir masa bulunuyordu, üzerinde yumuşak beyaz bir masa örtüsü ve annemin en sevdiği porselenleri vardı. Mumlar ve mavi çiçekler, küçük gümüş sürahiler ve titreyen alevleriyle dökme demirden şamdanlar masayı süslüyordu.

"Sofia'yı masanın üzerindeki bu eşyaları dağıtmaktan benim bile alıkoyamayacağımı biliyorsun değil mi?" Ağzıma bir üzüm tanesi attım.

"O bu gece Mina'nın ailesiyle birlikte. Ve ayrıca," dedi. "Sofia burada olsaydı bütün dikkatler üzerinde olurdu."

Lanet olsun. Sofia karşımda yüzünü gözünü buruşturmayacağına göre beni Joel'den uzaklaştıracak bir şey bulmam gerekiyordu.

"Bu gece Chloe'nin gecesi. Ayrıca o ve Joel'in çok iyi anlaşacaklarını umut ediyorum." Bahçede hızla dolanmaya devam etti, mumları yakıp son dakika düzenlemelerini yaparken ızdırabımdan tamamen habersizdi.

Hapı yutmuştum. Oradan tüymenin yolunu ararken Henry'nin -ilk defa doğru bir zamanda- sesini duydum. "Herkes nerede?" diye bağırdı, derinden gelen sesi boş evin içinde yankılandı. Anneme kapıyı açtım ve içeri girdiğimizde ağabeyimin mutfakta olduğunu gördüm.

"Pekâlâ, Ben," diye başladı uzun cüssesini mutfak tezgâhına yaslayarak. "Bu gece için heyecanlı mısın?"

Onu kuşkulu gözlerle incelemek için annemin odadan ayrılmasını bekledim. "Sanırım," dedim üstünkörü bir cevapla. "Galiba annem limonlu tatlı yaptı. En sevdiğim."

"Yine saçma sapan konuşuyorsun. Cignoli'nin herkesin önünde Chloe'yi ayartmaya çalışmasını izlemek için can atıyorum. Eğlenceli bir akşam olabilir, sence de öyle değil mi?" Tezgâhın üzerindeki büyük ekmeklerden bir parça koparmak üzereyken Mina içeri girdi ve eline vurdu.

"Hazırladığı yemeği mahvederek anneni çileden çıkartmak mı istiyorsun? Bu gece uslu dur Henry. Chloe'yi kızdırmak ya da ona şaka yapmak yok. Bütün bunlardan dolayı yeterince gergin olacağını biliyorsun. Tanrı biliyor ki zaten bundan yeterince çekiyor," dedi beni işaret ederek.

"Sen neden bahsediyorsun?" Etrafımı saran fazla ateşli Chloe Mills hayran kulübünden sıkılmaya başlamıştı. "Ona hiçbir şey yapmadım."

"Bennett." Babam kapı aralığında durmuş, onunla gitmem için işaret ediyordu. Mutfaktan çıktım ve onu çalışma odasına kadar takip ettim. "Lütfen bu gece en iyi tavrını takın. Chloe'yle pek iyi geçinmediğinizi biliyorum fakat burası bizim evimiz, senin ofisin değil ve ona karşı saygılı olmanı bekliyorum."

Dişlerimi sertçe sıkarak dediklerini başımla onayladım, son birkaç haftadır ona saygısızca davrandığım zamanları düşünüyordum.

Lavaboya kadar gittiğimde Joel, bir şişe şarap ve yanında şevk dolu çeşitli selamlama şekilleriyle içeri girmişti: anneme "İnanılmaz görünüyorsunuz!" deyip Mina'ya "Bebek nasıl?" diye sormuş ve Henry ile babamla sertçe el sıkışıp ritüelini erkeksi bir sarılımayla tamamlamıştı.

Sallanarak hole indim, kendimi kafa olarak önümdeki geceye hazırlıyordum.

Büyürken ve okul zamanı boyunca Joel ile iyi arkadaş olmuştuk fakat yurtdışından döndüğümünden beri onu görmemiştik. Fazla değişmemişti. Benden biraz kısaydı, ince yapılı, simsiyah saçlı ve mavi gözlüydü. Sanırım bazı kadınlar onu çekici bulabilirdi.

"Bennett!" El sıkışma, erkekçe sarılma. "Tanrım, adamım. Ne kadar oldu?"

"Uzun zaman Joel. Sanırım lise bittiğinden beri görüşmemiştik," diye cevap verdim elini sıkarak. "Nasılsın?"

"Harika. Her şey gerçekten harika. Senden ne haber? Fotoğraflarını dergilerde görüyorum, sanırım sen de oldukça iyisin." Omzuma şefkatle vurdu.

Ne pislik ama.

Başımı hafifçe salladım ve zoraki bir gülümseme yüzüme yayıldı. Birkaç dakika daha düşünmem gerektiğine karar vererek izin istedim ve yukarı, eski odama çıktım.

Kapıdan içeri girmemle birlikte kendimi daha sakin hissettim. On sekiz yaşımdan sonra oda biraz değişmişti. Yurtdışına gitmeme rağmen ailem odayı hemen hemen kolej için evden ayrıldığı haliyle tutmuşlardı. Eski yatağımın üzerine oturarak Bayan Mills, Joel ile sahiden bir şeyler yaşarsa nasıl hissederim diye düşündüm. Joel gerçekten iyi bir adamdı ve itiraf etmekten nefret ediyor olsam da anlaşılabilir ihtimalleri kesinlikle vardı. Fakat başka bir adamın Bayan Mills'e dokunduğunu düşünmek, vücudumdaki bütün kasların gerilmesine neden oluyordu. Arabada ona, kendimi durduramadığımı

söylediğim anı yeniden düşündüm. Şimdi bile sahte cesaretimle durdurabileceğimden emin değilim.

Aşağıda yeniden karşılama seslerini ve Joel'i duydum, cesaretimi toplamaya ve meseleyle yüzleşmeye karar verdim.

Son basamağı indiğimde onu gördüm. Arkası bana dönüktü... ciğerlerimdeki hava çekildi.

Kıyafeti beyazdı.

Neden beyaz olmak zorundaydı?

Dizinin tam üzerinde son bulan ve uzun bacaklarını sergileyen, bir çeşit kız işi yazlık elbise giymişti. Üst kısmı da aynı kumaştan yapılmıştı, iki omzunu tepede birbirine bağlayan küçük fiyonkları vardı. Tek düşünebildiğim o fiyonkları çözüp, kıyafetinin beline kadar düşmesini izlemeyi ne çok istediğimdi. Ya da belki yere kadar düşmesini.

Odanın bir ucundan diğer ucuna gözlerimiz kesişti ve o kadar gerçek, mutlu bir şekilde gülümsedi ki bir an için ben bile inandım. "Merhaba, Bay Ryan."

Ailemin önünde kendi rolünü oynayışını izlerken dudaklarım keyifle seyirdi. "Bayan Mills," diye karşılık verdim başımla selam vererek. Annem herkesi yemekten önce bir şeyler içmek için bahçeye çağırdığında bile bakışmalarımız hiç kesilmedi.

Yanımdan geçerken başımı çevirdim, yalnızca onun duyabileceği kısık bir sesle konuşarak, "Dünkü alışverişin başarılı geçti mi?" diye sordum.

Gözleri benimkiyle buluştu, yüzünde aynı meleksi ifade vardı. "Bilmeyi ne çok isterdin." Sürtünerek yanımdan geçti ve bütün bedenimin katılaştığını hissettim. "Bu arada yeni bir seri jartiyer lastiği gelmiş," diye fısıldadı diğer herkesle birlikte dışarı çıkarak.

Durdum ve La Perla'nın soyunma odasındaki kaçamağımızı hatırlayınca dizlerimin bağları çözüldü.

Joel, hemen önümde ona doğru yaklaştı. "Dün ofisinize çiçek yollamam umarım gerçekten sorun olmamıştır. Biraz aşırı olduğunu kabul ediyorum fakat sizinle tanışmayı ipe çekiyordum." Boğazımda bir şeyin düğümlendiğini hissettim, Joel'in sözleri beni edepsiz hayallerimden uyandırmıştı.

Bana bakmak için arkasını döndü. "Çiçekler? Bana çiçek mi geldi?"

Omuzlarımı silkerek başımı iki yana salladım. "Erken çıktım, hatırlamıyor musun?" Kendime sert bir Belvedere votka yapmak için yoluma devam edip dışarı çıktım.

Zaman ilerledikçe onu görüş mesafemde tutmaya çalışmaktan kendimi alıkoyamadım. Akşam yemeği nihayet başladığında Joel'le araları oldukça iyi olduğu görünüyordu. Hatta Bayan Mills, Joel'le flört bile ediyordu.

"Chloe, Bay ve Bayan Ryan senin Kuzey Dakota'dan olduğunu söylediler." Joel'in sesi bir başka fanteziyi bölmüştü - bu kez çenesine yumruğu patlattığım bir tanesiydi. Göz ucuyla baktım ve Bayan Mills'e sıcak bir şekilde gülümsediğini gördüm.

"Bu doğru. Babam Bismarck'te bir dışçidir. Büyük şehir kızı pek olmadım. Fargo bile bana büyük geliyordu." Dudaklarımın arasından ufak bir kıkırdama kaçırıldı ve bakışlarını bana çevirdi. "Eğlendiniz mi Bay Ryan?"

içkimden bir yudum alırken sırttım, açık bir şekilde gözlerimi ona diktim. "Affedersiniz Bayan Mills. Ben yalnızca, şehri sevmemenizi ve buna rağmen üniversite okumak için Birleşik Devletler'deki en büyük üçüncü şehri seçmenizi ilginç buluyorum."

Bakışlarındaki ifade bana, başka herhangi bir yerde olsak ikimiz de çoktan çırılçıplak bir halde birbirimizin üzerine

çıkış vaziyette olacağımızı ya da ben bir halının üzerinde kendi kanımdan bir gölün içinde uzanıyor olacağımı hissettirdi.

“Aslında Bay Ryan,” diye başladı yeniden gülümseyerek, “babam yeniden evlendi ve annem burada doğduğu için o ölmeden önce buraya gelip yanında biraz vakit geçirmek istedim.” Bir süre bana baktı ve itiraf etmeliyim ki içimi bir suçluluk duygusu kapladı. Kafasını yeniden Joel’e çevirip onu yalnızca fena halde seksi gösterecek biçimde dudaklarını masumca ısırduğunda o duygu hızlıca kayboldu.

Onunla flört etmeyi kes.

Onlar konuşmaya devam ederlerken ben yumruklarımı sıktım. Fakat birkaç dakika sonra donup kaldım. ***Bu olabilir miydi?*** Kokteylim ağızda sırttım. Evet, pantolonumun bacağına gezinen kesinlikle onun ayağıydı. Lanet olası minik haspa, ikimizin de onu asla tatmin edemeyeceğini bildiğimiz bir adamla sohbet ederken bana dokunuyordu. Çatalının etrafında kapanan dudaklarını izledim ve dili, çatalın üzerinde kalmış olan balık sosunun izlerini yok etmek için yavaşça gezinirken aletim sertleşti.

“Vay canına, Northvvestern’de ilk yüzde beşin içinde. Çok iyi!” dedi Joel ve sonra dönüp bana baktı. “Altında çalışan bu kadar muhteşem biri olduğu için herhalde memnunsundur, değil mi?”

Chloe hafifçe öksürdü, dizindeki peçeteyi alarak ağzını kapattı. Ona göz ucuyla hızlıca bakıp sonra tekrar Joel’e dönerken gülümsedim. “Evet, Bayan Mills’in altında olması kesinlikle muhteşem, işin altından her zaman kalkar.”

“Ah, Bennett. Ne kadar tatlısın,” dedi annem coşkuyla ve Bayan Mills’in yüzünün kızarmaya başlayışını izledim. Ayağını apış aramda hissettiğimde yüzümdeki gülümseme kayboldu. Daha sonra hafifçe de olsa penisimin üzerine bastırdı. ***Vay canına.*** Şimdi öksürme sırası bendeydi, içkimi yudumlarken neredeyse boğuluyordum.

“İyi misiniz Bay Ryan?” diye sordu sahte bir kaygıyla. Keskin bakışlarımı ona doğrultarak başımı salladım. Omuz silkti ve yeniden Joel’e döndü. “Peki öyleyse, ya sen? Chicago’dan mısın?”

Ayakkabısının ucuyla nazikçe bana dokunmaya devam etti ve ben de nefesimi kontrol altında tutmaya çalışarak renk vermedim. Joel ona çocukluğunu, bizimle birlikte okula gittiğini ve nihayet başarılı muhasebe işini anlatmaya başladığında Bayan Mills’in ifadesinin sahte bir ilgiden gerçek bir meraka dönüştüğünü gördüm.

Hayır olamaz.

Sol elimi masa örtüsünün altına kaydurdum ve ayak bileğini buldum, Joel’i dinlerken hafifçe sıçrayışını izledim. Parmak uçlarımı yumuşak daireler şeklinde hareket ettirerek başparmağımı ayağının kavisli kısmına götürdüm ve Joel’in söylediği şeyi tekrarlatmak zorunda kaldığımda kendimi çok iyi hissettim.

Fakat sonra Joel onunla bu hafta bir öğle yemeğinde görüşmek istediğinden bahsetti. Elim ayağının üstüne götürdüm ve ayağını aletime doğru sıkıca bastırdım.

Gülümsedi.

“Ona öğlen yemeği için müsaade edebilirsin, değil mi Bennett?” diye sordu Joel neşeli bir gülümsemeyle, kolunu Chloe’nin sandalyesinin arkasına atmıştı. Masanın üzerinden uzanıp o kolu bedeninden söküp almamak için kendimle büyük savaşı veriyordum.

“Ah, öğlen yemeği randevulardan söz açılmışken Bennett,” Mina eliyle koluma vurarak araya girdi. “Arkadaşım Megan’ı hatırlıyorsun değil mi? Onunla geçen ay evde tanıştın. Yirmilerinin ortasında, benim boyumda, sarışın, mavi gözlü. Her neyse, numaranı istedi. İlgileniyor musun?”

Ayağındaki kasların gerildiğini hissettiğimde Chloe'ye yeniden bir bakış attım ve cevabımı beklerken yavaşça yutkunuşunu seyrettim. "Tabii. Sarışınları tercih ettiğimi biliyorsun. Manzara değişikliği iyi gelebilir."

Topuğuyla hayalarımın bastırıp onları sandalyeye çakmaya çalışınca kendimi çılgın atmamak için zor tuttum. Ayağını bir süre o şekilde tutarak peçetesini kucağından aldı ve ağzına götürdü. "Özür dilerim, lavaboyu kullanmam gerekiyor."

Bayan Mills eve geldiğinden beri bütün ailem bana kaşlarını çatıyordu.

"Bennett," dedi babam kısık sesle. "Sanırım bunun hakkında konuşmuştuk."

Kadehimi aldım ve dudaklarıma götürdüm. "Ne demek istediğini anlamadım."

"Bennett," diyerek araya girdi annem, "sanırım özür dilemen gerekiyor."

"Ne için?" diye sordum kadehimi masaya biraz fazla sert bırakarak.

"Ben!" dedi babam sertçe, tartışmaya mahal bırakmayarak.

Peçetemi tabağıma tikiştrdim ve masadan kalktım. Evin içinde koşturarak ilk iki kattaki banyolara baktım, sonunda üçüncü katta kapısı kapalı olan banyoyu buldum.

Dışarıda durup elimi kapının kolunda tutarak kendimle münakaşa ettim. Eğer içeri girersem ne olacaktı? İlgilendiğim yalnızca tek bir şey vardı ve kesinlikle özür dilemek değildi. Kapıyı çalmayı düşündüm fakat beni içeri davet etmeyeceği belliydi. Dikkatlice dinledim, içeriden gelecek herhangi bir harekete dair ses ya da işaret bekledim. Hiçbir şey yoktu. Sonunda kapıyı açtım, kilitli olmamasına şaşırılmışım.

Annem şeklini değiştirdiğinden beri bu banyoya yalnızca birkaç kez girmiştim. Özel yapım mermer yüzeyi ve bir duvarı tamamen örten büyük aynasıyla güzel ve modern bir odaydı. Makyaj masasının tepesinde aşağıdaki bahçeye bakan küçük bir pencere vardı. Masanın önündeki yumuşak tabureye oturmuş gökyüzüne bakıyordu.

"Dizlerime kapanmaya mı geldin?" diye sordu. Rujunun kapağını açtı ve dikkatlice dudaklarına sürdü.

"Kırılgan hislerini kontrol etmek üzere gönderildim." Banyo kapısının kilidini kapamak için arkama doğru uzandım, kilit sesi sessiz odada tınladı.

Aynada gözlerimle buluşarak güldü. Son derece sakin görünüyordu fakat göğsünün alçalıp yükseldiğini fark edebiliyordum, en az benim kadar öfkeliydi.

"Seni temin ederim ki iyiyim." Rujunun kapağını geri kapattı ve çantasına attı. Ayağa kalktı, yanımdan geçerek kapıya yöneldi. "Senin pislik olmana alıştım. Fakat Joel iyi birine benziyor. Aşağı dönsem iyi olur."

Elimi kapıya koydum ve yüzüne doğru eğildim. "Hiç sanmıyorum." Dudaklarım kulağının altını hafifçe sıyırdı ve o, bu temaslara ürperdi. "Görüyorsun, bana ait olan bir şeyi istiyor ve ona sahip olamayacak."

Bana ters ters baktı. "Hangi yıldayız? *İki?* Bırak gideyim. Ben sana ait *değilim.*"

"Böyle düşünüyor olabilirsin," diye fısıldadım, dudaklarım değmek-sizin boynunun üzerinde dolaşıyordu. "Fakat bedenim," dedim, ellerimi eteğinin altına götürüp bacaklarının arasındaki nemli çamaşırına bastırarak, "başka türlü düşünüyor."

Gözleri kapandı ve parmaklarım klitorisinin üzerinde yavaşça daireler çizerken kısık bir inleme sesi çıkarttı. "Ha siktir."

"İzin ver," dedim boynuna doğru.

Zayıf bir kahkaha patlattı ve onu banyo kapısına doğru ittim. Her iki elini de tuttum, başının üzerine kaldırarak onu zaptettim ve öpmek için eğildim. Güçsüzce çırpındığını, benden kurtulmaya çalıştığını hissettim ve onu daha da sıkı tutarak başımı iki yana salladım.

“İzin ver,” diyerek tekrarladım, sertleşmiş aletimi ona doğru bastırarak.

“Aman Tanrım,” dedi kafasına yana doğru çevirerek, boynuna ulaşmama izin verdi. “Burada yapamayız.”

Dudaklarımı köprücük kemiğinden omuzlarına doğru kaydırıp, iki bileğini de tek elime geçirdim, üstündeki elbiseyi bir arada tutan fiyonklardan birine uzandım ve çözdüm, elbisenin altından çıkan tenini öptüm. Diğer tarafa geçerek aynı hareketi tekrarladım ve elbisenin üst kısmının aşağı kaymasıyla ortaya çıkan dantelli ve askısız sutyenle ödüllendirildim. *Ha siktir.* Bu kadının neredeyse donuma boşalmama neden olmayacak bir giysisi var mıydı? Boşta kalan elimle sutyenin kopçasını çözerken dudaklarım göğüslerine doğru ilerledim. Bu kez çıplak göğüslerinin görüntüsünü kaçırmama imkân yoktu. Kopçalar kolayca açıldı ve sutyen aşağı düşerek bütün kirliliğimi dolduran görüntüyü ortaya serdi. Pembe meme uçlarından birini ağızma alırken inledi ve dizleri hafifçe büküldü.

“Şişti,” diye fısıldadım tenine doğru.

“Daha fazla,” dedi. “Bir kez daha.”

Onu kaldırdım ve bacaklarını belime dolayarak bedenlerimizi birbirine daha sıkı yaklaştırdı. Lanet olsun, bunu yapmasını çok seviyordum. Onu kapıya yasladım fakat sonra, aramızda çok fazla giysi olduğunu fark ettim; teninin sıcaklığını kendi tenimin üzerinde hissetmek istiyordum, kendimi dibine kadar içine gömmek ve herkes yatana kadar onu duvara çivilemek istiyordum.

Parmakları yanlarıma doğru hareket edip polo tişörtümü çalınca pantolonumun içinden çekerken ve kafamın üzerinden çıkarırken aklımı okumuş gibi gözüküyordu.

Dışarıdan gelen kahkaha sesi, açık pencereden içeri girdi ve onun önümde gerildiğini hissettim. Uzun bir an geçtikten sonra gözlerime baktı ve söylemesi gerekenler konusunda mücadele verdiği belliydi.

Sonunda, “Bunu yapmamalıyız,” dedi kafasını iki yana sallayarak. “Beni bekliyor.” Gönülsüzce beni itmeye çalıştı fakat kıpırdamadım.

“Onu gerçekten istiyor musun?” diye sordum içimde bir sahiplenme duygusunun fokurdadığını hissederek. Yüzüme baktı fakat cevap vermedi.

Onu indirdim ve makyaj masasına çekerek tam arkasında durdum. Durduğumuz noktadan aşağıdaki bahçeyi kusursuzca görebiliyorduk.

Çıplak sırtını göğsüme doğru çektim ve dudaklarımı kulağına götürdüm. “Onu görüyor musun?” diye sordum ellerimi göğüslerinin üzerine kaydırarak. “Bak ona.” Ellerimi karnından eteğine ve sonra bacaklarına götürdüm. “Seni böyle hissettiriyor mu?”

Parmaklarımı bacaklarının üzerinden külotunun altına kaydırıp, Oradaki ıslaklığı hissettiğimde parmaklarımı içeri soktum. “Hiç bu kadar ıslanmanı sağlayabilir mi?”

Zevkten inledi ve kalçalarını bana doğru bastırdı. “Hayır...”

“Bana ne istediğini söyle,” diyerek omzuna doğru fısıldadım.

“Ben... Bilmiyorum.”

“Bak ona,” dedim parmaklarımı içine sokup çıkararak. “Ne istediğini biliyorsun.”

“Seni içimde hissetmek istiyorum.” İkinci kez istemesine gerek yoktu. Hızlıca pantolonumu çözdüm ve kalçama kadar indirip külotunu kavradım. “Parçala onu,” diye fısıldadı.

Daha önce hiç kimseyle bu kadar açık ve ilkel olmamıştım ve onunla birlikteyken bu son derece iyi hissettiriyordu. Sertçe asıldım ve ince külotu kolayca yırtıldı. Külotu yere attım, ellerimi vücudunda gezdirerek parmaklarımı kollarına, oradan ellerine kaydırdım ve ellerini önümüzdeki masaya koyup üzerine bastırdım.

Son derece muhteşem görünüyordu: hafifçe eğilmişti, eteği kalçalarının üzerine kadar sıyrılmış ve kusursuz kıcı ortaya çıkmıştı. Kendimi ayarlayıp içine kaydığımda ikimiz de inledik. Onu eğerek sırtına bir öpücük kondurdum ve bir kez daha “Şişti,” dedim.

Dışarıdan daha fazla kahkaha sesi duyuldu. Joel oradaydı. Joel aslında iyi bir adamdı fakat onu benden çalmak istiyordu. İçine daha güçlü yüklenmem için bunun hayali yeterliydi.

Çıkardığı boğuk sesler beni gülümsetti ve karşılığında hızımı artırarak onu ödüllendirdim. Sapkın yanım, Chloe'nin ona yaptıklarım karşısında sessiz kaldığını gördükçe bir intikam duygusu hissediyordu.

Nefes almakta zorlanıyor, parmakları tutunacak bir şeyler arıyordu ve aletim içinde çok sertti, her ses çıkarmaya çalıştığına daha da sertleşiyordu fakat hiç ses çıkaramıyordu.

Kulağına doğru yumuşak bir şekilde konuşarak becerilmek isteyip istemediğini sordum. Edepsiz konuşmamı sevip sevmediğini, beni böyle pis bir şekilde görmek isteyip istemediğini sordum, o kadar sert davranıyordum ki neredeyse bir yerleri çürüyecekti.

Geveleyerek evet dedi ve ben daha da hızlanıp sertleşince o da daha fazlası için yalvardı.

Masanın üzerindeki şişeler ve kavanozlar hareketlerimizin şiddetiyle zangırdıyor ve devriliyordu fakat içimden umursamak gelmiyordu. Saçına asılarak onu doğrulttum ve sırtını göğsüme getirdim. “Sana bunları hissettirebileceğini düşünüyor musun?”

Onu pencereden dışarı bakmaya zorlayarak içine girip çıkmaya devam ettim.

Durumun kötüye gittiğini biliyordum. Etrafımdaki duvarlar çöküyordu fakat umurumda değildi. Bu gece yatağına yattığında beni düşünmesini istiyordum. Gözlerini kapatıp kendine dokunduğunda onu nasıl becerdiğimi hatırlayıp beni hissetmesini istiyordum. Boşta kalan elimi yanlarından göğüslerine götürerek onları avuçladım ve meme uçlarını sıkıştırdım.

“Hayır,” diye inledi. “Asla böylesini yapamaz.” Elimi yanlarından aşağı kaydırarak dizinin yanına yerleştirdim ve onu masanın üzerine çektim. Bacaklarını daha da aralayarak daha da derinlerine eriştim.

“Ne kadar kusursuzca örtüştüğümüzü hissediyor musun?” diyerek boynuna doğru inledim. “Öyle iyi hissettiriyorsun ki. Aşağı indiğinde bunu hatırlamanı istiyorum. Bana ne yaptığını hatırla.”

Hissettiğim şey fazla yoğun olmaya başlıyordu ve yaklaştığımın farkındaydım. Çaresizliğin ötesindeydim. Ona bir uyuşturucu gibi bağımlıydım ve bu duygu, uyanan her düşüncemi tüketiyordu. Elini elimin içine alarak sıktım ve vücudundan aşağı, klitorisine götürdüm, ikimizin eli de orayı sevip okşuyordu. İçine kayarak girip çıktığımı düşününce inledim.

“Bunu hissediyor musun?” diye fısıldadım kulağına, parmaklarımızı açarak her iki yanından kaymalarını sağladık.

Başını çevirdi ve boynuma doğru hafif inilti çıkarılmaya başladı. Bu yeterli değildi ve onu sessiz tutmam gerekiyordu. Elimi saçından geri çekerek hafifçe ağzını kapadım ve kızarmış yanaklarına bir öpücük kondurdum. Boğuk bir çığlık attı, muhtemelen ismimi söyledi, bedeni gerildi ve beni sıkıca sardı.

Gözleri kapandıktan ve dudaklarından rahatlamış, tatmin olmuş bir iç çekiş duyulduktan sonra, ihtiyacım olanı almaya başladım: hızlanarak her girişimde göğüslerinin nasıl hareket ettiğini görebilmek için aynayı izliyordum.

Patlamam içimi yarıp geliyordu. Elini saçımdan alıp ağzımı örttü. Gözlerimi kapadım ve dalganın beni götürmesine izin verdim. İçine dolup taşarken, son girişlerim derin ve sertti.

Gözlerimi açtım, elini ağzımdan çekmeden önce avucunu öptüm ve alnımı omzuna yasladım. Aşağıdan gelen bihaber sesler bize kadar ulaşmaya devam etti. Bana doğru yaslandı ve bir süre o şekilde sessizce durduk.

Yavaşça çekilmeye başladı ve temasımız kesildiği için suratımı astım. Eteğini düzelterip sutyenini takarken onu izledim ve elbisesinin üst kısmının askılarını bağlamaya giriştim. Pantolonumu çekmek için eğildiğimde, külotunun yırtık parçalarını yerden aldım ve cebime tıktırdım. Hâlâ kıyafetiyle uğraşıyordu, yanına gittim ve elini iterek onunla göz göze gelmeden askılarını yeniden bağladım.

Oda bir anda çok küçülmüştü ve bir anda birbirimizle rahatsız edici bir sessizlik içinde göz göze geldik. Kapının koluna uzandım, bir şey söylemek istiyordum, bu durumu düzeltmek için herhangi bir şey. Yalnızca benimle sevişmesini ve karşılığında hiçbir şey beklememesini ondan nasıl isteyebilirdim? Üstelik bunu istememin neticesinde hayalarımın bir tekme yiyeceğimi bildiğim halde... Fakat onu Joel'le gördüğümde hissettiklerimi tarif edecek sözcükler henüz yeterince kristalleşmemişti. Zihnim boştu. Yılgın bir halde kapıyı açtım. Önümüzdeki manzara karşısında ikimiz de kısa bir süre durduk.

Orada, kapının önünde, kollarını birleştirmiş ve kaşını her şeyden haberdar gibi kaldırmış duran biri vardı; Mina.

Sekiz

Bay Ryan'ın kapıyı açtığı ve Mina'yla yüz yüze geldiğimiz an donup kaldım.

"Siz ikiniz orada tam olarak ne yapıyordunuz?" diye sordu gözü ikimizin arasında gidip gelerek. Duymuş olabileceği şeyler aklımda tehlike sinyalleri vermeye başladı ve bir sıcaklık patlamasının tenime yayıldığını hissettim.

Göz ucuyla Bay Ryana bakmaya çalıştığımda onun da bana baktığını gördüm, sonra Mina'ya dönüp başımı iki yana salladım. "Hiçbir şey, konuşmamız gerekiyordu. Hepsi bu." Oyunu sürdürmeye çalıştım fakat sesimdeki titremenin beni ele verdiğini biliyordum.

"Ah, içeriden gelen birtakım sesler duydum fakat kesinlikle konuşma sesi değildi," dedi sırtarak.

"Gülünç olma Mina. işle ilgili bir meseleyi tartışıyorduk," dedi Bay Ryan yanından geçip gitmeye çalışarak.

"Banyoda mı?" diye sordu.

"Evet. Buraya beni onu bulmam için siz yolladınız. Onu bulduğum yer burası."

Mina yolunu keserek onun önüne geçti. "Beni aptal mı sanıyorsun? Siz ikinizin bir şey *tartışmadığı* ortada, çığlık atıyordunuz. Yani? Siz şimdi birlikte misiniz?"

"Hayır!" İkimiz de aynı anda bağırdık, gözlerimiz bir an için buluştu ve hızlıca uzaklaştı.

"Öyleyse... yalnızca seks yapıyorsunuz," dedi ve görünen o ki ikimiz de verecek bir cevap bulamamıştık. Kapı aralığındaki gerginlik o kadar ağırdı ki kısa bir süre için üçüncü kattan aşağı atlamanın ne kadar hasar verebileceğini düşündüm. "Ne zamandır?"

"Mina..." diye başladı Bay Ryan kafasını iki yana sallayarak ve ilk defa onun için gerçekten üzüldüm. Onu daha önce bu şekilde hiç görmemiştim. Sanki bunca zamandır kendi karmaşamızın dışarıda sonuçları olabileceğini gerçekten hiç düşünmemişti.

"Ne zamandır Bennett? Chloe?" dedi ikimize sırayla bakarak.

"Ben... biz henüz..." diye başladım. *Henüz* ne? Bütün bunların hangi birini açıklayabilirdim? "Biz..."

“Biz bir hata yaptık. Bu bir hataydı.” Bay Ryan’ın sesi düşüncelerimi yarıda kesti ve şok içerisinde ona baktım. Bunu söylemesi beni neden bu kadar rahatsız etmişti? Bu bir hataydı ve bunu söylediğini duymak... acıtmıştı.

Mina konuşmaya başladığında ona bakmaktan kendimi alıkoyamadım. “Hata ya da değil, şu anda sona ermesi lazım. Ya ben değil de Susan olsaydı? Ayrıca Bennett, sen onun patronusun! Bunu unuttun mu?” Derin bir nefes verdi. “Bakın, ikiniz de yetişkinsiniz ve burada ne döndüğünü bilmiyorum ama ne yaparsanız yapın, sakın Elliott’ın öğrenmesine izin vermeyin.”

Elliott’ın bunu öğrendiğini, nasıl hayal kırıklığına uğrayacağını düşününce midem bulandı. Buna dayanamazdım. “Hiçbir sorun olmayacak,” dedim kasıtlı olarak Bennett’in bakışlarından kaçınarak. “Hatamdan ders almak niyetindeyim. Özür dilerim.”

Yanlarından geçtim ve merdivenlere yöneldim, öfke ve incinme midemin derinliklerine bir kurşun ağırlığında çökmüştü.

İş ahlakımın sağlamlığı ve motivasyonum, hayatımın zor zamanlarında her zaman bana destek olmuştu: ayrılıklarda, annemin ölümünde, arkadaşlıklarımın çetin zamanlarında. RMG’de bir çalışan olarak değerim şu anda kendimden şüpheye düşmemle sallantıdaydı. Onunla yattığım için beni daha farklı görmesine mi neden oluyordum? Artık -nihayet- başkalarının bizi bilmesinin onun için kötü olacağım anladığına göre benim kararlarımı daha geniş çapta mı sorgulayacaktı?

Ben bundan daha zekiymdim. Öyle davranmamın vakti gelmişti.

Dışarı adımımı atmadan ve Joel’in yanına oturmadan önce kendimi toparladım.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Joel.

Kafamı çevirdim ve ona bir süre baktım. Gerçekten de oldukça sevimliydi; düzgünce taranmış siyah saçlar, kibar bir yüz ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel mavi gözler. Arıyor olmam gereken her şey onda mevcuttu. Bay Ryan, Mina ile birlikte masaya döndüğünde bir süre daha bakmaya devam ettim ve sonra hemen bakışlarımı kaçırdım.

“Evet, yalnızca kendimi pek iyi hissetmiyorum,” dedim yeniden Joel’e dönerek. “Sanırım geceye son vermem gerekiyor.”

“Lütfen,” dedi sandalyemi çekmek için ayağa kalkarak. “Arabana kadar seninle geleyim.”

Diğerleriyle vedalaştım, Joel’in aşına olmadığım avucu sırtımda, evin içine doğru yürüdük. Park yerine geldiğimizde bana utangaç bir tavırla gülümsedi ve elimi tuttu. “Seninle tanışmak gerçekten çok güzeldi Chloe. Seni bir ara aramak ve belki o öğlen

yemeği için buluşmak isterim.”

“Bana telefonunu uzat,” dedim. Bir yanım bunu yaptığım için kötü hissediyordu. Başka bir adamla yukarıda birlikte olalı yirmi dakika geçmemiştii ve şimdi bir başkasına telefon numaramı veriyordum. Fakat artık bunu aşmanın vakti gelmişti ve hoş bir adamla öğlen yemeği, iyi bir başlangıç gibi duruyordu.

Telefonunu ona geri verirken bana kocaman gülümsedi ve kartım verdi. Elimi tutarak dudaklarına götürdü. “Seni pazartesi günü arayacağım. Umarım çiçeklerin tamamen solmamışlardır.”

“Önemli olan düşünmüş olman,” dedim gülümseyerek. “Teşekkür ederim.”

Beni yeniden görebilecek olmanın basit ihtimali karşısında çok içten ve mutlu görünüyordu. Başımın dönmesi ve bayılmam gerektiğini düşündüm. Gerçekten yalnızca kusmak istiyordum.

“Gitmeliyim.”

Joel başıyla onayladı, arabanın kapısını benim için açtı. “Tabii ki. Umarım daha iyi hissedersin. Dikkatli git. İyi geceler Chloe.”

“İyi geceler Joel.”

Kapımı kapadı ve motoru çalıştırdım, patronumun ailesinin evinden uzaklaşırken dümdüz önüme bakıyordum.

Ertesi sabah yogada içimi Julia’ya dökmeyi düşündüm. Kendi başıma altından kalkacağımdan emin sayılırdım fakat bütün bir geceyi tavana bakarak ve tamamen çıldırılmış olarak geçirincedirine bundan bahsetmem gerektiğine karar verdim.

Sara olabilirdi ve seksi patronumun ne kadar çıldırtıcı olabileceğini en iyi o anlardı. Fakat aynı zamanda Henry için çalışıyordu ve bu kadar büyük bir sırrı saklamasını isteyerek onu sıkıntılı bir duruma sokmak istemiyordum. Eğer istesem Mina’nın benimle severek konuşacağını biliyordum fakat bir Ryan olması kötüydü ve neler duymuş olabileceğini bilmek kendimi kötü hissetmeme neden oluyordu.

Bunlar, annemin hâlâ hayatta olmasını dilediğim zamanlardı. Yalnızca onu düşünmek bile göğsümü burkan bir acıya ve gözlerimin dolmasına neden olmuştu. Hayatının son yıllarını onunla beraber geçirmek için buraya taşınmak, şimdiye kadar verdiğim en iyi karar olmuştu. Babamdan ve arkadaşlarımdan bu kadar uzakta yaşıyor olsam da her şeyin bir nedeni olduğunu biliyordum. Yalnızca bu nedenin acele etmesini ve kendini göstermesini diliyordum.

Julia'ya anlatabilir miydim? Benim hakkımda düşünceceklerinden korktuğumu kabul etmeliydim. Fakat bundan da öte, birisine o kelimeleri yüksek sesle söylemekten korkuyordum.

“Tamam, bana bakmaya devam et,” dedi Julia. “Ya akımda bir şey var ya da ben can sıkıcı ve leş gibi ter kokan biriyim.”

Ona bir şey anlatmamaya çalıştım, geçiştirmeye ve saçmaladığını düşünmesini sağlamaya çalıştım. Fakat beceremedim. Son birkaç haftanın ağırlığı ve baskısı beni ezmeye başlamıştı. Kendimi tutmaya fırsat bulamadan çenem titremeye başladı ve bir bebek gibi ağladım.

“İşte düşündüğüm şey buydu. Hadi ama.” Bana elini uzattı ve ayağa kalkmama yardım etti. Yerden eşyalarımızı topladık ve kapıdan çıktık.

Yirmi dakika, iki alkollü içecek ve bir duygusal boşalmadan sonra, en sevdiğimiz restoranlardan birindeki bir masada Julia'nın şok olmuş ifadesini izliyordum. Ona her şeyi anlattım: iç çamaşırı parçalama, bunun hoşuma gitmesi, çeşitli mekânlar, sevişme sırasında nefret ettiğini söylemeler, Mina'nın bizi yakalaması, Elliott ve Susana ihanet ediyormuş gibi hissetmem, Joel, Bay Ryan'ın mağara adamı açıklamaları ve nihayet dünyanın en sağlıklı ilişkisinin içinde olmaktan dolayı korkmam ve güçsüz hissetmem.

Kafamı kaldırıp Julia'nın yüzüne baktığımda irkildim, sanki az önce bir araba kazası görmüş gibi bakıyordu.

“Tamam, bakalım doğru anlamış mıyım?”

Başımınla onaylayarak devam etmesini bekledim. “Patronunla yatıyorsun.”

Hafifçe büzıldüm. “Aslında teknik olarak değil...”

Lafımı bitirmeden beni durdurmak için elini kaldırdı. “Tabii, tabii. Onu anladım. Bu aynı zamanda, ‘Harika Piç’ olarak bahsettiğin aynı sevgili patronun değil mi?”

Derin bir iç çektim ve yine başımı salladım.

“Fakat ondan nefret ediyorsun.”

“Doğru,” diyerek geveledim, gözlerimi ondan kaçırıyordum. “Nefret. Çok büyük bir nefret duyuyorum.”

“Onunla olmak istemiyorsun fakat ondan uzak duramıyorsun.” “Tanrım, bir başkasının ağzından duymak kulağa daha da kötü geliyor,” diyerek sızlandım ve yüzümü ellerimin arasına gömdüm. “Kulağa gülünç geliyor.”

“Peki ya seks zamanları? İyi miydi?” dedi sesinde komik bir vurguyla.

“İyi diye tanımlamak, onu tarif etmenin yakınından bile geçmez Julia. Olağanüstü, yoğun, akıllara durgunluk verici, birden çok orgazm edici derecede harika demek bile tanımlamaya yetmez.” “‘Orgazm edici’ diye bir tabir mi var?”

Ellerimle yüzümü ovaladım ve yeniden iç çektim. “Kes sesini.” “Pekâlâ,” dedi düşünceli bir şekilde ve boğazını temizledi. “Sanırım sorunu penisinin küçük olması değil, ne de olsa...”

Kafamı, masada duran kollarımın üzerine bıraktım. “Hayır. Hayır, kesinlikle değil.” Boğuk kahkaha sesini duyunca kafamı hafifçe kaldırdım. “Julia! Hiç komik değil!”

“Seninle aynı fikirde değilim. Bunun ne kadar çılgınca olduğunu senin de görmem lazım. Yani tanıdığım bütün insanlar arasında, bu duruma düşeceğini hayal edeceğim son insan şendin. Her zaman çok ciddi oldun, hayatında attığın her adım planlıydı. Yapma, yalnızca birkaç gerçek erkek arkadaşın oldu, onlarla da herkesin gerçekten çok aptalca olduğunu kabul edeceği sürelerden sonra yattın. Bu adam başka türlü bir şey olmalı.”

“Biriyle yalnızca cinsel bir ilişki yaşamakta yanlış bir şey olmadığını biliyorum... bununla başa çıkabilirim. Ayrıca, bazı zamanlar fazla kontrollü olduğumu da biliyorum fakat onunla birlikteyken kontrolümü kaybettiğimi hissettiğim de bir gerçek. Yani ondan hoşlanmıyorum bile ve yine de... başa dönmeye devam ediyorum.”

Julia içeceğinden bir yudum aldı ve ona anlattığım şeyleri düşünürken kafasındaki çarkların döndüğünü bariz bir şekilde görebiliyordum. “Senin için önemli olan nedir?”

Kafamı kaldırıp anlayışla ona baktım. “İşim. Bundan sonraki hayatım. Bir çalışan olarak değerim. Katkılarımla önemli olduğunu bilmek.”

“Bütün bu şeyler için yola devam edip yine onunla yatabilir misin?”

Omuz silktim, bu konu üzerindeki düşüncelerimi tam olarak çözemiyordum. “Bilmiyorum. Her şeyin yerinin ayrı olduğunu hissedebiliyordum olsaydım, belki. Fakat ilişkimiz yalnızca işyeriyle sınırlı. İş ve seksin bir arada olmadığına dair hiçbir örnek yok.”

“O zaman buna son vermenin bir yolunu bulmalısın. Mesafenin korumalısın.”

“Bu o kadar basit değil,” diyerek karşı çıktım, kafamı sallayıp abuk sabuk konuşmaya başladım. “Onun için çalışıyorum. Onunla illa ki yalnız kaldığımız durumlar olacak. Onunla seks yapmayacağıma dair yemin ettiğim ve saatler sonra onunla seks yaptığım zamanların sayısı gülünç denecek kadar çok. Bütün bunların üstüne, iki hafta sonra katılmamız gereken bir konferans var. Aynı otel, her an bir arada. *Yataklar!*”

“Chloe, neyin var böyle?” diye sordu Julia şaşkın bir ifadeyle. “Bunun devam etmesini mi istiyorsun?”

“Hayır! Tabii ki istemiyorum!”

Beni kuşkuyla süzdü.

“Yani... sadece, onunlayken her şey farklı. Sanki daha önce istemediğim şeyleri istiyorum ve belki de istemeye devam etmeliyim. Yalnızca keşke bana bunları isteten bir başkası olsaydı diyorum, iyi biri, mesela Joel gibi. Patronum olması pek hoş değil.”

“Patron sana ne istetiyor? Kıçına şaplak gibi şeyler mi?” Julia kıkırdadı ama kafamı başka tarafa çevirdiğimde nefesinin kesildiğini duydum. “Aman Tanrım, kıçına şaplak mı attı?”

Kocaman olmuş gözlerimi ona geri çevirdim. “Biraz daha bağır Julia. Arkadaki adamın seni duyduğunu sanmıyorum.” Kimsenin bakmadığından emin olur olmaz alnıma düşen saç tellerini düzelttim. “Dinle, buna son vermem gerektiğini biliyorum fakat ben...”

Tüylerimin diken diken olduğunu hissedince duraksadım. Nefesim kesildi ve kapıya bakmak için yavaşça döndüm. Bu oydu, üstü başı darmadağınaktı. Siyah bir tişört, kot ve spor ayakkabı giymişti. Saçları her zamanki dağınıklığından daha seksiydi. Yeniden Julia’ya döndüm, yüzümden bütün kanın çekildiğini hissediyordum.

“Chloe, neyin var? Hayalet görmüş gibisin,” dedi Julia, masanın üzerinden uzanıp koluma dokunarak.

Sesimi çıkartabilmek için güçlükle yutkundum ve Julia’ya baktım. “Kapının yanındaki adamı görüyor musun? Uzun boylu, yakışıklı olan?” Bakmak için kafasını yavaşça kaldırdı ve masanın altından bir tekme savurdum. “Kendini açık etme! İşte o benim patronum.”

Julia’nın gözleri büyüdü ve ağzı açık kaldı. “Aman Tanrım,” dedi ve nefesi kesildi, onu baştan aşağı süzerken kafasını iki yana salladı. “Şaka yapmıyormuşsun Chloe. Bu adam harika bir piç. Ben olsam onu yatağımdan atmazdım. Ya da arabamdan. Ya da soyunma odasından. Ya da asansörden ya da...”

“Julia! Gerçekten hiç yardımcı olmuyorsun!”

“Sarışın olan kim?” diye sordu onları işaret ederek. Arkamı dönüp baktığımda Bay Ryan’ın uzun boylu, güzel bacaklı bir sarışının masasına yaklaştığını ve elini kadının sırtına koyduğunu gördüm. Kıskançlık duygusu, keskin bir hançer gibi göğsüme saplandı.

“Pisliğe bak,” dedim dişlerimi sıkarak. “Dün geceki davranışından hemen sonra bu mu yani? Benimle dalga geçiyor olmalı.” Tam bir şeyler diyecekken Julia’nın telefonu çaldı ve elini çantasına götürdü. “Selam bebeğim!” demesinden arayanın nişanlısı olduğunu ve görüşmenin uzun süreceğini anladım.

Bir kez daha sarışın kadınla konuşup gülüşen Bay Ryana baktım. Gözlerimi ayıramıyordum. Sakin haliyle daha da çekiciydi: gülümsüyor, güldüğünde gözleri dans ediyordu. *Pislik!* Sanki düşüncelerimi duymuş gibi kafasını kaldırdı ve göz göze geldik. Dişlerimi sıktım ve kafamı çevirip peçetemi masaya fırlattım. Buradan çekip gitmem gerekiyordu. “Hemen dönerim Julia.”

Julia başıyla onayladı ve konuşmasını kesmeden kayıtsızca elini salladı. Ayağa kalktım, ona bakmamaya çalışarak hızlıca masasının yanında geçtim. Tam köşeyi dönmüş ve kadınlar tuvaletinin kapısına yönelmişim ki kolumda güçlü bir el hissettim. “Bekle.”

Duyduğum sesle sarsıldım.

Pekâlâ, Chloe, bunu yapabilirsin. Sadece arkanı dön, ona bak ve defolup gitmesini söyle. Dün gece senin bir hata olduğunu ifade etmiş bir pislik o ve bugün de sarışın bir sürtükle ortaya çıkıyor.

Omuzlarımı dikleştirerek arkamı döndüm ve onunla yüz yüze geldim. *Lanet olsun.* Yakından daha da harika görünüyordu. Onu her gördüğümde son derece kusursuz bir biçimde bakımlıydı fakat bugün kesinlikle tıraş olmamıştı ve ben çaresizce sakallı yüzünü yanağımda hissetmek istiyordum.

Ya da bacaklarımda.

“Ne istiyorsun benden?” diyerek gürlüdim ve kolumu elinden kurtardım. Topuklularım olmadan karşımda sanki bir kule gibi duruyordu. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda gözlerinin altında bulunan belli belirsiz torbaları fark ettim. Yorgun görünüyordu. Bu iyiydi. Eğer geceleri benimkilerin yarısı kadar kötü geçtiyse bu beni mutlu ederdi.

Elleriyle saçını düzelterek etrafına rahatsız bir şekilde bakındı. “Seninle konuşmak istiyordum. Dün gece hakkında bir açıklama yapmak için.”

“Açıklayacak ne var ki?” diye sordum, kafamla yemek salonunu ve hâlâ masada oturmakta olan sarışını işaret ederek. Göğsüm daralmıştı ve içim acıyordu. “*Manzara değişikliği.* Anlıyorum. Aslında seni burada ve bu şekilde gördüğüme memnun oldum... ikimizin arasında olanların neden kötü bir fikir olduğunu anlamama yardımcı oldu. Dolaylı yoldan da olsa diğer kadınlarla ilişkini bozmak istemem.”

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu yeniden bana bakarak. “Emilyden mi bahsediyorsun?”

“Adı bu mu? Peki öyleyse, Emily ile size iyi yemekler dilerim Bay Ryan.” Gitmeye yeltendim fakat bir kez daha kolumdan tutarak beni durdurdu. “Bırak gideyim.”

“Bu senin neden umurunda olsun ki?”

Tartışmamız mutfağa gitmek için yanımızdan geçen personelin dikkatini çekmeye başlamıştı. Etrafına hızlıca bakındıktan sonra beni kadınlar tuvaletinin içine çekti ve kapıyı kilitledi.

Harika, bir başka banyo daha.

Bana doğru bir adım daha yaklaşınca onu ittim. “Ne yaptığım sanıyorsun? Ve neden umurumda olmasın, ne demek istiyorsun? Dün gece beni becerdin, neden Joel ile çıkmak istemeyeceğime dair bir sürü şey söyledin ve şimdi burada başkasıyla birliktesin! Erkek orospu olduğunu unutuyorum. *Senin* davranışların beklenmedik değil - ben *kendime* kızıyorum.” O kadar sinirliydim ki tırnaklarım avuç içlerimi resmen kesiyordu.

“Burada bir *randevuda* olduğumu mu düşünüyorsun?” Kafasını iki yana sallayarak derin bir nefes verdi. “Bu son derece inanılmaz. Emily bir arkadaşım. Ryan Medyanın da desteklediği bir hayır organizasyonunu yürütüyor. Hepsi bu. Onunla pazartesi günü buluşup bazı evrakları imzalamam gerekiyordu fakat uçağında son dakika değişikliği olmuş ve bu öğleden sonra ülkeden ayrılıyor. Başka kimseyle birlikte olmadım, şeyden beri...” Kelimelerini yeniden düşünmek için duraksadı. “Biz ilk... anladın işte...” Belli belirsiz ikimizi işaret ederek söyleyeceğini tamamladı.

Ne?

Orada dikilip birbirimize bakarken sözlerini anlamaya çalıştım. Başka kimseyle yatmamıştı. Bu mümkün olabilir miydi? Onun kesinlikle bir çapkın olduğunu biliyordum. Şirket etkinliklerine beraberinde getirdiği kadınlardan oluşan koleksiyonunun ne kadar geniş olduğunu bizzat biliyordum, binada ağızdan ağza dolaşan hikâyeleri saymaya gerek bile yoktu. Ve ayrıca, söylediği doğru olsa bile, hâlâ benim patronum olduğu ve bütün bu olanların baştan sona yanlış olduğu gerçeğini değiştirmiyordu.

“Kendilerini senin üzerine atan bütün o kadınlara rağmen biriyle bile yatmadın mı? Vay, çok etkilendim.” Kapıya doğru yöneldim.

“Bu inanılması o kadar zor bir şey değil,” diyerek gürlüdü, arkamda ateş püsküren gözlerini hissedebiliyordum.

“Biliyor musun, hiç umurumda değil. Sadece bir hataydı, değil mi?”

“Dinle, seninle konuşmak istediğim konu bununla ilgili.” Daha da yaklaştı ve kokusu -bal ve ada çap gibiydi- üzerime doğru geldi. Kendimi bir anda tuzağa düşmüş gibi hissettim, sanki bu küçük odada yeterli oksijen yoktu. Buradan hemen şimdi çıkmam gerekiyordu. Beş dakikadan kısa bir süre önce Julia ne demişti? Onunla yalnız kalma. İyi bir tavsiye. Şu an üzerimdeki külotu özellikle çok sevmişim ve gerçekten de parçalanmış vaziyette onun cebinde görmek istemiyordum.

Tamam, bu bir yalandı.

“Joel’i bir daha görecek misin?” diye sordu ardımdan. Elim kapı kolunun üzerindeydi. Tek yapmam gereken kolu çevirmektir ve güvende olacaktım. Fakat dondum, lanet olası kapıya bakarken sanki dakikalar geçmişti.

“Fark eder mi?”

“Bu konuyu dün gece hallettik sanıyordum,” dedi nefesi saçlarımdaydı.

“Evet, dün gece bir sürü şey söylendi.” Parmak uçları kolumdan yukarıya tırmandı ve bluzumun ince askısını omzumun üzerinden düşürdü.

“Bunun bir hata olduğunu söylemek istememiştim,” diyerek fısıldadı tenimin üzerinden. “Yalnızca paniğe kapıldım.”

“Yine de söylenenin doğru olmadığı anlamına gelmiyor.” Vücudum içgüdüsel olarak ona doğru yaslandı, bana daha kolay erişmesi için kafam hafifçe yukarı kalktı. “Bunu ikimiz de biliyoruz.”

“Yine de öyle söylememem gerekirdi.” Atkuyruğumu omzumun üzerine doğru kaldırdı ve yumuşak dudakları sırtımda gezindi. “Bana dön.”

İki kelime. Nasıl oluyordu da yalnızca iki kelime her şeyi sorgulamama yetiyordu? Beni duvara yaslaması ya da güç kullanarak tutması başka bir şeydi fakat şimdi topu bana atıyordu. Dudağımı sertçe ısırarak kendimi kapının kolunu açmaya zorladım. Elim seğirdikten sonra hislerime yenik düştüm.

Arkamı döndüm ve gözlerine baktım.

Elini yanağımın üzerine koydu, başparmağıyla alt dudağımı okşuyordu. Bakışlarımız kenetlendi ve bir saniye daha bekleye-meyeceğimi anladığımda beni kendine doğru çekti, dudaklarımız birleşti.

Öpüşmemizle birlikte bedenim karşı koymayı kesti, birbirimize öylesine yakındık ki

daha fazla mesafe kalmamıştı. Çantam ayak ucuma, yere düştü. Ellerimi saçına daldırarak onu kendime çektim. Beni duvara yaslayıp hafifçe kaldırarak ellerini bedenimde dolaştırdı. Taytımın üzerinden kışımı avuçladı.

“Ha siktir. Ne giydin böyle?” diyerek inledi, avuçları pembe satenin üzerinde ileri geri kayıyordu. Beni tamamen kaldırarak bacaklarımı beline doladı ve duvara doğru daha da fazla bastırdı. Kulağını dişlerimin arasına aldığımda inledi.

Bluzumun bir yanını aşağı çekerek meme uçlarımdan birini emdi. Tıraşsız yüzünü göğsümde hissettiğimde kafam geriye düştü ve duvara çarptı. Belirsiz bir yerden tiz bir ses duyuldu ve Bay Ryan küfretti. Telefonum. Beni yere geri bırakarak uzaklaştı, yüzü her zamanki gibi asılmıştı. Hızlıca kıyafetimi düzelttim ve çantama uzandım, ekrandaki resmi gördüğümde yüzümü buruşturdum.

“Julia,” diye cevap verdim nefesim kesilmiş vaziyette.

“Chloe yoksa tuvalette o güzel erkek parçasını mı beceriyorsun?”

“Birkaç saniye sonra yanında olacağım tamam mı?” Telefonu kapattım ve tekrar çantama koydum. Kafamı kaldırıp ona baktım, küçük bir aradan sonra mantıklı yanımın geri döndüğünü hissettim. “Gitmem lazım.”

“Dinle, ben...” Telefonum yeniden çalınca sözü yarıda kesildi. Ekranı bakma zahmetine girmeden cevap verdim. “Tanrım Julia! Burada o güzel erkek parçasını becermiyorum!”

“Chloe?” Joel’in şaşkın sesi telefondan duyuldu.

“Ah.. Merhaba.” *Kahretsin*. Bu gerçek olamazdı.

“O... erkek parçasını... becermediğine sevindim,” dedi Joel gülerek.

“Kim o?” diye gürlledi Bennett.

Elimi ağzına götürdüm ve becerebildiğim en kötü bakışımı attım. “Dinle, şu anda gerçekten konuşamam.”

“Evet, seni bir pazar günü rahatsız ettiğim için özür dilerim fakat seni düşünmeden duramıyorum. Ve kimsenin başım belaya sokmak istemem ama sen ayrıldıktan hemen sonra postamı kontrol ettim ve çiçeklerinin sana ulaştığına dair bir mesaj vardı.” “Gerçekten mi?” diye sordum zorlama bir ilgiyle. Bakışlarım Bennett’e kilitlenmişti,

“Görünen o ki Bennett Ryan tarafından imzalanmışlar.”

DOKUZ

Aynı anda birkaç ifadenin yüzünden geçip gitmesini izledim: utanç, rahatsızlık ve sonra... merak? Telefonun diğer ucunda belli belirsiz bir erkek sesini seçebiliyordum ve içimdeki mağara adamının uyanmaya başladığını hissetmişim. Hangi lanet olası onu arıyordu?

Birdenbire gözleri kısıldı ve içimden bir ses bundan endişe duymam gerektiğini söyledi. "Pekâlâ, haber verdiğin için çok teşekkür ederim. Evet. Evet. Öyle yapacağım. Tamam. Evet, karar verdiğimde seni ararım. Aradığın için teşekkürler Joel."

Joel? *Lanet olası Cignoli.*

Telefonu kapattı ve yavaşça çantasına geri koydu. Kafasını öne eğerek iki yana salladı, önce bir kahkaha patlattı ve sonra yüzüne hınzır bir gülümseme yerleşti.

"Bana söylemek istediğin bir şey var mı Bay Ryan?" diye sordu tatlı bir ifadeyle ve bu beni bir şekilde daha da endişelendirdi. Kafamı zorladım fakat aklıma bir şey gelmedi. *Neden bahsediyordu?*

"Çok garip bir sohbetti. Görünüşe bakılırsa Joel bu sabah postalarını gözden geçirdiğinde çiçeklerim için bir teslimat onayı geldiğini görmüş. Mesajda ne yazdığını asla tahmin edemezsin."

Bana doğru bir adım attı ve içgüdüsel olarak ben de bir adım geri gittim. Bu konuşmanın seyri hoşuma gitmemişti. "Birisi çiçekler için imza atmış."

Hay lanet.

"Formun üzerindeki isim Bennett Ryan'mış."

Ha siktiir. Ne diye kendi adımla imzaladım ki? Ne karşılık vereceğimi düşünmeye çalıştım fakat zihnim bir anda dümdüz olmuştu. Tabii ki sessizliğim, ona bilmesi gereken her şeyi söylemişti.

"Seni orospu çocuğu! Çiçekleri almak için imza attın ve bana yalan mı söyledin?" Beni göğsümden sertçe itti ve ani bir içgüdüyle hayalarımı korudum. "Bunu neden yaptın?" Sırtım şimdi duvara yaslanmıştı ve telaş içinde başka bir çıkış yolu arıyordum.

"Ben... ne?" diyerek geveledim. Kalbim sanki göğsümü yırtıp dışarı fırlayacak gibiydi.

"Cidden! Bu da ne demek?"

Bir cevap bulmam gerekiyordu ve çabuk olmalıydım. Elimi son beş dakika içerisinde yüz kere saçlarımda dolaştırarak doğruyu söylemenin muhtemelen daha iyi olacağına karar verdim.

"Bilmiyorum, *tamam mı?*" Ona geri bağırdım. "Ben sadece... *hay sıçayım!*"

Telefonunu geri çıkarttı ve birine mesaj yazmaya başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Seni hiç ilgilendirmez fakat Julia'ya bensiz gitmesini söylüyorum. Bana doğruyu söyleyene kadar buradan ayrılmıyorum." Gözlerini bana dikti, ondan bana doğru yayılan dalga halindeki öfkeyi hissedebiliyordum. Bir an için Emily'ye ne

söyleyeceğimi düşündüm ama Chloe'yi takip ettiğimi görmüştü şimdiye kadar ne olduğunu anlamış olduğundan emindim.

“Evet?”

Gözlerine baktım ve derin bir iç çektim. Aklımı kaçırmış gibi gözükmeden kendimi açıklamamın kesinlikle bir yolu yoktu. “Tamam, evet, ben imzaladım.”

Gözlerini bana dikti, göğsü inip kalkıyordu ve yumruklarını o kadar sıkımişti ki kemiklerinin ucundaki deri beyaz hale gelmişti. “Ve?”

“Ve... Onları çöpe attım.” Orada durmuş ona bakarken öfkesinin her zerresini hak ettiğimi düşündüm. Haksızlık etmişim. Ona hiçbir şey sunmuyordum fakat yine de muhtemelen onu mutlu edebilecek biriyle arasına giriyordum.

“Ne kadar inanılmazsın böyle,” diye güreledi dişlerinin arasından. Üzerime atılıp beni yumruklamamak için her şeyi yaptığını biliyordum. “Bunu neden yaptığını bana açıkla.”

İşte, nasıl cevaplayacağımı bilmediğim kısım buydu. “Çünkü...” Kafamın arkasını kaşıdım. Kendimi bu duruma sokmuş olmaktan nefret ediyordum. “Çünkü Joel ile çıkmayı istemiyorum.”

“Ahmakça ve şovence olması bir yana sen kendini ne zannediyorsun? Seks yapmış olmamız, hayatıma dair kararlar verebileceğin anlamına gelmez. Biz bir çift değiliz, çıkmıyoruz. Lanet olsun, birbirimizden hoşlanmıyoruz bile!” diye bağırdı.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Hiç mantıklı değil, tamam mı? Fakat o çiçekleri gördüğümde... Hadi ama lanet olas bir buket *güldür*

Sanki beni tımarhaneye yatırmaya hazırmış gibi bakıyordu. “Bir çeşit ilaç falan mı kullanıyorsun? Gül olmalarının neyle alakası var?”

“Güllerden nefret edersin!” Bunu söylediğim zaman yüzü düştü, gözbebekleri büyüdü. Konuşmaya devam ettim. “Çiçekleri gördüm ve tepki gösterdim. Durup düşünmedim. Sana dokunacak olmasını düşününce...” Yumruklarımı sıktım ve sakinleşmeye çalışırken sesim canlılığını yitirdi. Her geçen saniye daha da öfkeleniyordum: zayıflık gösterdiğim ve duygularımı frenlemediğim için kendime, *bir kez daha* ve üzerimdeki bu anlaşılması güç etkisi yüzünden ona.

“Tamam, dinle,” dedi sakinleşmek için derin nefes alarak. “Yaptığın şeyi onayladığımı söylemiyorum fakat anlıyorum... bir noktaya kadar.”

Şokun etkisiyle gözlerimi ona çevirdim.

“Benzer biçimde seni sahiplenmediğimi söylersem yalan olur,” dedi isteksizce.

Duyduklarıma inanamıyordum. Az önce bana, benimle aynı şekilde hissettiğini mi itiraf etmişti?

“Fakat bu bana yalan söylediğin gerçeğini değiştirmez. Yüzüme baka baka yalan söyledin. Çoğu zaman kibirli bir pislik olduğunu düşünüyor olabilirim fakat sen her zaman bana karşı dürüst olduğuna inandığım biriydin.”

Darbe yemiş gibi oldum. Haklıydı.

“Üzgünüm.” Özrüm havada asılı kaldı ve hangimizin buna daha çok şaşırması olabileceğinden emin değildim.

“Kantla.” Oldukça sakin bir şekilde bana baktı, yüzünde bir gram duygu ifadesi görünmüyordu. Ne demek istemişti? Sonra bir anda farkına vardım. Kantla. Kelimeler üzerinden konuşamıyorduk çünkü kelimeler yalnızca sorun çıkartıyordu. Fakat bu? Biz buyduk ve yaptığımızı telafi etmek için bana bir şans verecek olursa bunu değerlendirirdim.

“Çok yaklaştım,” diyerek soludu, hareketleri duraksıyor, düzensizleşiyor ve biraz vahşileşiyordu. Ben de kendimi biraz vahşileşmiş hissetmiyor değilim. Isırmak ve emmek, parmaklarımı içine gömmek ve onu tamamen çözmek istiyordum. Fazla sert davranıyor muyum diye endişelendim fakat kesik kesik solumaya ve yalvarışları artmaya başladı. Bileğimi kıvrıp parmaklarımı daha derine ittiğimde çığlık attı, doruğa ulaştığında bacakları titriyordu.

Kalçasını ovalayarak bacağını yavaşça aşağı indirdim ve her şeye rağmen beni yine de tekmelemeye karar verirse diye ayaklarına dikkat ettim. Dudağımın üzerinde parmağımı gezdirdim ve gözlerinin yeniden odaklanışını izledim.

Beni itti ve çabucak kıyafetlerini düzeltti, önüne eğildiğim yerde bana bakıyordu. Kapının diğer tarafında yemek yiyen insanların çeşitli sesleri, ağır soluk alışlarımızla birleşince gerçekliğe geri döndük.

“Seni affetmedim,” dedi ve çantasını almak için uzandı, kapının kilidini açıp başka tek kelime etmeden oradan ayrıldı.

Yavaşça ayağa kalktım ve kapının ardından kapanışını izledim, az önce olan şeyi anlamaya çalışıyordum. Fazla azgın davranmış olmalıydım. Fakat gülümsüyor olduğumu hissettim ve durumun saçmalığına neredeyse güldüm.

Kahretsin, yine yapacağını yapmıştı. Beni kendi oyunumda yeniyordu.

Gecem cehennem gibi geçmişti. Neredeyse hiç uyuyamamış ya da yemek yiyememiştim, önceki gün restorandan ayrıldığımdan beri neredeyse sürekli ereksiyon halinde olmanın acısını çekiyordum. İşe gitmek için yola koyulduğumda başıma geleceklere biliyordum. Söylediğim yalandan ötürü bana işkence etmek ve beni cezalandırmak için elinden geleni yapacaktı; işin hastalıklı tarafı... bunu iple çekiyordum.

Vardığımda masasının boş olduğunu görünce şaşırımdım. Garip, diye düşündüm, nadiren geç kalırdı. Ofisime doğru ilerleyerek yoluma devam ettim ve gün içinde ihtiyacım olacak olan şeyleri düzenlemeye başladım. On beş dakika sonra bir telefon görüşmesi yapıyorken dış kapının sertçe kapandığını duydum. Kesinlikle beni hayal kırıklığına uğratmıyordu; çekmecelerin ve dosyaların çarpma seslerini duyabiliyordum ve ilginç bir gün olacağına benziyordu.

Onu çeyrek geçe dâhili telefonla rahatsız edildim. “Bay Ryan.” Havalı sesi odayı kapladı ve açıkça hissedilen rahatsızlığına rağmen karşılık vermek için düğmeye basarken kendimi sırtır halde buldum.

“Evet, Bayan Mills?” diye cevap verdim, sesimde kendi sızıyı duyabiliyordum.

“On beş dakika içerisinde konferans odasında olmamız gerekiyor. Saat on ikide Kelly Endüstrileri başkanı ile öğlen yemeği buluşması için ayrılmanız lazım. Stuart sizi otoparkta bekliyor olacak.”

“Bana eşlik etmiyor musun?” Bir yanım acaba benimle yalnız kalmaktan kaçınıyor mu diye düşünüyordu. Bu konuda kendimin ne hissettiğinden emin değildim.

“Hayır efendim. Yalnızca yönetim kurulu.” O konuşmaya devam ederken kâğıtların hisirdamasını duyabiliyordum. “Ayrıca bugün San Diego için ayarlamaları yapmam gerekiyor.”

“Bir dakika içinde dışarıda olurum,” parmağımı düğmenin üzerinden çektim, kravatımı ve ceketimi düzelttim.

Ofisimden dışarı çıktığımda gözlerim anında onun üzerine dikildi. Bana acı çektirecek olmasıyla ilgili bütün şüphelerim onaylanmıştı. İnce uzun bacaklarını mükemmel bir şekilde ortaya çıkaran mavi ipekten bir elbisenin içinde masasının üzerine eğilmişti. Saçları başının üzerinde toplanmıştı ve bana doğru döndüğünde gözlüklerini takmış olduğunu gördüm. Yanıma oturduğunda tutarlı bir şekilde konuşmayı nasıl başaracaktım?

“Hazır mısınız Bay Ryan?” Bir cevap beklemeden eşyalarını topladı ve koridora doğru yürümeye başladı. Kalçaları bugün daha fazla sallanıyor gibiydi. İşveli sürtük beni baştan çıkarmaya çalışıyordu.

Kalabalık asansörde bedenlerimiz istemsizce birbirine değiyordu ve inlemelerimi bastırmak zorunda kalıyordum. Hayal gücümün bir ürünü olabilirdi fakat “yanışıklıkla” yarı sertleşmiş aletime sürtündüğünde yüzünde hafif bir sızı

gördüğümü düşündüm. İki kere.

Sonraki iki saat boyunca kendi kişisel cehennemimdeydim. Ona her baktığımda bana diz çöktürmek için bir şeyler yapıyordu: muzip bakışlar, alt dudağını yalamak, bacak bacak üstüne atmak ve bacaklarını geri indirmek ya da parmağına kayıtsızca bir tutam saç dolamak. Bir kez kalemini yere düşürdü ve elini kasıtlı olarak bacağıma koyup masanın altından kalemi almak üzere eğildi.

Onu takip eden öğle yemeğinde hem işkencesinden bir süreliğine kurtulduğuma memnundum hem de geri dönecek olmaktan dolayı çaresizdim. Uygun anlarda karşımdaki kişiye başımı salladım ve konuştum fakat asla gerçekten orada değildim. Tabii ki babam, asık suratlı ve sessiz halimi fark etmişti. Ofise geri dönerken yolda benimle uğraşmaya başladı.

“Üç gün boyunca Chloe ve sen San Diego’da aranızda ofis kapıları ve sizi ayıracak kimse *olmaksızın* birlikte olacaksınız. Ona karşı son derece saygılı olmanı bekliyorum. Sen kendini savunmaya geçmeden önce,” diye ekledi benim karşı çıkacağımı hissedip elini havaya kaldırarak, “Chloe ile bu konuya dair çoktan konuştum.”

Gözlerim büyüdü ve kızardı. Bayan Mills ile *benim* profesyonel davranışlarımı mı konuşmuştu?

“Evet, sorunun yalnızca sende olmadığını farkındayım,” dedi, boş bir asansöre doğru ilerleyerek. “Sen nasıl davranırsan onun da öyle davranacağına dair beni temin etti. Zaten neden seni onun program danışmanı olarak tavsiye ettiğimi sanıyorsun? Sana dayanabileceğinden hiç şüphem yoktu.”

Henry onun yanında sessizce duruyordu, yüzünde kendinden memnun bir gülümseme vardı. *Pislik*.

Farkına vardığımda hafifçe kaşlarımı çattım: Bayan Mills beni savunmuştu. Benim bir tiran olduğumu kolaylıkla ifade edebilirdi fakat bunun yerine suçun bir kısmını kabullenmişti.

“Baba, onunla olan ilişkimin alışılmadık olduğunu itiraf ediyorum,” diyerek başladım, bu ifademden gerçekten ne kadar doğru olduğunu kimsenin anlamaması için dua ederek. “Fakat seni temin ederim, işleri yürütme kabiliyetimizi bozması imkânsız. Endişelenmen gereken bir şey yok.”

“İyi,” dedi babam, ofisime gelmiştik.

İçeri girdiğimizde Bayan Mills neredeyse duyulmayacak bir sesle telefonda konuşuyordu. “Pekâlâ, gitmene izin vereceğim baba. İlgilenmem gereken bazı şeyler var, en kısa zamanda seni haberdar ederim. Biraz uyuman lazım, tamam mı?” dedi yumuşakça. Kısa bir süre durakladıktan sonra güldü fakat bir süre başka bir şey söylemedi. Ne ben ne de yanımdaki diğer iki adam bir şey söylemeye cüret edebildik. “Ben de seni seviyorum babacığım.”

Bu kelimeler ve onları söylerken sesinin titreyişi karşısında midem kasıldı. Sandalyesinin üzerinde önüne döndüğünde bizi orada dikilirken görünce irkildi. Masasındaki evrakları hızlıca toparlamaya başladı.

“Toplantı nasıl geçti?”

“Sorunsuz geçti, her zamanki gibi,” dedi babam. “Sen ve Sara işlerle ilgilenirken gerçekten harika bir iş çıkarıyorsunuz. Siz ikiniz olmasanız oğullarım ne yapardı bilmiyorum.”

Bayan Mills kaşını hafifçe kaldırdı, benim olduğum yöne bakıp bu sözlerin keyfini çıkarmamak için mücadele verdiğini görebiliyordum. Fakat sonra, yüzü şaşkın bir hale büründü ve ağzım açık, ona bakıp sırtıttığımı fark ettim, küstahça konuşmalarından birini duymayı bekliyordum. Ofisime doğru yürürken kaşlarımı olabildiğince çatmaya çalıştım. Kapıyı kapattığımda, geri döndüğümüzden ve onu telefonda duyduğumdan beri bir kez bile gülümsemediğini fark ettim.

Kafam yerinde değildi. Ayrılmadan önce Bay Ryana göstermem gereken birkaç şey vardı, bazı evrakları notere imzalattırmam gerekiyordu fakat kendimi sanki ıslak kumların üzerinde yürü-yormuş gibi hissediyordum. Babamla yaptığım telefon görüşmesi durmaksızın kafamın içinde dönüp duruyordu. Bay Ryan'ın ofisine girdiğimde kollarımın altındaki kâğıtlara baktım, bugün ilgilenmem gereken ne kadar iş olduğunun farkına vardım: uçak biletleri, postalarını alacak biri, belki de ben yokken yerime bakacak geçici biri. Kaç gün uzakta olacaktım?

Bay Ryan'm benim olduğum yöne doğru -yüksek sesle- bir şeyler söylediğini fark ettim. Ne söylüyordu? Önümde belirginleşmeye başladı ve bağırıp çağırmasının son kısmını duydum. "... neredeyse hiç ilgilenmiyordum. Tanrım, Bayan Mills, bunları sana yazarak mı vereyim?"

"Bugün için oyunu bir kenara bırakabilir miyiz?" diye sordum bitap bir halde.

"Ne... Şimdi ne var?"

"Şu pislik patron rutini."

Gözleri büyüdü, kaşları birbirine yaklaştı. "*Anlayamadım?*"

"Bana karşı destansı bir pislik gibi davranmaktan büyük keyif aldığınızı anlıyorum ve itiraf etmeliyim ki bu bazen bana son derece seksi geliyor fakat çok fena, korkunç bir gün geçiriyorum ve konuşmazsanız gerçekten memnun olurum. Yani benimle." Ağlamak üzereydim göğsüm acı içinde daralıyordu. "Lütfen."

Gafil avlanmış gibi gözüküyor, yüzüme bakarken gözlerini hızlı bir şekilde kırpıştırıyordu. Sonunda patladı: "Bu sefer ne oldu?"

Yutkundum, öfkelendiğime pişman oldum, ince esprilerimi kendime sakladığımda onunla aram hep daha iyi oluyordu. "Bana bağırıp çağırmanıza fazla tepki gösterdim. Özür dilerim."

Ayağa kalktı ve bana doğru yürüdü fakat son anda durdu ve kristal kâğıt tartısını garip bir şekilde elinde döndürerek masasının köşesine oturdu. "Hayır, yani, neden korkunç bir gün? Sorun nedir?" Sesi, seks dışında duyduğum zamanlarda olduğundan daha yumuşaktı. Fakat bu kez, sessizliğinin nedeni bir sır saklıyor olması değildi; sessizdi çünkü hakikaten endişeli görünüyordu.

Onunla bu konu hakkında konuşmak istemiyordum çünkü bir yanım beni kızdırmasını bekliyordu. Fakat daha da baskın bir yanım bunun gerçekleşmeyeceğinden şüpheleniyordu. "Babamın bazı testler yaptırması gerekiyor. Yemek yerken zorluk çekiyor."

Bay Ryan'ın yüzü düştü. "Yemek yemek mi? Ülseri mi var?"

Bildiğim kadarıyla bir anda başladığını ve tetkikler sonucunda yemek borusunda küçük bir kütle görüldüğünü ona açıkladım.

"Eve gitmek ister misin?"

Gözlerimi ona diktim. "Bilmiyorum. Gidebilir miyim?"

İrkilerek geri çekildi. "Ben gerçekten o kadar büyük bir pislik miyim?"

"Bazen." Söyler söylemez pişman oldum çünkü hayır, beni hasta babamdan ayrı tutabileceğini düşündürtecek hiçbir şey yapmamıştı.

Kafasıyla onayladı, pencereden dışarı bakarken sertçe yutkundu. "Tabii ki istediğin kadar izin alabilirsin."

"Teşekkür ederim."

Gözlerimi yere diktim, günün işlerine dair listeye devam etmesini bekliyordum. Fakat bunun yerine sessizlik odayı içine çekti. Gözlerimin ucuyla bana doğru döndüğünü ve beni izlediğini görebiliyordum.

"İyi misin?" Bunu o kadar sessizce söyledi ki onu doğru duyduğumdan bile emin olamadım.

Yalan söylemek ve bu garip sohbeti sonlandırmak istedim. Bunun yerine, "Pek değil," dedim.

Elini uzatıp saçlarının arasına geçirdi. "Ofis kapısını kapat," dedi.

Kafamı sallayarak onayladım, bu kadar sessizce salıverilmemden dolayı garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım. "Noterden gelecek olan notları..."

"Yani kapıyı kapat ama içeride kal."

Ah.

Ah.

Döndüm, pelüş halının üzerinde mutlak bir sessizlikle yürüdüm. Ofisinin kapısı ağır bir klik sesiyle kapandı.

“Kilitle.”

Kilitlemek için döndüm ve nefesinin boynumun arkasına vuran sıcaklığıyla bana yaklaştığını hissettim.

“İzin ver sana dokunayım. İzin ver bir şeyler yapayım.”

Anlıyordu. Bana ne verebileceğini biliyordu - kafa dağıtma, rahatlama, artan panik duygusu karşısında hissedilebilecek haz. Karşılık vermedim çünkü vermem gerekmediğini biliyordum. Zaten kapıyı kapamış ve kilitlemişim.

Fakat sonra dudaklarını hissettim, omuzlarıma ve yukarıya boynuma, yumuşakça bastırıyorlardı. “Muhteşem kokuyorsun,” dedi boynumun arkasından bağlamış elbisemi çözerken. “Sonrasında saatlerce senin gibi kokuyorum.”

Bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğunu belirtmemişti, zaten umursamıyordum. Ben gittikten sonra bile kokumu alması hoşuma gitmişti.

Ellerini kalçalarıma kaydırarak beni kendine çevirdi ve yumuşak tek bir hareketle beni öpmek için eğildi. Bu defa farklıydı. Dudakları yumuşaktı, neredeyse izin istiyordu. Öpüşünde bir kararsızlık yoktu -yaptığı hiçbir şeyde bir kararsızlık olmamıştı-fakat bu öpücük daha sevgi doluydu ve kaybedilmiş bir savaştan daha uzaktı.

Elbisemi omuzlarımdan aşağı itti ve geri çekildiğinde elbisem ayaklarıma düştü. Aramızdaki mesafe tenimde bıraktığı sıcaklığın ofisindeki serin hava tarafından giderilebileceği kadardı.

“Çok güzelsin.”

Bu yeni kelimelerin yumuşak söyleniş şeklini henüz algılaya-madan bana gülümsedi ve beni öpmek için eğilirken külotumu kavrayıp çekiştirdi ve parçaladı.

Bu yeni bir şey değildi.

Pantolonuna uzandım ama kafasını iki yana sallayarak geri çekildi. Ellerini bacakları arasına götürerek ıslak ve yumuşak tenimi buldu. Yanakları üzerindeki nefesi hızlanıyordu ve parmakları bir şekilde hem özenli hem de sertti. Ağzından çıkan kelimeler derin ve edepsiz bir şekilde çok güzel olduğumu, çok ahlaksız olduğumu söylüyordu. Baştan çıkarıcı olduğumu ve onu ne kadar iyi hissettirdiğimi söylüyordu.

Boşaldığım zaman çıkardığım sesleri ne kadar arzuladığını söyledi.

Ye yalnızca nefesim kesilip takım elbisesinin içindeki omuzlarını sıkıca tutsam da tek düşündüğüm benim de ona dokunmak istediğimdi. Onun da içimde aynı şekilde kaybolduğunu duymak istiyordum. Ve bu beni korkutuyordu.

Parmaklarını geri çekerek duyarlı klitorisime sürttüğünde vücuduma istemsiz bir titreme yayıldı.

“Üzgünüm, üzgünüm,” diye fısıldayarak karşılık verdi, ağzımı, çenemi öptü.

“Dur,” dedim, dudaklarımı ondan uzaklaştırarak. Bugün olan diğer şeylerin üzerine, bana gösterdiği yakınlık fazla sersemletici ve çok fazlaydı.

Alnını alnıma dayayıp biraz soluklandı ve kafasını bir kez sallayarak beni onayladı. Her zaman gücü elinde tutanın o olduğunu ve benim güçsüz olduğumu varsaydığımı fark edince bir anda yıkılmıştım. Fakat şu anda üzerinde istediğim kadar güç sahibi olabileceğimi biliyordum. Yalnızca o gücü elime alacak kadar cesur olmalıydım.

“Bu hafta sonu şehirden ayrılıyorum. Ne zaman döneceğimi bilmiyorum.”

“O zaman henüz buradayken işinin başına dön Bayan Mills.”

ON BİR

Perşembe günü geldiğinde bir çeşit konuşma yapmamız gerektiğini biliyordum. Cuma günü bütün gün ofis dışında olacaktım dolayısıyla o, şehirden ayrılmadan önce beraber geçireceğimiz son gün buydu. Sabahtan beri danışmanımla görüşüyordum ve ben kendimi... her şeye dair daha da fazla endişeli hissediyordum. Önceki gün ofisimde meydana gelen etkileşimin, onun beni yavaşça ele geçirdiğini ikimiz için de görünür kıldığından emindim. Neredeyse sürekli onunla birlikte olmak istiyordum, üstelik yalnızca çıplak ve vahşi bir şekilde değil. Yalnızca onun *yanında* olmak istiyordum ve bütün hafta boyunca kendimi ondan sakınmaya çalışmışım.

Ne söylemişti? *Bunu istemeyi istemiyorum. Bu benim için iyi değil.* Ancak Mina bizi yakaladığında Chloe'nin ne demek istediğini gerçekten anlamışım. Ona olan arzumdaki nefret etmişim çünkü hayatımda ilk defa kafamdan bir şeyi çıkarmayı başaramamış ve işime odaklanamamışım ama hiç kimse -ailem bile- beni Chloe'nin cazibesine kapıldığım için suçlayamazdı. Buna karşılık o, hayatı boyunca yükselmek için başkalarının altına yatan kadın olarak lekelenecekti. Onun kadar zeki ve azimli biri için bu yaftalama, başına daimî ve acı dolu bir dert açacaktı.

Aramıza mesafe koymakta haklıydı. Bir araya geldiğimizde hissettiğimiz bu çekim tamamen sağlıksızdı. Bundan hiçbir fayda gelmezdi ve ben de ayrı kalacağımız zamanı bir kez daha odaklanmak için kullanmaya karar verdim. Öğlen yemeğinden sonra ofise girdiğimde onu masasında ve bilgisayar başında yoğun bir şekilde çalışırken gördüğüme şaşırdım.

"Bu öğleden sonra çalışacağını bilmiyordum," dedim sesime herhangi bir duygu katmaktan kaçınarak.

"Evet, San Diego için halletmem gereken bazı son dakika düzenlemeleri oldu ve yokluğumda yapılması gerekenleri sizinle henüz konuşmadık," dedi bilgisayar ekranından başını hiç kaldırmadan.

"O zaman ofisime geçmek ister misin?"

"Hayır," dedi hemen. "Bence burada halledebiliriz." Muzip bir bakış atarak karşıdaki sandalyeyi işaret etti. "Oturmaz mısınız Bay Ryan?"

Ah evet, ev sahibi takım avantajı. Karşısına oturdum.

"Yarın gideceğinizi biliyorum, o yüzden burada olmama gerek yok. Bir asistanınız olmasını sevmediğinizi biliyorum fakat size geçici birini ayarladım ve Sara'ya detaylı bir program ve ihtiyacınız olan şeylerin listesini verdim. Herhangi bir sorun çıkacağını sanmıyorum ama çıkarsa size göz kulak olacağına dair söz verdi." Meydan okurcasına tek kaşını kaldırdı ve ben de karşılık olarak gözlerimi devirdim.

Devam etti: "Eğer bir şeye ihtiyacınız olursa babamın Bismarck'taki evi dahil bütün numaralarım sizde var." Önündeki listeyi gözden geçirmeye başladı ve onun ne kadar havalı ve verimli biri olduğunu fark ettim. Bunun daha önceden de farkındaydım ama bir şekilde şu anda daha belirgin bir hale gelmişti. Göz göze geldik ve devam etti. "Sizden birkaç saat önce Kaliforniya'ya geçeceğim, dolayısıyla sizi havaalanından alma işini ayarlarım."

Bir süre birbirimize bakmaya devam ettik; aynı şeyi düşündüğümüzden neredeyse emindim: San Diego bizim için devasa bir sınav olacaktı.

Odanın havası yavaşça değişmeye başladı. Sessizlik, kelimelerin söyleyebileceğinden fazlasını söylüyordu. Nefes alıp verişini fark ettiğimde dişlerimi sertçe sıktım. Masanın etrafını dolanıp onu öpmek için bütün irademi kullanıyordum.

"İyi seyahatler Bayan Mills," dedim, sesim içimdeki karmaşayı ele vermediği için memnundum. Ayağa kalkıp bir süre oyalandım ve ekledim, "O zaman seninle San Diego'da görüşeceğiz."

"Evet."

Kafamı salladım ve kapıyı arkamdan kapatarak kendi ofisime geçtim. Günün geri kalanında onu görmedim ve kısa vedalaşmamız ilk defa kendimi kötü hissettirmişti.

Bütün hafta sonu onun iki haftalık yokluğunun neye benzeyeceğini düşündüm. Bir yandan ofiste dikkatim dağılmadan tam gün çalışabilmenin tadını çıkarmak iyi olacaktı. Bir yandan da onun ofiste olmaması beni garip hissettirir mi diye merak ettim. Neredeyse bir sene boyunca sürekli yanımdaydı ve bütün farklarımıza rağmen onun etrafta olması rahatlatıcıydı.

Pazartesi günü saat dokuzda Sara ofisimden içeri girdi, yanıma yaklaşırken coşkuluymuştu ve canlı bir şekilde gülümsüyordu. Çekici ve yirmili yaşlarında bir esmer onu takip etti ve kendisinin yeni geçici asistanım Kelsey olduğunu öğrendim. Ürkek bir gülümsemeyle bana baktı ve Sara'nın kızın omzuna teskin edici bir şekilde dokunduğunu gördüm.

Bunu bir fırsat olarak kullanmaya karar verdim. Kötü ünümün, Bayan Mills gibi dik başlı biriyle çalışıyor olmanın bir sonucu olduğunu herkese kanıtlayacaktım.

"Tanıştığımıza çok memnun oldum Kelsey," dedim kocaman gülümseyip elimi uzatarak. Bir çeşit donuk ifadeyle bana garip bir biçimde baktı.

"Ben de tanıştığımıza memnun oldum efendim," dedi yeniden Sara'ya bakarak. Sara merakla önce elime, sonra bana baktı ve Kelsey'ye döndü.

"Tamam. Pekâlâ, Chloe'nin bıraktığı her şeyin üzerinden zaten geçtik. Senin masan burası." Geçici asistana Bayan Mills'in masasını gösterdi.

Sara'ya döndüm. "Eğer bir şeye ihtiyacı olursa sana haber verir. Ben ofisimde olacağım."

Kelsey öğlen yemeği saatinden önce işi bıraktı. Dinlenme odasındaki mikrodalga fırında küçük bir yangın çıkarmayı başarınca görünen o ki "biraz kaba" tepki vermişim. Onu son gördüğümde gözü yaşlı bir şekilde kapımın önünden hızla geçerken saldırgan çalışma ortamından yakınıyordu.

Geçici ikinci asistan Isaac, saat iki civarı geldi. Isaac son derece zeki görünüyordu ve duygusal bir dişi yerine başka biriyle çalışacak olmayı ipe çekiyordum. Olayların ani değişikliği karşısında gülümsedim. Ne yazık ki biraz erken konuşmuştum.

Bilgisayarın başında oturan Isaac'ın yanından her geçişimde internette geziniyor, konuşma baloncukları olan kedi resimlerine bakıyor ya da müzik videoları izliyordu. Ekran penceresini çabucak küçültse de ne yazık ki Isaac için ben yeterince aptal değildim. Uygun bir dille ertesi gün buraya geri gelme zahmetine girmemesini söyledim.

Üçüncü de diğerlerinden daha iyi değildi. Kızın adı Jill'di, çok fazla konuşuyordu, kıyafetleri fazla dardı ve kaleminin kapağını çiğneme şekli tuzaktan kurtulmaya çalışan bir hayvan gibi görünmesine neden oluyordu. Derin düşüncelere daldığında kaleminin arkasını dişlerinin arasında tutan Bayan Mills gibi hiç değildi. Onunki inatçı ve seksiyydi; bununkiyse müstehcenlikten uzaktı. Kabul edilemezdi. Salı günü öğleden sonraya kalmadan o da gitmişti.

Bütün hafta az çok aynı şekilde devam etti. Beş farklı asistan eskittim. Ağabeyimin koridorda attığı kahkahaları birden fazla kez duydum. Eşek herif. Bu katta çalışmıyordu bile. İnsanların, içine düştüğüm müşkül durum karşısında biraz fazla keyif aldıklarını ve bunu bir çeşit "ektiğini biçme" olayı olarak gördüklerini hissetmeye başladım.

Bayan Mills'in, Sara tarafından asistan kâbuslarımla ilgili çoktan haberdar edildiğine kesinlikle şüphem olmasa da ilk hafta boyunca ondan işlerin nasıl gittiğini soran birkaç mesaj aldım. Mesajları dört gözle bekler oldum, hatta kaçırduğum bir uyarı olması ihtimaline karşı telefonumu düzenli olarak kontrol ediyordum. İtiraf etmekten nefret ediyordum fakat şu noktada onun ve acımasız tavırlarının geri gelmesi için arabamı verirdim.

Onun bedenini özlemenin dışında -çaresizce özlüyordum- aynı zamanda aramızdaki yangını da özlüyordum. Benim bir piç olduğumu biliyordu ve buna katlanıyordu. Bunu neden yaptığına dair bir fikrim yoktu fakat yapıyordu. Ayrı kaldığımız ilk hafta boyunca onun profesyonelliğine olan saygımın arttığını hissettim.

İkinci hafta ondan tek bir mesaj almadan geçince ne yaptığını ve kiminle olduğunu merak eder oldum. Kısacası Joel'le başka bir telefon görüşmesi yapıp yapmadığını merak ediyordum. Birbirlerini bir daha görmediklerinden oldukça emindim. Bayan Mills ve ben çiçek hadisesinden sonra belirsiz bir ateşkese varmayı başarmıştık. Yine de Joel'in ne olduğunu öğrenmek için tekrar arayıp aramadığını ve Bayan Mills evdeyken onunla görüşmeye çalışıp çalışmadığını merak ediyordum.

Ev. Şu anda babasıyla birlikte evde miydi? Yoksa evden kastettiği Chicago muydu? Eğer babası çok hastaysa onunla birlikte olmak için yeniden Kuzey Dakota'ya dönmeye karar verebileceği ilk kez aklıma düştü.

Ha siktir.

Pazar gecesi uçuşum için hazırlanmaya başladım ve yatağın üzerindeki valizimin yanında duran telefonumun çaldığını duydum. Ekranda onun ismini okuyunca ufak bir korkuya kapıldım.

Sizi yarın saat 11:30'la alacağım. B Terminali, varış ekranı yanında olun. İndiğinizde mesaj atın.

Yarın birlikte olacağımızı idrak ederken bir süre duraksadım.

Atacağım. Teşekkürler.

Rica ederim. Her şey yolunda mı?

Haftamın geri kalan kısmını sorduğunda biraz şaşırılmıştım. Oldukça bilinmeyen bir bölgeye girmiştik. Çalışırken birbirimize sık sık mesaj ve elektronik posta yolluyorduk fakat bu iletişim genellikle basit birer evet ve hayır cevabıyla sınırlıydı. Asla kişisel değildi. O da benim gibi sinir bozucu bir hafta geçirmiş olabilir miydi?

Harika. Sende her şey yolunda mı? Baban nasıl?

Gönder tuşuna basarken güldüm, içinde bulunduğumuz durum daha da garipleşiyordu. Bir dakikadan kısa bir süre sonra başka bir mesaj aldım.

Babam gayet iyi. Onu özlemişim ama eve dönecek olduğum için heyecanlıyım.

Ev. Seçtiği kelimeyi fark ettim ve yutkundum; göğsüm bir anda sıkıştı. Yarın görüşürüz.

Telefonumun çalar saatini kurup komodinin üzerine yerleştirdim ve yatağın üzerindeki valizimin yanına oturdum. On iki saatten kısa bir süre sonra onu görecektim.

Buna dair ne hissettiğim konusunda pek emin değildim.

On İki

Tam da umduğum gibi San Diego uçuşu bana düşünmek için zaman tanıdı. Babamı gördükten sonra sevildiğimi hissetmiş ve dinlenmişim. Gastroenterolog tümörün iyi huylu olduğunu söyleyince içimizi rahatlamıştı, zamanımızı annem hakkında konuşarak ve onu anarak geçirmiş ve hatta babam için Chicago'ya bir seyahat planı yapmıştık.

Babamla vedalaşıp öpüştükten sonra, durumu göz önünde bulundurarak kendimi mümkün olduğunca hazır hissetmişim. Bay Ryan'la yeniden karşılaşacak olmaktan dolayı son derece gergindim ama kendi kendime şimdiye kadarki en iyi cesaret konuşmamı yapmışım. İnternette biraz alışveriş yapmış ve yeni iç çamaşırlarıyla dolu bir çanta almışım. Seçeneklerim üzerine uzun ve çetin düşüncelere dalmışım ve bir planım olduğundan oldukça emindim.

İlk adım, bu sorunun yakın olmanın çekiciliğinden daha fazlası olduğunu itiraf etmektir. Binlerce kilometre uzakta olmak, ihtiyaçlarımı dindirmek adına bir işe yaramamıştı. Neredeyse her gece onun hayalini kurmuş, her sabah mutsuz ve yalnız uyanmışım. Onun ne yaptığını düşünerek, benim kadar şaşkın olup olmadığını merak ederek ve Saradan orada işlerin nasıl gittiğine dair alabileceğim en ufak bilgiyi bile derlemeye çalışarak epey fazla zaman harcamışım.

Yerime geçen asistanın durumuyla ilgili beni bilgilendirmek için Sara aradığında aramızda ilginç bir sohbet geçmişti. Asistanların süratle değiştiğini duyunca deli gibi gülmüştüm. Tabii ki Bennett, etrafında birilerini tutmakta zor zaman geçiriyordu. O bir pislikti.

Ben onun duygu değişikliklerine ve kaba tavırlarına alıştım; profesyonel anlamda ilişkimiz saat gibi işliyordu. Kâbus olan, işin kişisel kısmıydı. Neredeyse herkes bunu biliyordu; yalnızca işin boyutlarını bilmiyorlardı.

Sık sık son beraber olduğumuz günü düşündüm. İlişkimizde bir şeyler değişiyordu ve bunun hakkında ne hissettiğimden emin değildim. Bu yaptığımızın bir daha asla tekrarlanmayacağını defalarca söylediysek de yine yapmıştık. Kendimi başka türlü olduğuna ikna etmeye ne kadar çalışsam da benim için tamamen yanlış olan bu adamın kendi bedenim üzerinde benden daha fazla kontrolü olması beni korkutuyordu.

Bir adam için tutkularım feda eden kadın olmak istemiyordum.

Havaalanının gelen yolcu terminalinde beklerken kendi kendime son bir cesaret konuşması yaptım. Bunu becerebilirdim. Aman Tanrım, bunu becerebileceğimi umuyordum. Midemde uçan kelebekler fazla mesai yapıyorlardı ve bir an için kusacak olduğumu düşündüm.

Uçağı Chicago’da rötar yapmıştı ve nihayet San Diego’ya indiğinde saat altı buçuğu geçiyordu. Uçağı beklerken geçen süre düşünmek için iyi bir fırsat olmuş olsa da fazladan yedi saat beklemek yalnızca sınırlarımı yeniden hareketlendirmişti.

Kalabalığın arasından daha iyi bir görüş alanı yaratmak için parmak uçlarımda yükseldim fakat onu göremedim. Telefonuma bakıp mesajını yeniden okudum.

Henüz indik. Kısa süre sonra görüşürüz.

Mesajda duygusal herhangi bir ifade yoktu ama içimin kıpırdamasına neden oldu. Geçen geceki mesajlarımız da böyleydi. Özel bir şey söylememiştik, yalnızca haftanın geri kalanının nasıl geçtiğini sormuştum. Diğer ilişkilerde bunun sıradışı olduğu düşünülmezdi fakat bizim için tamamen yeni bir şeydi. Belki aramızdaki daimî düşmanlığı aşip *arkadaş* olmanın bir yolu vardı.

Midem düğümlenmiş halde ileri geri adım atarken zihnimin vites değiştirmesini ve kalp atışlarımla sakinleşmesini istiyordum. Durdum ve yaklaşmakta olan kalabalığa doğru döndüm, bilinmeyen yüzler denizine bakmıyordum. Onca insanın arasında tanıdık saçlı bir kafa gördüğümde nefesim kesildi.

Kendini toparla Chloe. Tanrım.

Bir kez daha bedenimi kontrol altına almaya çalıştım ve kafamı kaldırıp yeniden baktım. *Siktir. Hapı yutmuştum*, işte oradaydı, her zamankinden daha hoş görünüyordu. Dokuz günde kim bu kadar iyi gözükebilirdi, hem de uçaktan indiği halde?

Etrafındaki herkesten neredeyse bir kafa boyu uzundu, kalabalıkta fark edilebilecek kadar uzundu yani, bunun için evrene teşekkür ettim. Siyah saçları her zamanki gibi bir kâbustu; son bir saat içinde ellerini saçlarına yüz kez daldırdığına şüphe yoktu. Koyu renk kumaş pantolon, kömür karası bir mont ve yakasındaki düğmesi çözükle beyaz bir gömlekle giymişti. Yorgun görünüyordu ve sakalı hafif uzamıştı fakat kalbimin dakikada bir kilometre hızla atmasının nedeni bu değildi. Yere bakarak yürüyordu ama göz göze geldiğimiz anda yüzünü şimdiye kadar gördüğüm en gerçek ve en mutlu gülümseme kapladı. Kendime engel olamadım ve kendi yüzümde de kocaman ve sersem bir gülümseme oluştuğunu hissettim.

Yanıma gelip önümde durdu, yüz ifadesi biraz daha gergin bir hal alırken ikimiz de bir diğerinin bir şey söylemesini bekliyorduk.

Aramızdaki gerginliği biraz hafifletmeye çalışarak, “Merhaba,” dedim rahatsız bir şekilde. Bedenimin her köşesi onu kadınlar tuvaletine çekmek istiyordu fakat bir şekilde bunun patronu karşılamak için uygun bir yol olmadığını düşündüm. Sanki daha önce umursamıştım da.

“Hım, merhaba,” diye cevap verdi ve kaşlarını hafifçe çattı.

Ha siktir, kendine gel Chloel İkimiz de önümüze döndük ve bagaj alım yerine yöneldik. Sırf yanında olduğum için tüylerimin diken diken olduğunu hissettim.

“Uçuş nasıldı?” diye sordum, birinci mevki de olsa ticari şirketlerle uçmaktan nefret ettiğini bilerek. Durumumuz çok gülünçtü. Ahmakça bir şey söylemiş olmasını ve karşılığında ona bağırması olmayı diledim.

Cevap vermeden önce bir süre düşündü, “Yere indikten sonra yeterince iyiydi. Uçakların bu kadar kalabalık olmasını sevmiyorum.” Durduk ve bekledik, etrafımız koşuşturan insanlarla çevriliydi fakat farkında olduğum tek şey bedenlerimizin arasındaki her santim boşlukta büyüyen gerginlikti. “Peki ya babanın sağlığı?” diye sordu bir süre sonra.

Başımı salladım. “İyi huylu tümör. Sorduğunuz için teşekkürler.”

“Ne demek.”

Huzursuz edici bir sessizlik içinde dakikalar geçti ve taşıma bandının üzerinde valizini gördüğümde oldukça rahatlamıştım. İkimiz de aynı anda valize yöneldik ve ellerimiz kısa bir süre valizin sapı üzerinde birbirine dokundu. Elimi geri çekerek ona baktığımda beni izlediğini gördüm.

Gözlerindeki tanıdık açlık ifadesini gördüğümde alt üst oldum. İkimiz de mırıldanarak özür diledik ve ben kafamı başka yöne çevirdim fakat öncesinde yüzündeki hafif sırıtışı fark ettim. Neyse ki kiralık arabayı alma vakti gelmişti, park yerine doğru yola koyulduk.

Lüks kiralık arabaya yaklaştığımızda memnun görünüyordu, Benz SLS AMG. Araba kullanmayı -hızlı araba kullanmayı- seviyordu ve arabaya ihtiyacı olduğunda eğlenceli bir araba seçmeye her zaman dikkat ederdim.

“Çok hoş Bayan Mills,” dedi elini kaportaya sürterek. “Hatırlat da maaşına zam yapmayı değerlendireyim.”

Tanıdık bir yumruklama arzusunun bedenime yayıldığını hissettim ve bu beni sakinleştirdi. Açık sözlü bir dallama olduğunda her şey çok daha kolay oluyordu.

Bagajı açmak için düğmeye basarken kınayan gözlerle ona baktım ve eşyalarını koymasına için kenara çekildim. Ceketini çıkardı ve bana verdi. Ben de bagaja fırlattım.

“Dikkat et,” diye uyardı beni.

“Ben bir valiz görevlisi değilim. Kendi lanet olası ceketini kendin koy.”

Güldü ve valizini kaldırmak için eğildi. “Tanrım, yalnızca bir dakikalığına tutmanı istemiştim.”

“Ah.” Gösterdiğim aşırı tepkiyle birlikte yanaklarım kızararak uzandım ve ceketini geri aldım, kolumun üzerinde düzleştirdim. “Özür dilerim.”

“Neden sürekli benim bir pislik olduğumu düşünüyorsun?”

“Çünkü genellikle öylesin.”

Bir kez daha gülererek valizi bagaja yerleştirdi. “Beni çok özlemiş olmalısın.”

Cevap verecektim ki valizini benimkinin yanına yerleştirirken gömleğini geren kaslarını görünce dikkatim dağıldı. Yakından bakınca gömleğinin hafif gri baskıları olduğunu ve geniş omuzlarıyla dar belini geriye hiçbir fazlalık kumaş bırakmayacak incelikte dikilmiş olduğunu gördüm. Pantolonu koyu griydi ve ütülüydü. Giysilerini asla kendisinin yıkamadığından emindim - ve lanet olsun, özel dikilmiş ve kuru temizlemeden çıkmış giysiler üzerinde böyle seksi duruyorsa kim onu suçlayabilirdi?

Kes. Kes!

Bagajın kapağını çarparak kapatınca beni düşlerimden uyandırdı ve uzattığı avucuna anahtarları bıraktım. Yürüdü ve kapımı açtı, yerleşmemi bekledikten sonra kapıyı kapattı. *Tabii ya, gerçek bir centilmen,* diye düşümdüm.

Sessizlik içinde ilerledik, duyulan tek ses motorun hırıltısı ve otele giden yolu tarif eden GPS talimatlarıydı. Programımızı gözden geçirerek kendimi oyaladım ve yanımda oturan adamı görmezden gelmeye çalıştım.

Ona bakmak, yüzünü incelemek istiyordum. Uzanmak ve çenesindeki kirli sakala dokunmak, kenara çekip bana dokunmasını söylemek istiyordum.

Kafamda dönüp dolaşan bütün bu düşünceler önümdeki kâğıtlara odaklanmamı imkânsız kılıyordu. Ayrı kaldığımız vakit, üzerimdeki hâkimiyetini hiç de azaltmamıştı. Yalnızca daha güçlü kılmıştı. Son iki haftasının nasıl geçtiğini sormak istiyordum. Aslında nasıl olduğunu bilmek istiyordum.

İç çekerek dizlerimin üzerindeki dosyayı kapattım ve pencereden bakmak için kafamı çevirdim.

Okyanusun, donanma gemilerinin ve sokaktaki insanların yanından geçmiş olmalıydık fakat ben hiçbir şey görmedim. Kafamdaki tek şey arabanın içindekiydi. Her

hareketini, her nefesini hissediyordum. Parmaklarını direksiyona vuruyordu. Deri koltuk o hareket ettikçe gıcırıyordu. Kokusu bütün arabayı dolduruyor ve neden direnmem gerektiğini bana unutturuyordu. Beni tamamen kuşatmıştı.

Güçlü olmalı ve kendi istediğimi yapmalıydım, bunu kanıtlamak için hayatta ilerlediğim yolu kendim seçmişim fakat her yanım onu hissetmek için can atıyordu. Konferanstan önce otelde hazırlanmam gerekiyordu ama o bu kadar yakınmadayken bütün iyi niyetlerim benden uzaklaşıyordu.

“İyi misin Bayan Mills?” Sesiyle irkildim ve dönüp baktığımda ela gözleriyle karşılaştım, gözlerinin ardındaki yoğunluktan dolayı midem hareketlendi. Kirpiklerinin ne kadar uzun olduğunu nasıl unutmuşum?

“Geldik.” Oteli işaret etti ve farkına bile varmayışıma şaşırđım. “Her şey yolunda mı?”

“Evet,” diye hızlıca cevap verdim. “Yalnızca uzun bir gün oldu.”

“Hım,” diye mırıldandı bana bakmaya devam ederek. Gözlerinin dudaklarıma doğru gidip geldiğini gördüm. *Tanrım*, beni öpmesini istiyordum. Dudaklarının, sanki dünyada onların tadına bakmaktan daha fazla istediğı bir şey yokmuşçasına benim dudaklarıma hükmedişini özlemiştim. Bazen bunun gerçekten doğru olabileceğini düşünüyordum.

Sanki ona doğru çekilmiş gibi koltuğumda öne doğru eğildim. Aramızda bir elektriklenme oldu ve bakışlarını yeniden gözlerime çevirdi. Kavuşmak için bana yaklaştı, sıcak nefesini dudaklarımda hissedebiliyordum.

Birdenbire kapım açıldı ve sıçrayarak koltuğuma yaslandım, elini uzatmış bekleyen valeyı görünce şok oldum. Arabadan indim ve onun sarhoş edici kokusunun sinmediğı havayı içime çektim. Vale çantaları aldı ve ben otele kaydımızı yaparken Bay Ryan bir telefon görüşmesi yapmak üzere izin istedi.

Otel, konferansa katılacak kişilerle doluydu, tanıdık birkaç yüz gördüm. Gezi sürecinde bir ara kendi programımdan bir grup başka öğrenciyle buluşmak için planlar yapmıştım. Tanıdığım bir kadına elimi salladım; hazır buradayken bazı arkadaşlarla bir araya gelmek harika olacaktı. İhtiyacım olan son şey otel odasında tek başıma oturup koridorun aşağısındaki adam hakkında fantezi kurmaktı.

Anahtarlarımızı aldıktan ve otel görevlisinin çantalarımızı odaya taşıyacağını anladıktan sonra Bay Ryan'ı aramak için bekleme salonuna yöneldim. Resepsiyonun en yoğun olduğu zamandı ve geniş salonu taradığımda onu uzun boylu bir esmerin yanında dururken buldum. Birbirlerine yakın duruyorlardı, kadını dinlerken başını hafifçe ona doğru eğmişti.

Bay Ryanın kafası, bulunduğum yerden bakınca kadının yüzünü kapatıyordu ve kadının kolunu uzatıp Bay Ryanı kolundan tuttuğunu fark edince gözlerimi kıstım. Kadın, onun söylediği bir şeye gülüyordu. Bay Ryan biraz kenara çekilince onları daha iyi görebildim.

Bay Ryanın omuz hizasında, koyu renk saçlı, güzel bir kadındı. İzlemeye devam ettiğimde kadının onun avucuna bir şey koyduğunu ve Bay Ryanın elini sıkarak kapadığını fark ettim. Bay Ryan avucundaki nesneyi incelemek için kafasını eğdiğinde yüzünü garip bir ifade kapladı.

Şaka yapıyor olmalısınız. Kadın ona... ona az önce odasının anahtarını mı vermişti?

Bir süre daha izledim ve sanki cebine koymayı düşünüyormuş gibi anahtara bakmaya devam ettiğini görünce içimde bir şeyler koptu. Onun benzer bir yoğunlukla başka birine bakıyor olması, hatta başka birini *istiyor* olması düşüncesi içimin öfkeyle dolmasına neden oldu. Kendimi tutamadım ve bir anda odanın sonuna doğru hareket edip yanlarına gittim.

Elimi onun koluna yerleştirdim ve Bay Ryan yüzünde şaşkın, sorgulayıcı bir ifadeyle gözlerini kırıştırarak bana baktı. "Bennett, yukarı çıkmaya hazır mısın?" diye sordum sessizce.

Gözleri büyüdü ve ağzı şok içerisinde açık kaldı. Onun diyecek kelime bulamadığını hiç görmemiştim.

Sonra anladım, daha önce ona ismiyle hiç hitap etmemiştim.

"Bennett?" diye sordum bir kez daha ve yüzünde bir hareketlenme oldu. Dudaklarının köşesi yavaşça bir gülümsemeye dönüştü ve bakışlarımız bir an için kenetlendi.

Kadına geri dönerek hoşgörülle gülümsedi ve içimi titreten yumuşak bir sesle konuştu. "Müsaadenizle," dedi, tedbirli bir şekilde anahtarı kadının eline geri koyarak. "Gördüğünüz gibi buraya yalnız gelmedim."

Zaferin göğsümdeki parlak çarpıntısı, hissediyor olmam gereken korkuyu tamamen gölgede bıraktı. Elini sırtıma koyarak beni salondan dışarı, koridora doğru yönlendirdi. Fakat asansörlere yaklaşınca mutluluğumun yerini başka bir şey aldı. Ne kadar mantıksızca davrandığımı fark edince içimi bir tedirginlik kapladı.

Süregelen kedi fare oyunumuzu hatırlamak beni yorgun düşürmüştü. Yılda kaç kez seyahat ediyordu? Ne sıklıkla avucunun içine bir oda anahtarı koyuluyordu? Onu geri çekmek için her zaman yanında olacak mıydım? Eğer orada olmazsam mutlu bir şekilde başkasıyla yukarıya çıkacak mıydı?

Ve ayrıca onun neyi olduğumu zannediyordum ki? Umurumda olmamalıydı!

Kalbim hızla çarpıyordu, damarlarımda akan kanın sesi kulaklarındaydı. Üç çift asansörde bize katıldı ve patlamadan önce odaya varabilmek için dua ettim. Az önce yaptığım şeye inanamıyordum. Kafamı kaldırıp ona bir bakış attığımda yüzündeki muzaffer sırıtışı gördüm.

Derin bir nefes aldım ve tam da bu sebepten dolayı ondan uzak durmam gerektiğini kendime hatırlattım. Aşağıda olan şey tamamen benim karakterimin dışındaydı ve böylesine kamuya açık bir iş ortamında ikimiz için de hiç profesyonel değildi. Ona bağırarak, onu incitmek ve beni delirttiği gibi delirtmek istedim fakat bu iradeyi kendimde bulmak gitgide güçleşiyordu.

Son çift de asansörden inip bizi yalnız bırakana kadar sessizlik içerisinde ilerledik. Gözlerimi kapamış nefes almaya çalışıyordum ama tabii ki yalnızca onun kokusunu alıyordum. Onun başkasıyla birlikte olmasını istememiştim ve hissettiğim şey o kadar güçlüydü ki nefesimi kesmişti. Ve ayrıca dürüst olmak gerekirse kalbimi kırabileceğinden korkmuştum.

Beni incitebilirdi.

Asansör durdu ve sessiz bir uyarı çınlamasıyla kapılar bizim kata açıldı.

“Chloe?” dedi, elini sırtıma bastırıyordu.

Asansörden hızla çıkarak yürümeye devam ettim.

“Nereye gidiyorsun?” diye bağırdı arkamdan. Ayak seslerini duyuyor ve bir bela çıkacağını biliyordum. “Chloe bekle!”

Ondan daha fazla kaçamazdım. Kaçmayı istediğimden bile artık emin değildim.

ON ÜÇ

O saniye aklımdan milyonlarca düşünce geçti. Bunu yapmaya devam edemedik. Bu ya devam edecekti ya da bitecekti. Hemen, işime, uykuma, kafama - lanet olası hayatıma müdahale ediyordu.

Fakat kendimi ne kadar kandırmaya çalıştıysam da ne istediğimi biliyordum. Bayan Mills'in gitmesine izin veremedim.

Koridordan aşağı neredeyse koşmuştu fakat onun peşinden gitmiştim. "Beni böyle çekiştirip sonra da gitmene izin vermemi bekleyemezsin!"

"Lanet olsun yapamam!" diye bağırdı arkasına bakarak. Odasına vardı ve el yordamıyla anahtarını aradıktan sonra kapının deliğine soktu.

Tam açtığı sırada kapıya uzandım, gözlerimiz kısa bir süre buluştuktan sonra içeri koştu ve kapıyı zorlayarak kapamaya çalıştı. Kapıyı elimle o kadar sert ittirdim ki arkasındaki duvara çarptı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı. Kapının karşısındaki banyoya girdi ve bana doğru döndü.

"Benden kaçmayı kesecek misin?" Sesim küçük odada yankılanarak onu takip ettim. "Eğer tüm bunlar aşağıdaki kadınla ilgiliyse..."

Kelimelerim karşısında son derecede öfkeleni ve bana doğru bir adım attı. "Sakin o konuya gireyim deme. Hayatımda hiçbir zaman kıskanç bir kız arkadaş olmadım." Tikintiyle başını iki yana salladıktan sonra tezgâha döndü ve çantasını karıştırmaya başladı.

Siniri daha da artarken gözlerimi ona diktim. Bunun nedeni başka ne olabilirdi? Tamamen şaşkına dönmüştüm. Bu öfkesi karşısında şimdiye kadar bir şeyleri yumruklamış ve soyunmuş olmalıydım. Fakat şu anda gerçekten üzgün görünüyordu. "Elime anahtarını koyan herhangi bir kadınla ilgileneceğimi mi düşünüyorsun? Ne türden bir adam olduğumu zannediyorsun benim?"

Bana öfkeyle bakarak tezgâhın üzerine bir saç fırçası fırlattı. "Şu anda ciddi misin? Bunu daha önce yaptığını biliyorum. Yalnızca seks, koşulsuz ve şartsız - sürekli oda anahtarları aldığından eminim."

Karşılık vermeye giriştim çünkü evet, sadece seksin olduğu ilişkilerde bulunmuşum fakat Chloe ile aramda geçenler bir süredir *yalnızca seks* değildi.

Ancak sözümü kesti. "Daha önce buna uzaktan yakından benzeyen bir şey yapmadım ve artık bu durumu nasıl idare edeceğimi bilmiyorum," dedi, her kelimeyle sesi daha da yükseliyordu. "Fakat seninle birlikteyken sanki hiçbir şey umurumda değil. Bu... bu şey," diye devam etti ikimizi işaret ederek, "bu ben değilim! Sanki seninleyken başka birine dönüşüyorum ve bundan *nefret ediyorum*. Bunu yapamam Bennett. Dönüştüğüm şeyi sevmiyorum. Çok çalışıyorum, işimi önemsiyorum. Zekiyim. Aramızda olanları bilirlerse bunların hiçbir önemi kalmaz. Git başka birini bul."

"Sana çoktan söyledim, buna başladığımızdan beri hiç kimseyle birlikte olmadım."

"Yine de bu, eğer avucuna bir oda anahtarı konursa onu almayacağın anlamına gelmiyor. Orada olmamış olsaydım ne yapacaktın?"

Hiç duraksamadan cevap verdim, "Geri verecektim."

Fakat o yalnızca güldü, kesinlikle inanmamıştı. "Dinle. Bütün bunlar beni şu anda tamamen tüketiyor. Yalnızca duş almak ve yatağa yatmak istiyorum."

Ondan uzaklaşmak ve durumu çözümsüz bıraktığımızı hayal etmek neredeyse imkânsızdı ama o çoktan hareket etmiş ve duşa doğru yönelmişti. Oda kapısının önüne geldim. Arkamı dönüp baktığımda etrafı çoktan buharla çevrilmiş ve gitmemi beklerken öylece durduğunu gördüm. Kafasının benimki kadar karışık gözükütüğünden adım gibi emindim.

Hiç düşünmeden yanına ilerledim, yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu kendime doğru çektim. Dudaklarımız buluştuğunda sanki kısırılmış gibi boğuk sesler çıkardı, ellerini anında saçlarımın içine daldırdı. Çıkarttığı seslere kendiminkilerle karşılık verdim, dudaklarını ve tadını sahiplenerek onu daha sert öptüm.

“Yalnızca bu gece için barış imzalayalım,” dedim dudaklarına üç küçük öpücük kondurarak, iki yana birer tane ve hafif bir tane de dudaklarının ortasına. “Bu gece için kendini bana tamamen ver. Lütfen Chloe. Sonra seni rahat bırakacağım ama seni iki haftadır görmedim ve... Yalnızca sana bu gece ihtiyacım var.”

Bir süre gözlerini dikip bana baktı, kesinlikle mücadele veriyordu. Ve sonra sessiz ve ikna olmuş bir şekilde uzanarak beni kendine doğru çaktı ve olabildiğince yaklaşmak için parmak uçlarının üzerinde durdu.

Dudaklarım haşin ve kararlıydı ama geri kaçmadı, bedeninin bütün kıvrımlarını üzerime doğru bastırdı. Onun dışında hiçbir şey görmüyordum. Çaresizliğimizle birbirimizi çekiştirerek bir duvara, tezgâha ve duşun kapısına çarptık. Banyo artık tamamen buharla dolmuştu ve hiçbir şey gerçek gibi gözüküyordu. Onu koklayabiliyor, onun tadını alabiliyor ve onu hissedebiliyordum fakat hiçbirini yeterli değildi.

Öpüşmelerimiz derinleşti, dokunuşlarımız vahşileşti. Kıçını, bacaklarını kavradım, ellerimi yukarı kaydırarak göğüslerinin üzerine göturdüm, bedeninin her kısmını aynı anda avuçlarımda istiyordum. Beni duvara doğru ittirdi ve omuzlarımdan göğsüme doğru bir sıcaklık inerek beni sislerin içinden çaktı. Üzerimizdeki kıyafetlerimizle duşa girmiştik. Islanıyorduk.

Umurumuzda değildi.

Ellerini çılğınca üzerimde dolaştırarak gömleğimi pantolonumun içinden çıkardı. Titreyen elleriyle düğmelerini çözdü, birkaçını aceleden söktü ve ıslak kumaşı omuzlarımdan aşağı kaydırıp duşun kapısından dışarı fırlattı.

Islanan ipek elbisesi üzerine yapışmış, bedeninin her kıvrımını vurguluyordu. Kumaşın üzerinde elimi gezdirerek göğüslerine göturdüm ve altında sertleşmiş meme uçlarını hissettim, inledi ve elini elimin üzerine koydu, hareketlerimi yönlendiriyordu.

“Bana ne istediğini söyle.” Sesim kaba ve istekliydi. “Sana yapmamı istediğin şeyleri söyle.”

“Bilmiyorum,” diye dudaklarıma doğru fısıldadı. “Yalnızca parçalandığını görmek istiyorum.”

Şu anda buna şahit olduğunu ona anlatmak istedim ve evet, bunun gerçekleşmesini haftalardır izliyordu fakat ellerimi yanlarından yukarı doğru gezdirip elbisesinin altına soktuğumda bütün söyleyeceklerim kafamdan uçup gitti. Birbirimizi kışkırtarak dudaklarımızı ısırık, suyun sesi inlemelerimizi bastırıyordu. Elimi külotunun içine kaydırdım ve sıcaklığını parmaklarımda hissettim.

Daha fazlasını görmeye ihtiyacım vardı, parmaklarımda geri çektim ve elbisesinin eteğine doğru kaydırdım. Tek bir hareketle çekip onu başının üzerinden çıkartırken altında yatana gördüğümde ölü gibi donup kaldım. Yüce *Tanrım*. Beni öldürmeye çalışıyordu.

Bir adım geri çekildim, destek almak için duşun duvarına yaslandım. Yanlardan saten fiyonklarla bağlanmış, dantelli ıslak beyaz külotuyla önümde duruyordu. Meme uçları sutyenin altında sert ve görünürdü, kendimi onlara dokunmaktan alıkoyamadım.

“Lanet olsun, öyle güzelsin ki,” dedim gergin göğüslerinin üzerinde parmak uçlarımda gezdirerek. Gözle görünür bir titreme bedenine yayıldı ve elimi yukarı, köprücük kemiklerine, oradan boynuna ve sonunda çenesine göturdüm.

Tam burada sevişebilirdik, fayansların üzerinde ıslak ve kaygan... Bunu belki daha sonra yapardım, şimdi zamanımı değerlendirmek istiyordum. Önümüzde koca bir gece olduğunu düşününce kalbim hızlanmaya başladı. Acele etmek ya da saklanmak yoktu. Kötü kavgalar ya da suçluluk duygusu da yoktu. Yalnız başımıza bütün bir gece vardı ve bütün vaktimi onunla geçirecektim... bir yatakta.

Arkasına doğru uzandım ve duşu kapattım. Bedenini üzerime doğru bastırarak bana daha da yaklaştı. Yüzünü ellerimin arasına aldım ve dilimi ağzının içine kolaylıkla kaydırarak onu uzun bir süre öptüm. Kalçalarını üzerimde hareket ettiriyordu, duşun kapisını iterek açtım ve birbirimizden ayrılmadan duştan çıktık.

Tenine dokunmaktan vazgeçemeyecek gibiydim: sırtının aşağısı, arka kısmının zarif kıvrımları, yukarıda göğüslerinin yanları. Hissetmeye, teninin her köşesini tatmaya ihtiyacım vardı.

Aksakça banyodan çıkarken dudaklarımız birbirinden ayrılmadı, çaresizce geride bıraktığımız giysilerimize baktık. Onu yatak odasına götürürken ıslak ayakkabılarımı fırlatarak çıkardım, ellerini karnıma götürerek kemerime uzandı. Onu yönlendirdim ve hızlıca pantolonumdan ve çamaşırdan kurtulduk. Aceleyle onları bir kenara fırlattım, düştükleri yerde ıslak bir yığın oluşturdular.

Yumruğumun sırtıyla kaburgalarını takip ettikten sonra elimi sutyenin kopçasına kaydırıp, çözdüm ve neredeyse sökerek vücudundan çıkarttım. Onu kendime daha da çektim, sert meme uçları göğsüme sürtünürken dudaklarına doğru inledim. ıslak saçlarının uçları çıplak sırtında dolaşan ellerimi gıcıkıyor, tenimi elektrikliendiriyordu.

Oda karanlıktı, içerideki tek aydınlık banyo kapısından süzülen küçük ışık parçası ve gökyüzündeki ayın ışığıydı. Dizlerinin arkası yatağa değdi ve ellerimi aramızda kalan son giysiye uzattım. Dudaklarımı dudaklarından boynuna ve göğüsleriyle birlikte vücuduna götürdüm. Karnına küçük ısırıklarla öpücükler kondurdum ve sonunda manzaranın geri kalanını örten beyaz dantele geldim.

Önünde dizlerimin üzerine çökerek başımı kaldırıp gözlerine baktım. Elleri saçımdaydı, parmaklarını karmaşık ve ıslak saçlarımda dolaştırıyordu.

Uzanıp zarif saten fiyonklardan birini aldım ve çektim, kalçasından aşağı doğru kayışını izledim. Parmaklarım diğer tarafta da aynısını yapmaya devam ederken Chloe'nin yüzünü bir şaşkınlık ifadesi kapladı. Kumaş bedeninden hasarsız bir şekilde kayıp düştükten sonra önümde çırılçıplak kalmıştı. Külotunu parçalamamış olabilirdim fakat o güzelliği yanıma almayı planladığımdan kesinlikle emin olabilirdi.

Aklımı okumuş gibi görünerek güldü.

Onu yatağa sırt üstü yasladım ve önünde eğilmeye devam ederek bacaklarını iki yana ayırdım. Ellerimi bacaklarının ipeksi teni üzerinde dolaştırarak baldırlarına ve bacaklarının arasına öpücükler kondurdum. Ağzımın etrafındaki tadı, kafamın içindeki diğer her şeyi siliyordu. Lanet olsun, bu kadın bana ne yapmıştı böyle!

Onu çarşafın üzerine yatırdım ve sonunda ben de yanına geçerek dudaklarımı ve dilimi vücudunda gezdirdim. Ellerini hâlâ saçlarımda dolaştırıyor, en çok istediği yere doğru beni yönlendiriyordu. Başparmağımı ağzının içine kaydırıp, bir yerimi emmesine ihtiyacım vardı, kendi dudaklarımın onun göğüslerinde, kaburgalarında ve çenesinde olmasına ihtiyacım vardı.

İç çekişleri ve inlemeleri odayı doldurdu ve benimkilerle karıştı. Şimdiye kadar olduğunu hatırladığımdan daha fazla sertleşmişim ve kendimi onun içine defalarca gömmek istiyordum. Ağzına uzandım ve ıslak parmağımı çekerek yanaklarına götürdüm, beni kendine doğru çektiğinde çıplak bedenlerimizin her köşesi hizalanmıştı.

Çılgınlar gibi öpüştük, birbirimize olabildiğince yaklaşmaya çalışırken ellerimiz her yanımızda dolaşüyor ve her köşemizi kavriyordu. Kalçalarımız birlikte hareket ediyor, aletim onun ıslak sıcaklığının üzerinde kayıp duruyordu. Klitorisinin üzerinden her geçişimle bir inleme patlatıyordu. Ufacık bir hareketle en derinlerinde olabiliyordum.

Bunu her şeyden çok istiyordum fakat daha önce ondan bir şey duymam gerekiyordu. Aşağıda benim ismimi söylediğinde içimde bir şeylerin ateşlenmesine neden olmuştu. Henüz anlamamıştım ve anlamaya tamamen hazır olup

olmadığım bir şeyi mi ifade ettiğini bilmiyordum fakat bunu ondan duymak istediğimi biliyordum, istediğinin ben olduğumu duymaya ihtiyacım vardı. Bu gece benim olduğunu bilmeye ihtiyacım vardı.

“Şu anda içinde olmak için ölüp bitiyorum,” diye fısıldadım kulağına. Nefesi kesildi ve dudaklarından derin bir inleme sesi kaçırıldı. “İstedığın bu mu?”

“Evet,” diyerek inledi yalvarırcasına, kalçalarını yukarı kaldırıp sallayarak beni arıyordu. Aletimin ucu vajinasının girişine sürttü ve dişlerimi sıktım, bunun sürmesini istiyordum. Topuklarıyla bacaklarıma tırmandı ve sonunda bacaklarını belime doladı, iki elini birden aldım ve kafasının üzerine yerleştirerek parmaklarımızı birbirine kenetledim.

“Lütfen Bennett,” diyerek yalvardı. “Aklımı kaçırıyorum.”

Başımı indirdim, alınlarımız birbirine değdi ve sonunda kendimi onun derinliklerine doğru ittim.

“Ah, becer,” diye inledi.

“Bir daha söyle.” İçine girip çıkmaya başladığımda nefessiz kalıyordum.

“Bennett - *becer.*”

Tekrar tekrar duymak istiyordum. Kendimi yukarı çekip dizlerimin üzerinde durdum ve iki elimiz de hâlâ birbirine kenetlenmiş olarak daha sabit bir şekilde içine girmeye başladım.

“Buna doyamıyorum.” Neredeyse boşalacaktım ve devam ettirmem gerekiyordu. Çok uzun süre ondan ayrı kalmıştım ve o uzaktayken fantezisini kurduğum hiçbir şey bununla karşılaştırılmazdı.

“Seni her gün bu şekilde istiyorum,” diye mırıldandım nemli tenine doğru. “Bu şekilde ve masama doğru uzanmış olarak. Dizlerinin üzerinde aletimi emerek.”

“Neden?” dedi sıkığı dişlerinin arasından. “Benimle böyle konuşmanı neden seviyorum? Sen tam bir *puştun.*”

Yeniden onun üzerine doğru eğildim, boynuna doğru güldüm.

Ter içindeki bedenlerimiz birbirinin üzerinde kayarak hiç çaba göstermeden birlikte hareket ettik. İçine her yüklenişimde kalçalarım yukarı doğru kaldırıyor, belime doladığı bacaklarıyla beni daha derine çekiyordu. Onun içinde öyle kaybolmuştum ki zaman durmuş gibiydi. Ellerimiz hâlâ başının üzerinde sıkıca kenetlenmişti ve ellerimi daha da sıkmaya başlamıştı. Gelmek üzereydi, çığlık sesleri artıyor ve ismim dudaklarından tekrar tekrar dökülerek beni sona yaklaşıyordu.

“Bırak gitsin Chloe, her tarafıma boşal.”

“Ah Tanrım, Bennett,” diyerek inledi. “Başka bir şey söyle.” *Ha siktir. Pis konuşmamdan boşalmak üzereydi.* “Lütfen.”

“Öylesine kaygan ve ateşlisin ki. Boşalmaya yaklaştığında,” nefesim kesildi, “teninin her yeri kızarıyor ve sesin boğuklaşıyor. Ayrıca boşaldığında yüzünün aldığı halden daha mükemmel bir şey yok.”

Bacaklarıyla beni daha da sıkıştırdı ve nefesinin aksadığını, beni sıkıca kavradığını hissettim.

“Benim için inlediğinde şişmiş dudakların yumuşayıp açılıyor, gözlerin daha iyi olmam için yalvarıyor, kahretsin, sonunda oraya ulaştığında çıkardığın sestten daha iyi hiçbir şey yok.”

Buraya kadardı. Darbelerimi derinleştirdim, her girişimde onu yataktan yukarı doğru kaldırıyordum. Artık sınırlarda bocalıyordum ve adımı bağırdığında daha fazla dayanamadım.

Kendini bıraktığım hissettiğimde yüzünü boynuma gömerek inleyişlerini bastırdı, altımda beni çılgınca sıkıyordu - dünyada hiçbir şey bunun kadar iyi hissettiremezdi, içeride meydana gelen sıkışıklığı beraberce serbest bırakmak- ve ben de kendimi bıraktım.

Sonrasında yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım, burunlarımız değiyordu, nefeslerimiz sertçe ve hızla dışarı çıkıyordu. Ağzım kurumuştu, kaslarım ağrıyordu ve tükenmiştim. Ellerini serbest bıraktım ve kan dolaşımını biraz geri getirmek için parmaklarını nazikçe ovdum.

“Lanet olsun,” dedim. Her şey daha farklıydı fakat kesinlikle tarifsizdi. Kendimi üzerinden çekip yanına bırakarak gözlerimi kapadım, karmaşık düşünceleri engellemeye çalıştım.

Yanımda titriyordu.

“Soğuk mu?” diye sordum.

“Hayır,” diye cevap verdi kafasını iki yana sallayarak. “Yalnızca kendimi çok fazla kaybettim.”

Onu kendime çektim ve uzanıp battaniyeyi üzerimize örttüm. Yanından ayrılmak istemiyordum fakat burada kalmamın hoş karşılanacağından da emin değildim. “Ben de.”

Dakikalar uzarken aramızdaki sessizlik de uzadı ve uyuyakalıp kalmadığını merak ettim. Hafifçe hareket ettim ve onun sesini duyunca şaşırdım. “Gitme,” dedi karanlığın içine doğru. Eğildim, kafasından öptüm ve o tatlı tanıdık kokusunu içime çektim.

“Hiçbir yere gitmiyorum.”

Lanet olsun, bu iyi gelmişti.

Sıcak ve ıslak bir şey aletimi yeniden içine almıştı ve sesli bir şekilde inledim. *En. İyi. Rüya.* Rüya kız Chloe, inleyerek aletimin üzerinden içime doğru bir titreşim göndermişti.

“Chloe.” Kendi sesimi duydum ve hafifçe sarsıldım. Hayalini yüzlerce kez kurmuştum fakat bu çok gerçek görünüyordu. Sıcaklık kayboldu ve yüzümü astım. *Uyanma Ben. Bundan sakın uyanma.*

“Bir daha söyle.” Yumuşak, gırtlaktan gelen bir ses beni kendime getirdi ve kendimi gözlerimi açmaya zorladım. Oda karanlıktı ve yabancı bir yatakta yatıyordum. Sıcaklık geri gelmişti ve gözlerimi önüme çevirmiştim, açık bacaklarımın arasında koyu renk saçlarıyla güzel bir kafa hareket ediyordu. Aletimi tekrar ağzına almış emiyordu.

Biranda gecenin tamamı geri geldi, uyku hali hızlıca kayboldu.

“Chloe?” Bunun gerçek olması için yeterli şansa sahip olmama imkân yoktu.

Banyonun işiğını kapamak için gece bir ara kalkmış olmalıydı; oda o kadar karanlıktı ki onu zar zor seçebiliyordum. Elimi onu bulmak için kaydırdım, parmaklarım aletimin etrafındaki dudaklarını buldu.

Ağzını üzerimde aşağı ve yukarı hareket ettiriyor, dilini döndürüyordu ve her hareketiyle aletimi hafifçe dişliyordu. Ellerini toplarıma götürdü ve avucunun içinde onlarla oynarken sesli bir şekilde inledim.

Hissettiğim şey o kadar yoğundu ki rüyalarımın ve gerçekliğin bir arada oluşunun farkına varmamla buna ne kadar

süre dayanabileceğimi bilmiyordum. Hafifçe hareket ediyor, parmağıyla aşağılarda bir noktayı ovuyordu ve sıkılmış dişlerimin arasından uzun bir tıslama çıktı. Bunu bana daha önce hiç kimse yapmamıştı. Neredeyse onu durdurmak istiyordum fakat hissettiklerim o kadar inanılmazdı ki hareket edemeyecek kadar çaresizdim.

Gözlerim karanlığa alışırken parmaklarımı saçlarında, yüzünde ve çenesinde gezdirdim. Gözlerini kapattı ve emişini artırarak beni sınıra daha da yaklaştırdı. Aletimin üzerindeki ağzı ve bastıran parmaklarının birlikteliği gerçek dışıydı fakat yukarı gelmesini istiyordum, ağzını ağızıma getirmesini, kendimi onun içine gömerken dudaklarımı emmesini istiyordum.

Oturdum ve onu dizlerimin üzerine çektim, bacaklarını belime doladım. Çıplak göğüslerimiz birbirine değdi, yüzünü ellerimin arasına alarak gözlerinin içine baktım. “Bu şimdiye kadar gördüğüm en iyi uyandırma servisi.”

Dudaklarını yalayıp güzelce parlamasına neden olarak biraz güldü. Aşağıya doğru uzandım ve aletimi yerleştirip onu hafifçe kaldırdım. Tek bir yumuşak hareketle içine girmiştım. Alnı omzuma düştü ve beni daha da içine alacak şekilde kalçalarını öne doğru sallamaya başladı.

Onunla bir yatakta olmak gerçek dışıydı. Acele etmeden üzerimde gidip geliyor, minik hareketlerle sürtünüyordu. Boynumun sağ tarafında her köşeyi öpüyor, tenimi emip çekiştiriyordu. Kısa inilti kalçalarının her hareket döngüsünü kesintiye uğratıyordu.

“Üstünde olmayı seviyorum,” dedi nefes nefese. “Ne kadar derinde olduğunu hissediyor musun? Bunu hissediyor musun?”

“Evet.”

“Daha hızlı olmamı ister misin?”

Kafamı iki yana salladım, kesinlikle kaybolmuştum. “Hayır. Tanrım hayır.”

Bir süre yavaş hareket etti, minik daireler çizdiği dudakları ve dişleri boynumun her tarafındaydı. Fakat sonra yaklaşarak fısıldadı, “Ben gelmek üzereyim Bennett.” Bunu duymanın bana neler yaptığını anlatmak için bir dizi küfür savurmak yerine omzunu ısırdım ve tenini emerek morarttım.

Artık üzerimde daha sert gidip gelerek konuşmaya başladı. Kelimeleri güçlükle anlayabiliyordum. İçindeki bedenimle, bana olan ihtiyacıyla ilgili sözlerdi. Tadımın nasıl olduğuyla ve ne kadar ıslak olduğuyla ilgili sözler. Gelmemi istemesiyle, gelmememe *ihhtiyacı* olduğuyla ilgili sözler.

Kalçalarının her dönüşüyle birlikte basınç artmaya başladı. Onu daha da sıkı kavradım, ellerimi her hareket ettirdiğimde üzerinde morluklar bırakacak olmaktan biraz korkuyordum, darbelerimi hızlandırdım. Üzerimde inliyor ve kıvranıyordu. Artık daha fazla dayanamayacağımı düşünürken, bir kez daha adımı söyledi ve üzerimde kasılmaya başladığını hissettim. Yaşadığı orgazmın yoğunluğu benimkini de tetikledi ve yüzümü boynuna bastırarak sesli bir şekilde inledim.

Üzerime yığıldı ve yatağa doğru uzandık. Ter içindeydik, nefes nefeseydik, tamamen tükenmiştik ve son derece kusursuz görünüyordu.

Onu kendime doğru çektim, sırtı göğsüme yaslanmıştı, kollarıyla onu kavrayarak bacaklarımı onunkilere doladım. Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı fakat daha ne dediğini sormadan uykuya dalmıştı.

Bu gece bir şeyler değişmişti ve gözlerim kapanmadan önceki son düşüncelerim, ertesi gün konuşacak bol vaktimiz olacağıydı. Fakat erken sabah güneşi koyu renk perdenin altından süzölmeye başladığında huzursuz bir şekilde ertesi günün çoktan geldiğini fark ettim.

On Dört

Uyku dolu zihnimin eşiğinde bilincim hareketlenmeye başlamıştı ve onu kovmaya çalıştım. Uyanmak istemiyordum. Sıcaktım, rahattım ve memnundum.

Kapalı gözlerimin ardından, gördüğüm rüyanın belirsiz görüntüleri geçerken şimdiye kadar içinde uyuduğum en sıcak, en iyi kokulu battaniyeye sarındım. O da bana sarıldı.

Sıcak bir şey üzerime doğru bastırıyordu ve gözlerimi kırpıştırarak açtığımda yüzümden birkaç santim mesafede o tanıdık ve dağınık saçlı kafayı gördüm. O saniyede yüzlerce görüntü zihnimden akıp geçti ve geçen gecenin gerçekliği, sersemlemiş beynime çöküverdi.

Lanet olsun.

Gerçektir.

Bana sarılmış olan güzel adamı görmek için kafamı hafifçe kaldırdığımda kalp atışlarım hızlandı. Kafası göğsümün üzerinde, kusursuz ağzı hafifçe aralanmış, çıplak göğüslerime sıcak hava üflüyordu. Uzun bedeni benimkine yaslanmış, bacaklarımız birbirine dolanmıştı ve güçlü kolları vücudumu sıkıca sarmıştı.

Yanımda kalmıştı.

İçinde bulunduğumuz durumun samimiyeti ezici bir güçle beni vurmuş, nerdeyse nefesimi kesmişti. Yalnızca burada kalmamış, aynı zamanda bana *sıkıca sarılmıştı*.

Nefes almak ve paniklememek için mücadele ettim. Tenlerimizin birbirine değdiği her noktanın son derece farkındaydım.

Bana yaslanan aleti uykusunda yarı sertti. Parmaklarım ona dokunmak için yanıp tutuşuyordu. Dudaklarım saçlarına değmek için can atıyordu. Bu çok fazlaydı. O çok fazlaydı.

Dün gece bir şeyler değişmişti ve bununla başa çıkabileceğimden emin değildim. Bu değişimin neye yol açtığını bilmiyordum fakat olmuştu. Her harekette, her dokunuşta, her kelimedede ve her öpüşmede birlikteydik. Daha önce kimse bana böyle hisset-tirmemişti, sanki birbirimiz için yaratılmıştık.

Başka adamlarla da birlikte olmuşum fakat onurdayken sanki gizli bir akıntıya kapılmış ve hiçbir şekilde yönümü değiştiremi-yormuş gibi hissediyordum. Gözlerimi

kapadım, oluşmaya başlayan panik duygusunu bastırmaya çalıştım. Olan bitenden dolayı pişman değildim. Yaşadığımız şey -her zamanki gibi- yoğun ve şüphesiz şimdiye kadarki en iyi seksti. Onunla yüzleşmeden önce yalnızca birkaç dakika yalnız kalmaya ihtiyacım vardı.

Bir elimi saçlarına ve diğerini sırtına koyarak onu üzerimden itmeye çalıştım. Uyanmaya başladı ve dondum, onu yakınımda tutuyor ve tekrar uykuya dalması için sessizce dua ediyordum, ismimi mırıldandı ve nefesi yeniden sabitlenince altından kayıp çıktım.

Onu bir süre uyurken izledim, panik duygusu bir şekilde uzaklaşıyordu ve bir kez daha yalnızca bu kadar muhteşem oluşuna kendimi kaptırdım. Uyku sakinliğinde, yüz hatları durgun ve huzurluydu ve benim etrafımda takındığı herhangi bir ifadeden çok farklıydı. Alnının ortasına kalın bir tutam saç düşmüştü ve parmaklarımla onu geri itmek için can atıyordum. Uzun kirpikler, kusursuz elmacık kemikleri, dolgun dudaklar ve kirli sakallı bir çene.

Aman Tanrım, çok güzel.

Banyoya gitmek için hareketlendim fakat yatak odası masasının üzerindeki aynada kendi yansımamı gördüm.

Vay canına. Az önce sevişmiş gibiydim. Kesinlikle öyle görünüyordum.

Eğilerek boynumdaki, omuzlarımdaki, göğüslerimdeki ve karnımdaki kırmızı çizikleri inceledim. Sol göğsümün alt kısmında küçük bir ısırık izi ve omzumda bir morluk görünüyordu. Aşağı doğru bakarak parmaklarımı kasıklarımındaki kırmızı izlere götürdüm. Tıraşsız yüzünün tenimi fırçalayışını anımsayınca meme uçlarım sertleşti.

Saçlarım birbirine dolanmış haldeydi ve elleriyle saçlarımı tutuşunu hatırlayınca dudaklarımı ısırdım. Öpmek için beni dudaklarına ve sonra aletine doğru ilk çekişini...

Faydası olmuyordu.

Uykudan kalınlaşmış bir ses beni düşüncelerimden sarsarak uyandırdı. "Uyandın ve vakit kaybetmeden çıldırmaya mı başladın?"

Arkamı döndüm, çarşafa sarınıp yatağa oturduğunu ve sonra çarşafı yukarı çekip vücudunun üst kısmını çıplak bıraktığını gördüm. Ona bakmaktan yorulacağımı hiç sanmıyordum -ve onu hissetmekten- geniş, kaslı göğsü, karın kasları ve şimdiye kadar görülmemiş en muhteşem erkekliğe doğru giden tüylerin baştan çıkarıcı görüntüsü. Gözlerim -nihayet- yüzüyle buluştuğunda orantısız sırtışı karşısında kaşlarımı çattım.

“Seni bana bakarken yakaladım,” diye mırıldandı çenesini ovuşturarak.

Gülümsemem mi yoksa gözlerimi mi devirsem bilemedim. Yarı uykulu halde onu darmadağın ve savunmasız görmek kafa karıştırıcıydı. Dün gece kalın perdeleri kapama zahmetine hiç girmemiştik ve şimdi güneş ışıkları içeri akıyor, beyaz çarşafların üzerine kör edici bir parlaklıkla vuruyordu. Çok farklı gözüküyordu - hâlâ benim pislik patronumdu fakat aynı zamanda başka biriydi: yatağımda yeni bir raunt için hazır gözüken bir adam... yoksa dört mü? Beş? Hesaplayamıyordum.

Gözleriyle her bir yanımı süzerken çırılçıplak olduğumu hatırladım. O anda ifadesi de dokunuşu kadar yoğundu. Bir an için böyle bakmaya devam ederse tenimi yakıp tutuşturabilir mi diye merak ettim. Ellerini üzerime koyduğunda tenime dokunduğu zaman hissettiğim gibi mi hissedecektim?

Kafamın içinde teninin her bir köşesini listelediğimi fark etmesini önleyeceğini umduğum bir ifade takındım yüzüme ve beyaz atletini yerden almak için eğildim. Bütün gece klimanın önünde kalmıştı ve biraz soğuktu fakat neyse ki oldukça kuruydu. Yumuşak pamukluyu kafamdan geçirdiğimde adaçayı kokan teninin kokusunu içime çektim ve sonra karanlık bakışlarını yakalayınca kendime geldim.

Dudaklarını ıslatmak için dilini dışarı çıkarmıştı. “Gel buraya,” diye homurdandı sessizce.

Yatağa geçtim, niyetim yanına oturmaktı fakat beni çekti ve kucağına oturdum. “Bana ne düşündüğünü anlat,” dedi.

Bende ağzımı açtım ve ilk düşüncemi söyledim: “İlk kez... birlikte olduğumuzdan beri başka kimseyle birlikte olmadığını söyledin.” Gözlerine bakmamak için köprücük kemiklerine bakıyordum. “Bu doğru mu?”

Sonunda kafamı kaldırdım.

Başını salladı ve parmaklarını atletin altına sokarak ellerini yavaşça kalçamda ve belimde gezdirdi.

“Neden?” diye sordum.

Gözlerini kapattı, başını bir kez iki yana salladı. “Başka kimseyi istemedim.”

Bunu nasıl yorumlayacağımdan emin değildim. İstek duyacağı biriyle tanışmadığını fakat buna açık olduğunu mu ifade etmek istemişti? “Eğer birisiyle yatıyorsan genellikle tek eşli misindir?”

Omuz silkti. “Eğer beklenti buysa.”

Bennett, omzumdan köprücük kemiklerime ve oradan boynuma kadar olan yerlerimi öptü. Arkasından uzanarak komodinin üzerindeki ücretsiz su şişesini aldım ve bir yudum içtikten sonra ona uzattım. Birkaç büyük yudumda şişeyi bitirdi.

“Susadın mı?”

“Susamıştım. Şimdi biraz acıkmış hissediyorum.”

“Şaşırmadım, uzun süredir yemek yemedik...” Kaşlarını oynatıp sırtınca durdum.

Gözlerimi devirdim fakat eğilip beni dudaklarımdan tatlı bir biçimde öptüğü an gözlerim kapalı kaldı.

“Buradaki beklenti tek eşlilik mi?” diye sordum.

“Dün gece olanlardan sonra bence bunu senin söylemen gerekir.”

Buna nasıl cevap vereceğimi bilmiyordum. Tek eşli olmak bir yana, onunla bu şekilde birlikte olabileceğimden emin bile değildim. Bu ilişkinin nasıl yürüyeceği düşüncesi başımı döndürdü. Biz artık gerçekten birer... arkadaş mı olacaktık? Bana “Günaydın,” diyecek ve bunu içten mi söyleyecekti? Çalışmamı eleştirirken kendini rahat hissedecek miydi?

Sırtımın alt kısmında parmaklarını açarak kendi yanına doğru beni bastırdı ve saçma düşüncelerimden çekip aldı. “Bunu asla çıkartma,” diye fısıldadı.

“Anlaştık.” Boynuma daha kolay ulaşabilmesi için geriye yaslandım. “Bunu giyeceğim ve sabahki afiş oturumuna kadar başka bir şey giymeyeceğim.”

Kahkahası sesli ve keyifliydi. “Eminim giyersin.”

“Saat kaç?” diye sordum arkasındaki saati görmeye çalışarak.

“Umurumda değil.” Parmak uçlarıyla göğüslerimi buldu ve yumuşak alt kısımlarının üzerinde parmaklarını ileri geri kaydırды.

Fakat kendimi geriye yasladığım sırada tam kalçasının üzerindeki çıplak teni gözüktü. *Bu da ne böyle'?*

Bu bir *dövme* miydi?

“Bu bir?..” Kelimeleri bulmakta zorlanıyordum. Onu hafifçe iterek ize geri dönmeden önce gözlerine bakmak için kafamı kaldırdım. Kalça kemiğinin hemen altında siyah bir mürekkep çizgisi vardı, Fransızca olduğunu tahmin ettiğim kelimeler yazılmıştı.

Bunu nasıl görmemiştim? Birlikte olduğumuz bütün zamanları kısaca düşündüm. Hep bir acele içinde, karanlıkta ya da yalnızca yarı çıplakken yapmıştık.

“Bir dövme,” dedi şaşkın bir şekilde kendini biraz geri çekip parmaklarını göbeğimde gezdirerek.

“Bir dövme olduğunu biliyorum ama... ne yazıyor?” *Bay ciddi işadamının lanet olası bir dövmesi vardı.* Bildiğimi zannettiğim bir yanı daha yok olmuştu.

“şöyle yazıyor, ‘/e ne regrette rien²!’”

Gözlerim gözleriyle buluştu, kusursuz Fransızca aksanıyla yayılan sesi kanımı kaynatıyordu. “Ne dedin?”

Açık bir şekilde sırttı, “/e ne regrette rien.” Her heceyi vurgulayarak, her kelimeyi yavaşca söyledi. şimdiye kadar duyduğum en seksi şey olmalıydı. Sözlere, dövmesi ve altımda tamamen çıplak oluşu karşısında her an alev almak üzereydim.

“Bu bir şarkı değil mi?”

Başını salladı. “Evet, öyle.” Sessizce gülererek, “Paris’te sarhoş olduğum bir gece, evimden kilometrelerce uzakta, şehirde tek bir arkadaşım yokken pişman olduğumu ve bir dövme yaptırmaya karar verdiğimi düşünebilirsin. Fakat hayır, bundan bile pişmanlık duymuyorum,” dedi.

“Bir daha söyle,” diye fısıldadım.

Bana biraz daha yaklaştı, kalçalarını bana doğru hareket ettiriyordu, nefesi kulağımın içinde sıcacıktı ve yeniden fısıldadı. “*Je ne regrette rien.* Anlıyor musun?”

Başımı salladım. “Başka bir şey söyle.” Her nefeste göğüslerim inip kalkıyor, duyarlı meme uçlarım atletinin pamuklu kumaşına sürtünüyordu.

Eğilerek kulağımı öptü ve “/e suis à tor’ ” dedi. Benim için kendini tutmaya çalışırken sesi gergin ve pürüzlüydü, ikimizi de bu eziyetten kurtararak inlemeyle birlikte ve bu pozisyonun derinliğini bir kez daha severek kendimi üzerine bıraktım. Gözlerini bana dikerek edepsiz tek bir heceyi defalarca fısıldadı. Kalçalarımı kavramak yerine, üzerimdeki atleti yanlarından yumruklarının içine almıştı.

Aramızdaki şey çok rahat, çok doğaldı, bir şekilde benim sarsamayacağım endişeli boşluğa eklenmişti. Buna odaklanmak ³ yerine, ağzımın içindeki sessiz homurdanmalarına odaklandım. Bize birdenbire aldirttiği pozisyona ve altındaki

pelebeliği ortaya çıkartacak Şekilde atletinin uzerinden ggslerimi emmesine odaklandım. Kalalarımdeki ve kasıklarımdeki aceleci parmaklarıyla kendimden geçtim, boşalmaya yaklaŐtıka alnını köprücük kemiklerime bastırıyordu. Altımdaki bacaklarını, her hareketimi karşılamak uzerine hızlanan ve sertleŐen kalçasının hareketlerini hissettikçe kendimden geçtim.

Beni ters çevirerek elini düz bir Şekilde ggsme koydu, kalçası durmuştu. “Kalbin *gm gm atıyor*. Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini söyle.”

İçgüdüsel olarak kafamı kaldırıp kibirli sırtıŐını gördüğümde rahatladım. Bir günden az bir süre önce ne olduğumuzu hatırlatacak bir Şeye ihtiyacım olduğunu biliyor muydu? “Şu konuşma olayını yine yapıyorsun. Kes artık.”

Gülümsemesi büyüdü. “Benim konuşmamı seviyorsun. Özellikle aletim içindeyken denk geldiğinde seviyorsun.”

Gözlerimi devirdim. “Bunu nereden çıkardın? Orgazmlardan mı? Sana sorma Şeklimden mi? İyi bir hafiyesin.”

Ayağımı omzuna doğru çekti ve ayak bileğimin iç kısmını pererek göz kırptı.

“Her zaman böyle miydin?” diye sordum kalçasından çekiştirerek. İtiraf etmekten nefret ediyordum fakat hareket etmesini istiyordum. Durduğunda baştan çıkıyor, acı çekiyor ve kendimi tamamlanmamıŐ hissediyordum. Hareket ettiğindeyse zamanın durmasını diliyordum. “Değer görmemiŐ benlikleri ortalığa saçılan kadınlara acıyorum.”

Bennett, uzerime eğilerek ve elleriyle destek alarak kafasını iki yana salladı. Neyse ki kalçasını ne ve yukarı kaydırarak içime doğru yüklenmeye başladı. Gözlerim devrilerek kapandı. Mükemmel noktaya tekrar ve tekrar vurup durdu.

“Bana bak,” diye fısıldadı.

Kafamı kaldırıp kaŐındaki ter damlalarını, ağzıma baktıkça aralanan dudaklarını izledim. O hareket ettikçe omuz kasları toplanıyor, ggs terden ince bir tabakayla parlıyordu ve içime girip çıktığı yeri izliyordum. Neredeyse tamamen içimden çıkıp sonra sertçe tekrar içime girdiğinde ne dediğimden emin değildim fakat sessiz ve edepsizdi ve içime doğru gidip gelmeye devam ederken anında unutuldu. “Beni kibirli hissettiren *sensin*. Kendimi lanet olası bir Tanrı gibi hissetmeme neden olan senin bana tepki veriŐ Őeklin. Bunu nasıl görmezsin?”

Cevap vermedim ve görünen o ki o da bir cevap beklemiyordu, bakışları ve bir elinin parmakları boynumdan ggslerimin uzerine doğru yer deđiŐtiriyordu. Özellikle hassas bir nokta buldu ve nefesim kesildi.

“Birisi seni burandan ısırması gibi gözüküyor,” dedi başparmağını ısırık izine sürterek. “Bunu sevdin mi?”

Kendimi ona doğru ittirerek yutkundum. “Evet.”

“Lanet olası kötü kız.”

Ellerim omuzlarından göğsüne ve karnından kalçasındaki kaslara doğru kaydı, başparmağım dövmesinin üzerinde ileri geri gidiyordu. “Bunu da sevdim.”

Hareketleri kesik ve güçlü olmaya başladı. “Ah, lanet olsun Chloe... Yapamıyorum... Fazla dayanamayacağım.” Sesinin böy-lesine çaresiz ve kontrolü kaybetmiş çıktığını duymak yalnızca ona olan ihtiyacımı artırdı. Bedenime yayılmaya başlayan enfes duyguya odaklanarak gözlerimi kapadım. Çok yaklaştım, tam sınırdaki geziniyordum. Aramızdan uzanarak parmaklarımla klitorisimi buldum ve yavaşça sürtmeye başladım.

Kafasını geriye çekerek aşağıdaki elime baktı ve küfretti. “Ha siktir.” Sesi çaresizdi, nefesi derin ve kesik geliyordu. “Dokun kendine, evet öyle. Seni göreyim.” Bütün ihtiyacım olan yalnızca sözleriydi ve parmaklarımın son bir kez sürtünüşüyle orgazmın beni ele geçirdiğini hissettim.

Ona sıkıca tutunarak boş elimin tırnaklarını sırtına geçirdim ve kuvvetlice boşaldım. Haykırdı, içime boşalırken vücudu kasılıyordu. Bütün bedenim bu sonuçla titredi, orgazmım kaybolurken küçük titremeler hâlâ devam ediyordu. Durduğunda ona asıldım, vücudu üzerime doğru çöküyordu. Omzumu ve boynumu öptükten sonra dudaklarıma tek bir öpücük kondurdu. Kısa bir an göz göze geldik ve sonra üzerimden yana devrildi.

“Tanrım, kadın,” dedi güçlkle nefes alıp gülmeye çalışarak. “Beni öldüreceksin.”

İkimiz de kendi tarafımızda başlarımızı yastığa koyduk ve gözlerimiz buluştuğunda bakışlarımı kaçıramadım. Bir sonrakinin daha az güçlü olacağına ya da eğer sistemlerimizden dışarı atabilirsek aramızdaki bağın eriyip gideceğine dair bütün umutlarımı kaybettim. “Barışla” geçen bu tek gece hiçbir şeyi söndürmemişti. Ona daha da yaklaşmayı, çenesindeki kirli sakalı öpmeyi ve onu yeniden üzerime doğru çekmeyi istemeye başlamıştım bile. Gözümü dikip ona baktığımda bu şey sona erince çok fazla acı çekeceğimi anladım.

İçimi bir korku kapladı ve dün geceki panik beraberinde rahatsız bir sessizlikle geri geldi. Çarşafı çeneme kadar çekerek yatakta doğruldum. “Lanet olsun.”

Elini uzatarak kolumu sardı. “Chloe, yapamıyorum...”

“Sanırım hazırlanmamız gerekiyor,” diyerek cümlesini bitirmeden araya girdim. Kalp kırıklığının milyonlarca şeklinden birinin başlangıcı olabilirdi. “Yirmi dakika içinde

bir oturumumuz var.”

Bir süre şaşkın gözüktükten sonra konuştu. “Burada kuru kalmış hiçbir giysim yok. Odamın nerede olduğunu bile bilmiyorum.” Dün gece her şeyin ne kadar çabuk gerçekleştiğini hatırlayınca yüzümün kızarmaması için mücadele verdim. “Doğru. Size bir şey almak için anahtarınızı kullanırım.”

Hızlıca duş aldım ve kalın bir havluya sarındım, otel bornozlarından birini yanımda getirmeyi akıl etmiş olsaydım diye düşündüm. Derin bir nefes alarak kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

Yatağın üzerinde oturuyordu ve ben odaya girince gözlerimiz buluştu.

“İhtiyacım olan yalnızca...” Sesimi kısarak çantamı işaret ettim. Başını salladı fakat konuşmaya yeltenmedi. Genellikle bedenimle ilgili bir utangaçlığım yoktu. Fakat burada üzerimde yalnızca bir havluyla durmak, beni izlediğini bilmek, benden beklenmeyecek biçimde utanmama neden olmuştu.

Birkaç şey aldım ve yeniden banyo kapısının ardında kendimi güvende hissedene kadar yanından hızlıca geçip uzaklaştım. Mümkün olacağını düşünmediğim bir süratle giyindim, saçımı arkaya atıp daha sonra tamamlamaya karar verdim. Tezgâhın üzerinden oda kartlarını alarak yatak odasına geri döndüm.

Kımıldamamıştı. Yatağın ucunda, dirsekleri bacaklarının üzerinde oturmuş, düşüncelere dalmış gözüküyordu. Ne düşünüyordu? Bütün bir hafta sinirlerim bozuktu, duygularım bir aşırı uçtan diğerine yer değiştirmişti fakat o çok sakin görünüyordu. Çok *emindi*. Ancak emin olduğu şey neydi? Neye karar vermişti?

“Özellikle getirmemi istediğiniz bir şey var mı?”

Başını kaldırdığında biraz şaşırılmış görünüyordu, sanki hiç düşünmemiş gibiydi. “Hım... Bu öğleden sonra yalnızca birkaç toplantım var değil mi?” Başımı salladım. “Ne getirsen olur.”

Odasını bulmam yalnızca bir saniyemi aldı; tam yanımızdaki odaydı. Harika. Artık onu kendi duvarımın arkasında, yatağın üzerinde hayal edebilirdim. Çantaları odasına getirilmişti, bir an duraksadım, valizlerini karıştırmam gerekecekti.

En büyük olanını kaldırarak yatağın üzerine yerleştirdim ve açtım. Kokusu yüzüme çarptı ve ağır bir arzu sancısı içime yayıldı. Düzgünce yerleştirilmiş eşyalara bakmaya başladım.

Ona dair her şey o kadar düzenli ve muntazamdı ki evinin neye benzediğini merak etmeme neden oldu. Bunun hakkında fazla düşünmemiştim fakat birdenbire acaba evini

görebilecek miyim, onun yatağını görebilecek miyim diye merak ettim.

Bunu istediğimi fark edince duraksadım. O ister miydi?

Oyalandığımı fark ettim ve giysilerini incelemeye devam ettikten sonra nihayet kömür karası Helmut Lang takım elbisesi, beyaz gömlek, siyah ipek kravat, baksır, çoraplar ve ayakkabılar üzerinde karar kıldım.

Her şeyi ait oldukları yerlere geri koydum, giysilerini topladım ve odama doğru yola koyuldum. Koridorda yürürken sınırdan meydana gelen gülüşümü bastıramıyordum, durumun katıksız saçmalığı karşısında kafamı iki yana salladım. Neyse ki kapıma vardığımda kendimi toplamayı başarmıştım. İçeri doğru iki adım atmıştım ki donup kaldım.

Açık pencerenin önünde durmuş, sabah güneşine yüzüne dönmüştü. Kalemle çizilmiş gibi olan biçiminin güzel her bir hattı, bedenine vuran gölgede kusursuz detaylarıyla ortaya çıkmıştı. Kalçasının edepsiz derecede alçak bir noktasında havlusu duruyordu ve orada, tam üzerinde dövmesi ortaya çıkmıştı.

“Hoşuna giden bir şey mi gördün?”

Gönülsüzce dikkatimi yüzüne çevirdim. “Ben...”

Gözlerim sanki bir mıknatıs tarafından çekilmiş gibi yeniden kalçasına kaydı.

“Dedim ki hoşuna giden bir şey mi gördün?” Odayı adımlayarak tam önümde durdu.

“Sizi duydum,” dedim ters ters bakarak. “Ve hayır, sadece dalmıştım.”

“Peki, tam olarak ne düşünüyordun?” Uzandı ve bir tutam nemli saç parçasını kulağımın akasma attı. Bu kadar basit bir dokunuş bile midemin hoplamasına yetti.

“Takip etmemiz gereken bir programımız olduğunu.”

Bir adım daha yaklaştı. “Neden sana inanmıyorum?”

“Bencil olduğunuzdan olabilir mi?” diye fikrimi belirttim gözlerinin içine bakarak.

Tek kaşını kaldırdı ve beni bir süre izledikten sonra giysilerini elimden aldı ve yatağın üzerine koydu. Ben henüz hareket edemedim kalçasındaki havluyu çekti ve bir kenara fırlattı. *Aman Tanrım*. Yeryüzünde bundan daha iyi bir erkek örneği varsa onu görmek için çok para ödeyebilirdim.

Baksırım giymeye başladı ve sonra bana bakarak durdu. "Takip etmemiz gereken bir programımız var dememiş miydin?" diye sordu beni muzip bir şekilde süzerek. "Tabii ki eğer hoşuna giden bir şey görmediysen."

Piç kurusu.

Gözlerimi kıstım ve hızla döndüm, hazırlanmamı tamamlamak için banyoya gittim. Saçımı kuruturken sıkıntı verici duygudan kendimi uzaklaştıramadım, "Çıplak bedenime biraz daha bak," demekten daha önemli bir şey söylemeye çalışıyordu.

Daha kendi duygularımı çözemeden onunkini tahmin etmeye çalışıyordum. Gidecek mi yoksa kalacak mı diye mi endişeleniyordum?

Yatak odasına geri döndüğümde çoktan giyinmiş, büyük pencereden dışarı bakıyordu. Döndü, bana doğru yürüdü ve sıcak ellerini yüzüme koyarak dikkatle bana baktı. "Beni dinlemen lazım."

Yutkundum. "Tamam."

"O kapıdan çıkıp bu odada bulduklarımızı yitirmek istemiyorum."

Bu basit kelimeleri beni sarstı. Bir şey ilan etmiyor, söz vermiyordu fakat tam olarak duymaya ihtiyacım olan şeyleri söylüyordu. Ne yaşadığımızı bilmiyor olabilirdik fakat yarım bırakmayacaktık.

Titreyen bir nefes verdikten sonra ellerimi onun göğsüne götürdüm. "Ben de istemiyorum ama aynı zamanda senin kariyerinin benimkini yutmasını da istemiyorum."

"Ben de bunu istemiyorum."

Başımı salladım, kelimeler sanki düşüncelerimi karıştırmış gibi hissediyor ve ekleyecek herhangi bir şey düşünemiyordum.

"Tamam o zaman," dedi beni baştan ayağa süzerek "Gidelim."

ON BEŞ

Bu seneki konferansın konusu gelecek nesil pazarlama stratejileriydi ve yeni nesli kucaklamanın bir yolu olarak organizatörler diploma alacak öğrenciler için bir oturum düzenlemişlerdi. Chloe'nin programından pek çok öğrenci buradaydı, afiş panolarının yanında dik ve istekli duruyorlardı. Aslında bu etkinlikteki sunum, Chloe'nin aldığı burs için bir gereklilik olarak kabul ediliyordu fakat Chloe'nin asıl projesi olan Papadakis işinin büyüklüğü ve özel yapısı itibarıyla Chloe adına bir ayrıcalık yapılması için başvurmuştu. Buradaki öğrencilerin hiçbiri milyon dolarlık bir anlaşmayı yürütmüyorlardı.

Burs komitesi bu ayrıcalığı onaylamaktan dolayı mutluluk duymuştu. Aslında tasarı tamamlanıp, imzalanıp kamuya sunulduğunda Chloe'nin başarı hikâyesini program broşürlerine koyacakları için salyaları akıyordu.

Fakat toplantıda sunumu olmamasına rağmen Chloe, her bir koridorda yürüyüp bütün afişlere bakmak için ısrar etmişti. Onun yanından iki metreden fazla uzaklaşmadığım ve saat ona kadar başka toplantım olmadığı için bütün etkinlik boyunca onu takip ettim, afişleri saydım (576) ve (arsız, şaplak atması eğlenceli, şu anda siyah pamukluyla çevrelenmiş olan) kıçına baktım.

Asansördeyken Chloe, benim en sevdiğim/nefret ettiğim gardırobun büyük kısmını tedarik eden en yakın arkadaşı Julia'dan bahsetmişti. Bu sabahın seçkileri olan kalem etek ve masmavi bluzda artık listemdeydi.

Birkaç kez Chloe'yi, bir şeyler almak için odaya geri dönmemiz gerektiği konusunda ikna etmeye çalışmıştım fakat o sadece tek kaşını kaldırmış ve "Bir şeyler almak mı? Yoksa bir **şey** almak mı?" diye sormuştu.

Onu duymazdan gelmiştim ama şimdi keşke konferanstan önce bir tura daha ihtiyacım olduğunu itiraf etseydim diye düşündüm. Buna yanaşır mıydı diye de merak ediyordum.

"Odaya geri döner miydin?" diye sordum kulağına, küçük bir cep telefonu şirketi için marka değiştirme fikriyle ilgili bir öğrenci afişini dikkatlice okurken. Afiş tahtasına grafikler kaydedilmişti.

"Şişşt."

"Chloe, bu afişten hiçbir şey öğrenmeyeceksin. Haydi gidip birer fincan kahve alalım, belki banyoda oral seks yaparız."

"Baban, bana en iyi fikirlerimi nereden bulacağımı kestirmenin imkânsız olduğunu ve bulabildiğim her şeyi okumamı söylemişti. Ayrıca bunlar benim öğrenci arkadaşlarım."

Bir kol düğmesiyle oynayarak bekledim fakat görünen o ki söylediklerimin son kısmını dikkate almayacaktı. "Babam neden bahsettiğini bilmiyor."

Kibarca güldü. Babam neredeyse benim doğmadan çok önceki zamanlardan beri ilk yirmi beş CEO listesinin her zaman içinde olmuştu.

Boğazımı temizleyip kimsenin beni duyabilecek kadar yakında olmadığından emin olarak, "Oral seks olması şart değil. Seni duvara yaslayıp becerebilirim," diye fısıldadım. "Ya da seni yere yatırıp, bacaklarını ayırıp dilime boşalmanı sağlayabilirim."

Titredi, bir sonraki afişin yanındaki öğrenciye gülümsedi ve okumak *için* yaklaştı. Adam bana elini uzattı. "Özür dilerim ama siz Bennett Ryan mısınız?"

Başımı salladım, adamın elini sıkarken dikkatim dağılmıştı, Chloe'nin uzaklaşmasını izliyordum.

Bulduğumuz koridor neredeyse boştu, yalnızca afişlerin yanındaki öğrenciler vardı. Onlar bile daha büyük şirketlerin -çoğunlukla konferans sponsorlarının- öğrenciler tarafından yönetilen açılış oturumunda boy göstermek için parlak ve marka

etiketli afişler koyduğu, odanın daha ilginç köşelerine doğru dolanmaya başlamışlardı. Chloe eğildi ve not defterine bir şey yazdı: *Jenkins Financial İçin Marka Değiştirme?*

Önce eline, sonra düşünceli bir ifadeyle sabitlenmiş olan yüzüne baktım. Jenkins *Financial* işi onunkilerden biri değildi. Benim ilgilendiklerimden biri bile değildi. Arada sırada kıdemsiz yöneticiler tarafından yarım yamalak idare edilen küçük bir işti. Acaba bizim dinazor pazarlama kampanyamızın ne kadar zorlu geçtiğinden Chloe'nin haberi var mıydı?

Ben sormadan o döndü ve diğer afişe geçti ve Chloe'nin çalışma temposu karşısında büyülenmişim. Daha önce onu bu kadar açık bir şekilde izlemekten kaçınmışım - gizlice yaptığım takipler bana onun zeki ve azimli olduğunu göstermişti fakat şirket bilgisinin genişliğini daha önce hiç fark etmemişim.

Bir şekilde ona iltifat etmek istemişim ama kelimeler kafamın içinde allak bullak olmuştu ve garip bir savunma hali içimi kaplamıştı, sanki onu översen stratejide bir tür kırılma yaşanacaktı. "El yazında gelişme var."

Kaleminin arkasına bastırdı ve bana bakıp gülümsedi. "Defol."

Aletim pantolonumun içinde seçiriyordu. "Burada vaktimi harcıyorsun."

"O zaman neden karşılama salonunda birkaç yöneticinin elini yapmacık bir biçimde sıkıyorsun? Kahvaltı da veriyorlar. Şu küçük çikolatalı kurabiyeleri neden sevmiyormuş gibi yapıyorsun?"

"Çünkü yemek istediğim şey o değil."

Dudaklarında küçük bir sırıtış belirdi. Bir başka bayan öğrenci bana kendini takdim ederken Chloe yüzümü izliyordu.

"Hatırlayabildiğim kadar uzun zamandır sizin kariyerinizi takip ediyorum," dedi kadın nefes almadan konuşarak. "Geçen sene burada konuşma yaptığınızı duydum."

Gülümsedim, kaba gözükmeden olabildiğince kısa bir şekilde elini sıktım. "Selam verdiğiniz için teşekkür ederim."

Koridorun sonuna doğru ilerledik ve elimle Chloe'nin dirseğini kavradım. "Toplantıya kadar bir saatim daha var. Bana ne yaptığının farkında mısın?"

Sonunda kafasını kaldırıp baktı. Gözbebekleri kocamandı, gözleri neredeyse siyaha dönmüştü ve kurumuş dudaklarını yalayarak ıslattı. "Sanırım göstermek için beni yukarı götürmeniz gerekiyor."

Saat birdeki toplantıma çoktan beş dakika geç kalmışken Chloe hâlâ yeni bir çift iç çamaşırını arıyordu. Küçük bir Minneapolis şirketinin pazarlama yöneticisi olan Ed Gugliotti'yle buluşacaktım. Ed'in şirketini, küçük işlerde taşeron olarak kullanıyorduk ve işi nasıl idare edeceğini görmek üzere daha önemli projeleri ona devretmeyi düşünüyorduk. Pantolonumun fermuarını çekerken Ed'in her zaman geç kaldığını kendime hatırlattım.

Fakat bu sefer geç kalmamıştı. Otelin toplantı odalarından birinde yanında hevesli gülümsemelerini takınmış iki genç çalışanıyla beni bekliyordu.

Geç kalmaktan nefret ediyordum.

"Ed," dedim elini sıkarak. Beni ekibinden Daniel ve Sam'e tanıttı. Onlarda elimi sıktılar fakat Sam'e sıra geldiğinde onun dikkati arkamda, kapıdaydı.

Chloe içeri girdi, saçları artık açıktı, son derece güzel fakat profesyonel gözüküyordu. Otel odasındaki masanın üzerinde çığlık dolu bir orgazm yaşadığı gerçeğini mucizevi şekilde gizliyordu.

Chloe yanımıza geldi, bir sandalye çekti ve bana küçük bir gülücük vermek için dönerek yanıma oturdu. Gugliotti ve adamları mest olmuş halde ve sessizlik içerisinde onu izlediler. Kırmızı dudakları şişmişti, çenesinde hafif kırmızı bir iz vardı. Sakalım tahriş etmişti.

Tabii ya.

Sonunda herkes yeniden bana dönünce boğazımı temizledim. “Haydi başlayalım.”

Basit bir toplantıydı ve binlerce kez yapmış olduğum bir şeydi. İşi, en genel, özel olmayan terimlerle açıkladım ve tabii ki Gugliotti bana ekibinin harika bir fikirle ortaya çıkacağını düşündüğünü söyledi. Bu işe verdiği adamlarla tanıştıktan sonra ben de aynı fikirdedim. Ertesi gün yeniden toplanmayı planladık, işi bütün hatlarıyla sunacak ve resmen onlara teslim edecektim. Toplantı on beş dakikadan kısa bir süre içerisinde sona ererek saat ikideki toplantım için bana zaman kazandırdı. Chloe'ye şöyle bir baktım ve sessiz bir soruyla kaşımı kaldırdım.

“Yemek,” dedi gülerek. “Haydi gidip biraz yemek yiyelim.”

Öğleden sonranın geri kalan kısmı verimli geçmişti fakat ben tamamen otomatik pilota gibiydim, biri bana toplantıların ayrıntılarını sormuş olsaydı, onları hatırlamam uzunca bir vaktimi alırdı. Neyse ki Chloe ve onun takıntılı notları vardı. Pek çok iş arkadaşımınla karşılaşmış, bütün öğleden sonra belki yüzlerce eli sıkıştırdım fakat hatırladığım tek dokunuş onunkisiydi.

Sürekli dikkatimi dağıtıyordu ve beni rahatsız eden şey, burada her şeyin her zamankinden farklı olmasıydı. Bu bir işti fakat tamamen yeni bir dünyaydı, şartları nasıl istersek o şekilde kullanabileceğimiz bir yerdi. Onun yanındayken duyduğum istek, onunla mesafemi korumaya çalıştığım zamankinden daha fazlaydı. Podyumdaki akşam açılışı konuşmasına tekrar bakınca düşüncelerimi yeniden verimli bir noktaya başarısızca yönlendirmeye çalıştım. En önde oturuyordum, geçen sene tam da bu konferansta açılış konuşması bana verilmişti ve yine de kendimi buna vermenin bir yolunu bulamıyordum.

Chloe'nin görüş alanıma girdiğini gördüm ve içgüdüsel olarak masanın üzerinden ona baktım. Gözlerimiz buluştuğunda bütün diğer sesler iç içe geçerek etrafımda dalgalanmaya başladı fakat bir türlü aklıma girmiyorlardı. Düşünmeden ona doğru eğildim, o da bana doğru eğildi ve dudağının kenarında minik bir tebessüm oluştu.

Bu sabahı ve panik içerisindeyken ne kadar şeffaf olduğunu düşündüm. Buna karşılık ben garip bir biçimde sakindim, sanki yaptığım her şey bizi yalnızca olmak istediğimiz gibi *olmanın* ne kadar kolay olduğunu görebildiğimiz o belli noktaya götürüyormuş gibi.

Arkamda bir yerlerde çalan cep telefonu beni düşünce denizimden sıyrarak gözlerimi ondan kaçırmama neden oldu. Hızlıca sandalyeme oturdum ve öne doğru ne kadar çok eğildiğimi görünce şok oldum. Etrafıma bakındım ve aşına olmadığım bir çift gözle karşılaştınca donup kaldım.

Bu yabancıнын bizim kim olduğumuzdan ya da Chloe'nin benim için çalıştığından haberi yoktu. Adam yalnızca bizi görmüş ve hemen kafasını çevirmişti. Fakat o anda, bastırduğum suçluluk duygusunun her bir kırıntısı beni geri buldu. Herkes benim kim olduğumu biliyordu, buradaki kimse onu tanımıyordu ve eğer seviştığımız ortaya çıkarsa bütün cemiyetin yargısı onu kariyeri boyunca takip edecekti.

Chloe'ye hızlı bir bakış attığımda, yüzüme yayılmış panik ifadesini görebildiğini anladım. Konuşmanın geri kalanını, ona tek bir bakış bile atmadan önüme bakarak geçirdim.

“İyi misin?” diye sordu asansörde, on dört kat boyunca bize eşlik eden ağır sessizliği bölerek.

“Evet, sadece...” Ensemi kaşıdım ve onunla göz göze gelmekten kaçındım. “Sadece düşünüyordum.”

“Bu gece bazı arkadaşlarımla dışarı çıkacağım.”

“Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor.”

“Saat yedide Stevenson ve Newberry ile yemek yiyeceksiniz. Sanırım sizinle Gaslamp'teki sevdiğiniz suşi lokantasında buluşacaklar.”

“Biliyorum,” dedim tanıdık iş konuşmalarına döndüğümüz için rahatlayarak. “Asistanlarının ismini bir kez daha söyler misin? Kadın her zaman gelir.”

“Andrew.”

Şaşkın vaziyette göz ucuyla ona baktım. “Bu beklediğimden daha erkeksi bir isim gibi.”

“Yeni bir asistanları var.”

Bunu da nereden biliyordun?

Gülümsedi. “Açılış konuşmasında yanımda oturuyordu ve bu gece yemekte olup olmayacağını sordu.”

Chloe'ye bakarken beni yakalayan bir çift gözün onun olup olmadığını ve Chloe'ye bakış şeklimden mi ona yemekte olup olmayacağını sorduğunu merak ettim. Birkaç kelime gevelemiştim ki sözümü kesti. “Ona başka planlarım olduğunu söyledim.”

Huzursuzluğum geri gelmişti. Onun bu gece benimle olmasını istiyordum ve yakında artık benim stajyerim olmayacaktı. O zaman onun sevgilisi olabilir miydim? *Şu anda* hâlâ onun patronu olabilir miydim? “Benimle gelmek ister misin?”

On üçüncü kata geldiğimizde kapılara doğru bakarak kafasını iki yana salladı. “Sanırım gidip kendi planıma uymalıyım.”

Restorandan dönüşteki kısa araba yolculuğu sessiz ve yalnızdı, sadece karmakarışık düşüncelerim bana eşlik ediyordu. Geniş lobiden geçerek asansöre bindim ve sonra hiç düşünmeden Chloe'nin odasına yönelince aslında onunla birlikte kalmadığımı hatırladım. Hangi odanın benimkisi olduğunu hatırlayamadım ve kattaki üç odayı denedikten sonra vazgeçip kontrol etmek için resepsiyon masasına geri döndüm. Geri döndüğümde odamın, Chloe'nin odasının tam yanında olduğunu fark ettim.

Onun odasının aynadaki yansıması gibiydi fakat görülemeyecek pek çok açıdan tamamen farklıydı. Bu duş dün gece bahanelerimizi yıkamamıştı, bu yatakta birbirimize sarılıp birlikte uyulmamıştık. Bu duvarlar, onun altımda parçalanırken çıkardığı seslerle dolmamıştı. Bu masa, geç sabah seksiyile kırılmamıştı.

Telefonumu kontrol ettim ve ağabeyimden iki cevapsız çağrı olduğunu gördüm. Harika. Normalde çoktan babamla ve ağabeyimle birkaç kez konuşmuş olur, toplantıları ya da tanıştığım potansiyel müşterileri anlatırdım. Şimdiye kadar ikisiyle de bir kez bile konuşmamıştım. İçimi okuyup bu hafta kafamın oyunda olmadığını anlayacaklarından korktum.

Saat on biri geçmişti ve Chloe'nin hâlâ arkadaşlarıyla olup olmadığını ya da çoktan geri dönüp dönmediğini merak ediyordum. Belki de orada uzanmış, benimle aynı şeyleri kafasına takıp duruyordu. Hiç düşünmeden telefona uzandım ve odasını aradım. Sesli mesaj servisi cevap vermeden önce telefon dört kere çaldı. Kapattım ve cep telefonunu denedim.

İlk çalışta cevap verdi. "Bay Ryan?"

İrkildim. Diğer öğrencilerle birlikteydi. Tabii ki bana şu anda Bennett demeyecekti. “Merhaba. Ben... him, otele dönüp dönemeyeceğinden emin olmak istemiştım.”

Hattın ucundan etrafındaki konuşma seslerinin ve müziğin gürültüsünün bastırıldığı gülüşü duyuldu. “Dışarıda bekleyen

yaklaşık yetmiş tane taksi var. İşimiz bittiğinde bir tanesine binerim.”

“Ne zaman biter?”

“Melissa şu anki içkisini ve muhtemelen bir tanesini daha bitirdiğinde. Ve Kim buradaki bütün edepsiz çapkınlarla dans etmeyi bitirmeye karar verdiğinde. Dolayısıyla benim şimdiyle yarın sabah sekiz arasında bir zamanda geri geleceğimi düşünebilirsiniz.”

“Bana ukalalık mı yapıyorsun?” diye sordum yüzüme bir sırıtış yayıldığını hissederek.

“Evet.”

“İyi,” dedim derin bir nefes vererek. “Yalnızca güvenli bir şekilde geri döndüğünde bana mesaj at.”

Bir an sessiz kaldı ve sonra, “Atarım,” dedi.

Telefonu kapattım ve yatağın üzerine, yanıma koydum. Muhtemelen bir saat boyunca yere baktım. Kendimle ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Sonunda kalktım ve tekrar aşağıya indim.

Sabahın ikisinde, yanakları parlak ve gülümseyerek geri gelip telefonunu çantasına koyduğunda hâlâ lobideydim. Elimde duran telefonum titredi ve telefona baktım.

Güvenli bir şekilde döndüm.

Resepsiyon masasının yanından geçişini ve doğrudan asansörlerin yanında oturduğum yere gelişini izledim. Gözlerim uykulu, takım elbisem kırışmış halde beni görünce durdu. Saçlarımın da şaka gibi olduğundan emindim çünkü endişelenmekten hasta olmuşum. Birdenbire burada kaygılı bir koca gibi neden beklediğimi anlayamadım. Yalnızca ikimizin arasında olanların yürümeyeceğine karar verenin ben olmayacağını biliyordum çünkü içten içe bunun bir yolunu bulmak istiyordum.

“Bennett?” dedi el sallayıp asansöre doğru yürüyen arkadaşına göz ucuyla bakarak. Arkadaşının ne düşündüğü umurumda değildi fakat asansörün içine girene kadar gözlerini bize diktiğini hissedebiliyordum.

Chloe, stajı bitene kadar üniforması olmasını talep edeceğim siyah mini bir elbise ve topuklu ayakkabı giymişti. Ayakkabının çapraz şeritleri pembe ojeli parmaklarından neredeyse dizine kadar uzanmıştı. Elbisesini vücudundan sıyırmak ve onu koltukta o topuklarını kavrayıp destek alarak becermek istiyordum.

“Hey,” diyerek geveledim, önümde kilometrelerce uzanan çıplak bacaklarından büyülenmiş bir halde.

Bana yaklaştı ve yalnızca birkaç santim ötemde durdu. “Burada ne yapıyorsunuz böyle?”

“Bekliyorum.”

Beni nasıl etkilediğini, şu anda ellerimi saçlarında, başparmaklarımı küçük ve pembe meme uçlarını tamamen örtmüş şekilde hayal ettiğimi ya da klitorisinin nasıl şimdiye kadar dokunduğum bedenlerdeki en yumuşak parça olduğuna dair kurduğum fantezilerimden kopamayacağını saklamak için mücadele veriyordum. Ayak parmaklarından kulaklarına kadar tadına bakmak, aklıma gelen her düşünceyi ona söylemek istiyordum.

“Sarhoş musunuz?”

Kafamı iki yana salladım. *Söylediğin anlamda değil.* “Daha önce biri beni sana bakarken gördü.”

“Biliyorum.” Elini uzattı ve parmaklarını saçlarımda dolaştırdı. “Açılış konuşmasında yüzünün şeklini gördüm.”

“Panikledim.”

Chloe karşılık olarak bir şey söylemedi, yalnızca yumuşak ve boğuk bir sesle güldü.

“Benim için durumun nasıl gözükteğünden kaygılanmıyorum. Senin için nasıl gözükteğünden kaygılanıyorum,” dedim.

Derin bir nefes aldığını duydum, saçlarımdaki parmaklarının gerildiğini hissettim. Kafamı kaldırıp yüzüne baktığımda sersemlemiş görünüyordu.

Ona deli gibi âşık olduğumu nasıl bilemezdi? Öyle mi olmuşum? Ona her baktığımda bunu görebildiğinden emindim. Her zamanki gibi onu arkadan kavramak, ses çıkardığında bir şaplak atmak istiyordum. Boşaldığım zaman saçından çekmek istiyordum. Göğüslerini yine ısırarak istiyordum. Dışlerimi sırtında gezdirmek istiyordum. Bacaklarının arkasını çimdiklemek ve sonra en yumuşak dokunuşumla yumuşatmak istiyordum.

Fakat aynı zamanda onu uyurken izlemek ve sonra uyanıp beni görmesini izlemek ve o ilk, süzülmemiş tepkisinden duygularını ölçmek istiyordum.

Bunun yalnızca seks olmadığını görmeye başlıyordum ve yalnızca benim sistemimin dışında işleyen bir şey de değildi. Seks yalnızca daha derin bir sahiplenme biçimine giden en hızlı yoldu. Buna ihtiyacım vardı. Ona âşık oluyordum; ayağımı basacak kolay bir yer bulamayacak kadar hızlı ve şiddetli bir şekilde âşık oluyordum.

Son derece korkunçtu.

Ona hakikati söylemeye karar verdim.

“Bir geceye daha ihtiyacım var.”

Nefesini tuttu ve gözlerini bana dikti. İşte o zaman benim hissettiğimden daha farklı bir şey hissediyor olabileceğini fark ettim.

“Hayır demekte özgürsün. Ben sadece...” Elini saçıma götürdüm ve ona baktım. “Sadece bu gece de seninle olmayı gerçekten çok isterim.”

“Doyumsuzsun, değil mi?”

“Tahmin bile edemezsin.”

Yukarıda odasında, çarşaflarının arasında ve çarşafları bedenine sıkıca ve tatlı bir şekilde sarınmış olarak beni içine çekerken diğer her şey uçup gitti. Kokusu ve sesler beynimde bulanıklaşıyor, içine girişlerimi düzensiz ve sert kılıyordu. İslanmıştı - her tarafı; dışarıda teni ve içeride vajinası, kaygandı ve beni daha derine çekiyordu. Bacakları kalçamın etrafına dolanmıştı. Gülüşüyle beni benden aldı, sırtını geriye verip başını arkaya atarak üzerimde gidip geliyor, parmaklarını karnımda gezdirerek kendini bana veriyordu. Teni parlıyordu ve göğsünün göğsümün üzerinde kayışını hissetme ihtiyacıyla altında doğruldum, hafifçe kalktı ve yeniden üzerime oturdu. Onu yeniden geriye iterek bir kez daha fakat bu sefer bacakları omzumdayken üzerine çıktım. Söyleyecek söz bulmaya çalışırken dudakları titriyordu.

Tırnaklarını sırtıma geçirdi ve inledim, ona “daha fazla” ve “evet” diyerek beni işaretlemesini, yarın da hâlâ orada olacak bir şey bırakmasını istiyordum.

Bir kez boşaldı ve sonra bir daha ve bir daha ve onu saçından çektiğimde delirmiş bir yabani gibiydi. Üzerine yığıldım, boşalırken birbirinden alakasız sözlerle ikimizin de çoktan bildiği bir şeyi ona söylemeye çalışıyordum: bu odanın dışında ne olursa olsun bizi ilgilendirmiyordu.

On Altı

Yavaşça inişe geçtik ve uzuvlarımız çarşafaların arasına dolanmış halde saatlerce günümüzün nasıl geçtiği hakkında, Gugliotti ile olan toplantı hakkında, Bennett'in akşam yemeği ve arkadaşlarımla olan gece gezmesi hakkında konuştuk. Kırılan masadan ve yalnızca bir haftalık iç çamaşırı getirdiğim için başka bir tanesini daha parçalamayacağından konuştuk.

Kalbimi altüst edişi dışında her şey hakkında konuştuk.

Bir parmağımı göğsünden aşağı gezdirdim ve eliyle önünü kesip parmağımı dudaklarına götürerek, "Seninle konuşmak çok hoş," dedi.

Saçını alnından iterek güldüm. "Benimle her gün konuşuyorsun. Konuşmaktan kastettiğim seslenmek. Bağırarak. Kapıları çarpmak. Somurtmak..."

Parmak uçlarıyla çıplak karnımın üzerinde spiraller çizerek dikkatimi dağıttı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Biliyordum. Ne demek istediğini tam olarak biliyordum ve bu anı sonsuza kadar uzatmanın bir yolunu bulmak istiyordum. "Öyleyse bana bir şeyler anlat."

Kafasını kaldırıp yüzüme baktı, biraz gergin biçimde gülümsedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Ciddi olamazsın? Sanırım her şeyi bilmek istiyorum. Fakat ufaktan başlayalım. Bennett'in kadınlarını anlat."

Uzun parmağını kaşının üzerinde gezdirdi ve gülerek lafımı tekrarladı, "Ufaktan başlayalım. *Evettttt!* Boğazını temizledi ve sonra bana baktı. "Birkaç tane lisede, birkaç tane üniversitede, birkaç tane yüksek lisansta. Birkaç tane yüksek lisanstan sonra. Ve Fransada yaşarken bir uzun süreli ilişki."

"Detaylar?" Bir tutam saçını parmağıma doladım, onu çok fazla zorlamadığımı ümit ediyordum.

Fakat duraksamadan cevap verince şaşırdım. "Adı Sylvie'ydi. Paris'te küçük bir şirkette avukattı. Üç sene boyunca beraberdik ve ben eve dönmeden birkaç ay önce ayrıldık."

"Bu yüzden mi eve geri döndün?"

Dudağının köşesinde bir gülümseme belirdi. "Hayır."

"Kalbini mi kırdı?"

Yüzündeki gülümseme bana yöneltilmiş zoraki bir sırıtışa dönüştü. "Hayır, Chloe."

"Sen mi onunkini kırdın?" Bunu neden soruyordum ki? Evet demesini mi istiyordum? Kalp kırmakta yetenekli olduğumu biliyordum. Aslında benimkini kıracağından oldukça emindim.

Beni öpmek için eğildi, bir süre alt dudağımı emdikten sonra fısıldadı. "Hayır. Sadece artık yürütemiyorduk. Aşk hayatım duygusallıktan tamamen uzaktı. Sana gelene kadar."

Güldüm. "Gidişatı değiştirdiğime memnun oldum."

Boynumu öptüğünde tenimin üzerinde oluşan titreşimlerden güldüğünü hissedebiliyordum. "Ah kesinlikle değiştirdin." Uzun parmakları karnıma, oradan kalçama ve sonunda bacaklarımın arasına kadar indi. "Sıra sende."

"Orgazm olmak için mi? Evet, lütfen."

Klitorisimin etrafında parmağını tembelce dolaştırdıktan sonra içime kaydırıldı. Bedenimi benden daha iyi tanıyordu. Bu ne zaman olmuştu?

"Hayır," diye mırıldandı. "Geçmişini dökülme sırası sende." "Sen bunu yaparken herhangi bir şey düşünebilmem mümkün değil."

Omzuma bir öpücük kondurarak elini yeniden karnıma götürdü ve yine daireler çizmeye başladı.

Dudak büktüm fakat görmedi, bunun yerine üzerimde dolaşan parmaklarını izliyordu. "Tanrım, o kadar çok erkek oldu ki hangisinden başlasam?"

"Chloe," diyerek beni uyardı.

"Birkaç tane lisede, bir tane üniversitede."

"Yalnızca üç erkekle mi seks yaptın?"

Ona bakmak için geri çekildim. "Merhaba Einstein. Dört erkekle seks yaptım."

Ukala bir gülümseme yüzüne yayıldı. "Doğru. Ve ben uzak ara en iyisi miyim?"

“Ben öyle miyim?”

Gülümsemesi kayboldu ve şaşkınlıkla gözlerini kırptı. “Evet.” Samimiydi. İçimde bir şeylerin eriyerek küçük, ılık mırıltılara dönüşmesine neden oldu. Çenesini öpmek için uzandım, bu bilginin bana ne yaptığını gizlemeye çalışıyordum. “İyi.”

Omzunu öperek mutlu bir şekilde inledim. Tadını seviyordum, o temiz, adaçayı kokusunu içime çekmeyi seviyordum. Parmaklarımı saçlarına sokarak çenesini, boynunu, omuzlarını ısırabilmek için onu aşağı çektim. Oldukça hareketsizdi, üzerimde asılı duruyor, apaçık beni geri öpmüyordu.

Ne oluyordu?

Konuşmak için nefes aldı ve sonra ağzını yeniden kapattı. Bir şekilde ona sorabilmek için dudaklarımı aralayabilmeyi başardım. “Ne oldu?”

“Benim edepsiz bir çapkın olduğumu düşündüğünün farkındayım fakat aslında benim için önemli.”

“Senin için önemli olan ne?”

“Söylediğini duymak istiyorum.”

Gözlerimi ona diktim ve o da gözbebekleri tanıdık kızgın kahverengimsi yeşile dönüşerek bana baktı. Son birkaç dakikayı zihnimden geçiriyor, neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordum.

Ah. “Ah. Evet.”

Kaşlarını çattı. “Evet ne Bayan Mills?”

İçimi ateş bastı. Bunu söylediğinde sesi farklıydı. Keskin. Emreden. Öylesine seksi. “Evet, uzak ara en iyisisin.”

“B öylesi daha iyi.”

“En azından şu ana kadar.”

Üzerime yuvarlanarak bileklerimi başımın üzerinde bitiştirdi. “Alay etme.”

“Alay etme mi? Lütfen,” dedim nefesim kesik vaziyette. Aleti kasıklarına baskı yapıyordu. Daha yukarı çıkmasını istiyordum. Onu içime itmesini istiyordum. “Tek yaptığımız alay etmek.”

Sanki yanıldığımı kanıtlamak istercesine aşığı uzanıp erkekliğini kavradı ve bacağımlı kalçasının etrafına çekerek kendini içime yönlendirdi. Oldukça hareketsiz bir şekilde durarak gözlerini bana dikti. Üst dudağı seğıirdi.

“Lütfen hareket et,” diyerek fısıldadım.

“Bunu mu isterdin?”

“Evet.”

“Ya etmezsem?”

Dudağımlı ısırarak ona ters ters bakmaya çalıştım.

Homurdanarak gülümsedi. “İşte *buna* alay etmek denir.”

“Lütfen?” Kalçamı hareket ettirmeye çalıştım fakat hamlelerimi takip ediyordu ve bu yüzden ivme kazanamıyordum.

“Cloe, seninle asla *alay etmiyorum*. Aklını başından alacağım.”

Güldüm ve ben gülünce gözleri kapanır gibi oldu, bedenim onu daha da sıkıyordu.

“Zaten aklın pek de başında değil,” dedi boynumu ısırarak. “Şimdi bana seni ne kadar iyi hissettirdiğini söyle.” Cümlesi biterken sesindeki bir şey, bir kırılğanlık ya da vurgusundaki azalma bana oyun oynamadığını söylüyordu.

“Daha önce hiç kimse boşalmamı sağlayamadı. Ne elle ne ağızla ne de başka türlü.”

Önceden de hareketsiz duruyordu, yine de zorlandığına dair işaretler vardı; omuzları titriyor ve nefesi kesik kesik geliyordu, sanki bütün bedeni çarşafkların üzerine patlayıp dağılmak istiyordu. Fakat ben bunu söylediğimde tamamen dondu. “Hiç kimse mi?”

“Sadece sen.” Çenesini ısırarak için uzandım. “Bence bu seni sahanın oldukça dışına koyuyor.”

Kalçası yeniden ileri geri hareket etmeye başlarken adımını söyleyerek nefes verdi. Ve yine ileri geri. Sohbet tamamlanmıştı; dudakları dudaklarımı buldu ve sonra çenemi ve yanağımlı ve kulaklarımı buldu. Elini yanlarımdan yukarı götürdü, göğüslerime ve sonunda yüzüme kaydırıldı.

Ve tam ritmin içinde kaybolduğumuzu ve doruk noktasına yaklaştığımı fakat çok yaklaştığımı düşünürken, iki topuğumu da kalçasına batırmışken, daha fazlasına ve

hızlısına, her şeyine ihtiyaç duyarken, fısıldadı: “Keşke bunu bilseydim.”

“Neden?” diyebildim, sesin dudaklarımın arasından çıkmasını bir nefesle taşımayı başararak. *Daha hızlı*, diye çığlık atıyordu bedenim. *Daha*. “Ne kadar büyük bir pislik olduğun gerçeğini değiştirir miydi?”

Bacaklarımı indirdi, beni ters çevirdi ve dizlerimin üzerine getirdi. “Bilmiyorum. Yalnızca biliyor olmayı dilerdim,” diye homurdandı bir kez daha içime girerek. “Tanrım. Bu şekilde ne kadar derin.”

Hareketleri çok akıcıydı, dans eder gibi, dalgalanan su gibi, güneş ışığının bir odaya sızması gibi. Yatağın yayları altımızda inliyordu, darbelerinin gücü beni yatağın ilerisine doğru itiyordu.

“Neredeyse.” Çarşafı tutundum, devam etmesi için yalvarıyordum. “Neredeyse. Daha sert.”

“*Ha siktir*. Çok yaklaştım. Oradayım.” Her hareketi bir öncekiyle uyumluydu, hiçbir şeyi değiştiremeyeceği bir noktada olduğumu biliyordu. “*Oradayım?*”

Yüzü, sesi, kokusu - her bir parçası, ben altında uysal bir şekilde dağılırken zihnimi dolduruyordu.

Sertçe içime daldı; boşalarak üzerimde erimeden önce bütün kasları donup kaldı. “Evet, evet, *evet...*” Saçlarıma doğru nefes alıp verdikten sonra sessizce, ağır ve hareketsiz bir şekilde üzerime düştü.

Duvardaki klima önce tıngırdadı ve sonra sabit bir biçimde vızıldamaya başladı. Nefesini topladıktan sonra Bennett kendini üzerimden atarak elini terli sırtıma götürdü. “Chloe?”

“Hım?”

“Bundan fazlasını istiyorum.” Sesi o kadar kaim ve ağırdı ki uyanık olduğundan bile emin değildim.

Düşüncelerim kaotik bir karmaşa içinde patlayarak donup kaldım. “Ne dedin sen?”

Bariz bir çabayla gözlerini açtı ve bana baktı. “Seninle olmak istiyorum.”

Dirseğimin üzerinde doğrulup gözlerimi ona diktim, beynimden tek bir kelimeyi bile kesinlikle çekip alamıyordum.

“Çok uyukum var.” Gözleri devrilerek kapandı ve ağır kolunu üzerime fırlatarak beni kendine doğru çekti. “Bebeğim buraya gel.” Yüzünü boynuma bastırdı ve geveledi: “Eğer istemiyorsan da sorun değil. Bana vereceğin her şeye razıyım. Yalnızca sabaha kadar burada kalmama izin ver, olmaz mı?”

Bir anda ayılmış, karanlık duvara gözlerimi dikmiş, klimanın uğultusunu dinliyordum. Bunun her şeyi değiştirmiş olmasından ürkmüştüm ve hatta ne dediğini bilmediğinden dolayı daha da ürkmüştüm fakat bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti.

“Tamam.” Karanlığın içine doğru fısıldadım, nefes alıp verişinin sabit uyuma ritmine doğru yavaşlamasını dinledim.

Yana devrildim ve üzerime bir yastık çekerek rahatlamaya çalıştım. Kokusu uyukumu kaçırmıştı fakat yatağın diğer tarafındaki serin çarşaflar bana yalnız olduğumu söylüyordu. Banyonun kapısına doğru baktım, içeriden duyabileceğim herhangi bir sese odaklanmaya çalıştım. Hiç ses yoktu.

Orada uzanmaya devam ederek gözlerim ağırlaşmaya başlarken yastığına tutundum. Onu beklemek istiyordum. Benimkinin yanında sıcak bedeninin güvencesine ve beni saran güçlü kollarını hissetmeye ihtiyacım vardı. Onu bana sarılırken bütün bunların gerçek olduğunu ve sabah hiçbir şeyin değişmeyeceğini fısıldarken hayal ettim. Çok geçmeden gözlerim kapandı ve yeniden huzursuz bir uykuya daldım.

Bir süre sonra yeniden uyandım, hâlâ yalnızdım. Hızlıca yuvarlanarak saate baktım: 05:14.

Ne? Karanlıkta el yordamıyla bulduğum ilk şeyi giydim ve banyoya gittim.

“Bennett?” Cevap yoktu. Hafifçe kapıyı tıkladım. “Bennett?” Kapının diğer tarafından bir homurdanma ve yumuşak bir ayak sürüme sesi duyuldu.

“Git başımdan.” Boğuk sesi banyo duvarları arasında yankılandı.

“Bennett, iyi misin?”

“İyi hissetmiyorum. Ama iyi olurum, yatağa geri dön.”

“Sana getirebileceğim bir şey var mı?” diye sordum.

“Ben iyiyim. Lütfen yatağa geri dön.”

“Fakat...”

“Chloe,” diye homurdandı, belli ki rahatsız olmuştu.

Döndüm, ne yapacağımdan emin değildim, garip ve rahatsızlık verici bir duyguyla boğuşuyordum. Daha önce hiç hasta olmuş muydu? Bir sene içerisinde onu burnu bile tıklı görmemiştim. Kapının önünde dolanmamı istemediği belliydi fakat uykuya geri dönmemin de hiç imkânı yoktu.

Yatağa geri giderek battaniyeleri düzelttim ve süitin oturma odasına yöneldim. Mini buzdolabından bir şişe su aldım ve kanepeye oturdum.

Eğer hastaysa, yani gerçekten hastaysa, birkaç saat içerisinde Gugliotti toplantısına katılma ihtimali yoktu.

Televizyonu açtım ve kanalları dolaşmaya başladım. Reklamlar. Kötü bir film. Nickelodeonun gece versiyonu Nick at Nite.

Ah, *Waynein Dünyası*. Kanepeye tekrar oturarak bacaklarımı altına aldım ve beklemeye hazırlandım. Filmin ortalarında banyodan su sesi geldiğini duydum. Doğrudum ve bir saatten uzun süredir duyduğum ilk ses olduğu için dinledim. Banyo kapısı açıldı ve kanepeden fırlayarak bir başka su şişesi kaptım ve yatak odasına girdim.

“Daha iyi hissediyor musun?” diye sordum.

“Evet. Sanırım artık yalnızca uymaya ihtiyacım var.” Sendeleyerek yatağa girdi, homurdanarak yüzünü yastığa gömdü.

“Ne... neyin var?” Su şişesini yatağın yanındaki komodinin üzerine koydum ve yanına, yatağın kenarına oturdum.

“Yalnızca midemdi. Sanırım akşam yemeğinde yediğim su-şiden oldu.” Gözleri kapalıydı ve diğer odadan gelen loş ışıkta bile felaket gözüküğünü görebiliyordum. Bana hafifçe arkasını döndü fakat onu umursamadım, bir elimi saçlarına ve diğerini yanağına götürdüm. Saçları ıslak, yüzü solgun ve soğuktu. Ayrıca ilk tepkisine rağmen elime doğru yanaştı.

“Neden beni uyandırmadın?” diye sordum birkaç ıslak saç telini alnından geriye doğru iterek.

“Çünkü ihtiyacım olan son şey, ben orada kusarken beni izlemendi,” diye cevap verdi neredeyse somurtkan bir şekilde ve gözlerimi devirerek ona suyu uzattım.

“Sana yardım edebilirdim. Bu kadar erkek olmana gerek yok.” “Bu kadar kadim olma. Ne yapabiliirdin? Yemek zehirlenmeleri oldukça yalnız geçen süreçlerdir.”

“O zaman Gugliotti’ye ne söyleyeyim?”

Ellerini yüzüne sürterek homurdandı. “*Lanet olsun.* Saat kaç?” Saate baktım. “Yediyi geçiyor.”

“Toplantı kaçta?”

“Sekiz.”

Kalkmaya çalıştı fakat onu tekrar yatağa itmek yeterince kolay oldu. “Bu şekilde o toplantıya gitmenin imkânı yok! En son ne zaman kustun?”

Homurdandı. “Birkaç dakika önce.”

“Kesinlikle. *Kötü.* Başka bir zamana ertelemek için onu arayacağım.”

Masaya gidip telefonumu alamadan kolumdan tuttu. “Chloe. Sen yap.”

Kaşlarım saç diplerime kadar çıktı. “Neyi yapayım?”

Bekledi.

“Toplantıyı?”

Başını salladı.

“Sensiz mi?”

Tekrar başını salladı.

“Beni yalnız başıma bir toplantıya mı yolluyorsun?”

“Bayan Mills, flört konusunda başarılısınız.”

“Ha siktir oradan,” dedim gülüp onu hafifçe iterek. “Ayrıca sensiz yapmayacağım.”

“Neden olmasın? Bahse girerim teklif edeceğimiz işi benim kadar iyi biliyorsun. Ayrıca eğer başka zamana ertelersek Chicago’ya geri dönüp hesabı da bize yollar. Lütfen Chloe.”

Dalga geçtiğine dair bir sırıtış görmek ya da sözünü geri aldığını duymak için yüzüne baktım. Fakat yapmadı. Aslında gerçekten de işi ve şartları biliyordum. Bunu yapabilirdim.

“Tamam,” dedim gülümseyerek ve bu -biz- kelimesini açıklığa kavuşturacağımızı ümit ederek. “Ben varım.”

ifadesi ciddileşti ve günlerdir neredeyse işitmediğim bir ses tonu kullandı. İçime küçük açlık dalgaları gönderdi. “Bana planım anlat Bayan Mills.”

Başımı sallayarak, “Projenin değişkenlerini ve zaman çizelgesini anladığından emin olmalıyım,” dedim. “Boş vaatler konusunda dikkatli olacağım; Gugliotti nin bu konuda kötü bir namı olduğunu biliyorum.” Bennett, biraz gülümseyerek başını salladı ve devam ettim. “Anlaşmanın başlangıç tarihlerini ve aşamalarını teyit edeceğim.”

Beşini birden parmaklarımla saydığımda gülümsemesi arttı. “Her şey yolunda gidecek.”

Eğildim ve ıslak alnından öptüm. “Biliyorum.”

İki saat sonra uçabilir miyim diye sorsanız hiç düşünmeden evet diye cevap verirdim.

Toplantı mükemmel geçmişti. Bay Gugliotti, bir Ryan yöneticisi yerine bir stajyer görünce başlangıçta sinirlenmiş, durumu öğrenince yumuşamıştı. Daha sonra, sunabildiğim detayların seviyesinden etkilenir gözüküyordu.

Bana iş bile teklif etmişti. “Bay Ryan ile işin bittikten sonra tabii ki,” demişti göz kırparak ve ben de dikkatlice reddetmişim.

Bay Ryan ile işimin bitmesini istediğimden emin değildim.

Toplantıdan sonra geri dönerken Bennett’in hastayken ne sevdiğini öğrenmek için Susanı aradım. Tam tahmin ettiğim gibi, onu en son eriştili tavuk çorbası ve buzlu dondurmayla şımartabildiğinde Bennett bebek arabasındaymış. Susan sesimi duyduğuna memnun olmuştu ve Bennett’in bana iyi davranıp davranmadığını sorduğunda hissettiğim suçluluğu içime atmak zorunda kalmıştım. Her şeyin yolunda olduğunu, Bennett’in yalnızca uysal bir mide parazitinden rahatsızlandığım ve tabii ki onu aramasını sağlayacağımı söyleyerek teskin ettim. Elimde küçük bir torba erzakla odaya girerek yiyecekleri bırakmak ve özel dikim yün elbisemi çıkartmak için küçük mutfak alanında durdum.

Üzerimde yalnızca kombinezonumla yatak odasına geçtim fakat Bennett orada değildi. Banyonun kapısı açıktı ve orada da değildi. Oda hizmetçisi gelmiş gibi görünüyordu; çarşaf lar ütülü ve düzgündü ve yerde yığılı duran giysilerimiz toplanmıştı. Balkon kapısı açıktı, içeri serin bir esinti giriyordu. Dışarıda onu, dirseklerini dizlerine dayamış, kafası ellerinin arasında bir sandalyede otururken buldum. Duş almış gibi görünüyordu, koyu renk bir kot pantolon ve kısa kollu yeşil bir tişört giymişti.

Vücutum onu görünce ısınarak hareketlendi.

“Merhaba,” dedim.

Gözleriyle bütün kıvrımlarımı inceleyerek bana baktı. “Aman Tanrım. Umarım toplantıya böyle gitmemişsindir.”

“Aslında gittim,” dedim gülerek. “Fakat bunu çok resmî bir takım elbisenin altına giydim.”

“İyi,” diye homurdandı. Beni kendine çekerek belimi kollarının arasına aldı ve alnını mideme bastırdı. “Seni özledim.”

Göğsüm fena halde sıkıştı. Biz ne *yapıyorduk* böyle? Bu gerçek miydi yoksa birkaç gündür evcilik oynuyorduk ve sonra normale mi dönecektik? Bundan sonra normale dönebileceğimi sanmıyordum ve bu oyunun birkaç adım sonrasını görebildiğimden emin değildim.

Söyle ona Chloe!

Bana baktı, bir şey söylememi beklerken bakışları yüzümü yakıp geçiyordu. “Daha iyi misin?” diye sordum.

Korkak.

Yüzü düştü fakat bunu çabucak sakladı. “Çok daha iyiyim,” dedi. “Toplantı nasıl geçti?”

Gugliotti ile olan toplantıdan dolayı hâlâ sarhoş gibi olsam ve bütün detayları anlatmak için sabırsızlanıyor olsam da bu soruyu sorduğunda kollarını belimden çekmiş, beni soğukta ve boşlukta bırakmıştı. Geri sarma düğmesine basmak ve bizi iki dakika önce, beni özlediğini söylediği ana götürmek istedim. Böylece ona, “Ben de seni özledim,” diye cevap verebilirdim. Onu öperdim ve rahatlardık, şu andan birkaç saat sonra da ona Gugliotti’yi anlatırdım.

Fakat bunun yerine ona toplantının her detayını verdim. Gugliotti’nin bana nasıl tepki verdiğini ve dikkatini elimizdeki projeye yeniden nasıl yönlendirdiğimi anlattım. Konuşmanın bütün noktalarını o kadar ayrıntılı bir şekilde verdim ki hikâyemin sonunda Bennett sessizce güldü.

“Tanrım ne çok uzattın.”

“Sanırım iyi geçti,” dedim bir adım yaklaşarak. *Kollarınla beni yeniden sar.*

Fakat yapmadı. Geriye yaslandı ve kendine has Harika Piç tarzıyla resmî bir şekilde gülümsedi. “Harika iş çıkarmışsın Chloe. Hiç şaşırmadım.”

Ondan bu tarz övgüler almaya alışık değildim. El yazısında gelişme, harika oral seks - fark etmeyi bildiği şeyler bunlardı. Ne düşündüğünü bu kadar önemsiyor olmama şaşırımdım. Hep böyle önemsemiş miydim? Seks arkadaşı değil de gerçek birer sevgili olsaydık bana daha farklı mı davranmaya başlayacaktı? Aslında bir patron olarak daha yumuşak olmasını ya da bir sevgiliyle akıl hocalığını harmanlamasını istediğimden emin değildim. İşyerindeki Harika Piçi tercih ederdim, yatakta da aynı şekilde.

Fakat bunu düşünür düşünmez şu andaki ilişkimizin garip, uzaktaki yabancı bir cisim ya da uzun zamandır giymediği bir çift ayakkabı gibi hissettirdiğinin farkına vardım. Pis şeyler söyleyip beni gerçekliğin içine geri itmesini istemekle beni kendine çekip kombinezonumun üzerinden göğüslerimi öpmesini istemek arasında kaybolmuştum.

Bir kez daha Chloe. Patronunla yatmamanın 750 bininci nedeni. Gayet iyi tanımlanmış bir ilişkiyi, bulanık sınırları olan bir dağınıklığa dönüştürebilirsin.

“Çok yorgun görünüyorsun,” diye fısıldadım, parmaklarımı ensesindeki saçların üzerinde gezdirmeye başlayarak.

“Öyleyim,” diye geveledi. “Gitmediğime memnunum. Kustum. Hem de çok fazla.”

“Benimle paylaştığın için teşekkür ederim,” diyerek güldüm. İstemeyerek geri çekildim ve elimi yüzüne koydum. “Buzlu dondurma, zencefilli gazoz, zencefilli çörek ve tuzlu kraker getirdim. Hangisini önce istersin?”

Tamamen şaşırılmış bir şekilde bir süre bana baktıktan sonra patladı. “Annemi mi aradın?”

Biraz daha uyuyabilsin diye öğleden sonra birkaç saatliğine konferansa gitmek için aşağıya indim. Şiddetle karşı çıktı fakat limonlu dondurmanın yarısının bile yüzünü aynı yeşil renge döndürerek midesini bulandırdığını söyleyebilirdim. Ve özellikle bu konferansta durdurulmadan, birisi ona yaltaklanmadan ya da onunla flört etmeden on adım atması çok güçtü. Sağlıklı haliyle bile harcadığı vakte degecek kadar uzun süre orada kalabilmesi zaten mümkün değildi.

Odaya geri döndüğümde en Harika Piç olmayan pozuyla, üstü çıplak ve eli baksırının içinde kanepeye yayılmıştı. Oturuşunda ve televizyona doğrulttuğu bıkkın gözlerinde çok sıradan bir şey vardı. Bu adamın bir şekilde sadece bir adam olduğunu hatırladığıma memnun oldum. Gezegende hareket eden, ihtiyaçlarını karşılayan, her saniyesini hayat sahnesini ateşe vermekle harcamayan bir başka insandı.

Bu görüntünün içine gömülmüş olarak Bennett’in yalnızca Bennett olması son derece arzu uyandırıyor çünkü yalnızca benim Bennett'im olmaya başlaması ihtimali vardı. Bir an bunu şimdiye kadar herhangi bir şeyi istediğimden daha fazla istediğimi

düşündüm.

Televizyonda garip şekilde parlak saçları olan bir kadın kafasını bize çevirdi ve sırttı. Kanepeye hemen yanma yığıldım. “Ne izliyoruz?”

“Bir şampuan reklamı,” diye cevap verdi, bana uzatmak için elini baksırmın içinden çekerek. Bitler hakkında onunla dalga geçmeye başladım fakat parmaklarıma masaj yapmaya başlar başlamaz sesimi kestim. “Aslında televizyonda *Tezgâhtarlar* var.”

“Benim en sevdiğim filmlerden biri,” dedim.

“Biliyorum. Seninle tanıştığım ilk gün filminden bahsediyordun.”

“Aslında o *Tezgâhtarlar* ikiydi,” diyerek duruma açıklık getirdim ve sonra durdum. “Bir dakika, onu hatırlıyor musun?”

“Tabii ki hatırlıyorum. Okul derneklerindeki erkek çocuklar gibi konuşuyor ve bir model gibi gözükiyordun. Hangi erkek bunu unutabilir?”

“O anda ne düşündüğünü bilmek için her şeyimi verirdim.”

“Şöyle düşünüyordum, ‘Son derece becerilesi stajyer, saat on iki yönünde. Hemen uzaklaş asker. Tekrarlıyorum, *hemen uzaklaş!*’”

Güldüm ve omzuna yaslandım. “Tanrım, o ilk karşılaşma bir felaketti.”

Hiçbir şey söylemedi fakat başparmağını parmaklarımin üzerinde bastırıp rahatlatarak gezdirmeye devam etti. Daha önce hiç el masajı yapan olmamıştı ve eğer oral seks yapmaya geçmek isteseydi şu an yaptığına devam etmesi için onu geri çevirirdim.

Vay canına, bu tamamen yalandı. O ağız günün her saati bacaklarımin arasına alır...

“Nasıl olmasını istersin Chloe?” diye sordu beni içsel tartışmalarımdan çekip alarak.

“Ne?”

“Chicago’ya geri döndüğümüzde.”

Boş gözlerle ona baktım, nabzım kanımı damarlarımin içine ağır patlamalar halinde gönderiyordu.

“Biz,” diyerek altını çizdi zoraki bir sabırla. “Sen ve ben. Chloe ve Bennett. Erkek ve şirret kadın. Bunun senin için basit olmadığını anlıyorum.”

“Aslında seninle sürekli kavga etmek istemediğimden eminim.” Eğlenerek omzuna vurdum. “Yine de o kısmı bir şekilde seviyorum.”

Bennett güldü fakat kulağa tamamen mutlu bir ses gibi gelmedi. “‘Sürekli kavga etmemek’ dışında bir sürü başka boşluk var. Nerede olmak istersin?”

Birlikte. Senin kız arkadaşın olarak. Evinin içini gören ve bazen orada seninle birlikte kalan biri olarak. Cevap verecektim ki kelimeler boğazımdan buharlaşıp gitti.

“Sanırım herhangi bir şey olabileceğimizi düşünmenin ne kadar gerçekçi olduğuna göre değişir.”

Elimi bıraktı ve yüzünü kaşdı. Film yeniden başladı ve dünya tarihindeki en rahatsız edici sessizliğe gömüldük.

Sonunda elimi yeniden tuttu ve avucumun içini öptü. “Tamam bebeğim. Yalnızca sürekli kavga etmemenin üstesinden gelebilirim.”

Benimkileri saran parmaklarına baktım. Sonsuz gibi gelen bir süre sonra, “Üzgünüm. Bütün bu hissettiklerim henüz çok yeni,” demeyi başarabildim.

“Benim için de,” diyerek bana hatırlattı.

Filmi izlemeye devam ederken yeniden sessizliğe gömüldük, aynı yerlerde gülüyorduk. Resmen üzerine yatar pozisyona geldiğimde yavaşça kenara kaydı. Gözümün ucuyla duvardaki saate göz attım ve San Diegoda kalan saatlerimizi kafamdan hesapladım.

On dört.

İstediğim zaman ona sahip olabildiğim bu kusursuz gerçekliği terk etmeye ön dört saat kalmıştı ve gizli ya da edepsiz olmasına, öfkeyi tek ön sevişme şekli olarak kullanmamıza gerek yoktu.

“En sevdiğin film hangi?” diye sordu beni devirip üzerime çıkararak. Teni sıcaktı, bluzumu çıkarmak istiyordum fakat onun bir santim bile kıpırdamasını istemiyordum.

“Komedi severim,” diye başladım. “*Tezgâhtarlar* var ama *Tommy Boy*, *Zombilerin Şafağı*, *Sıkı Aynasızlar* ve *Clue* sevdiğilerim arasında. Ancak gelmiş geçmiş en sevdiğim filmin muhtemelen *Arka Pencere* olduğunu söyleyebilirim.”

“Jimmy Stewart mı yoksa Grace Kelly yüzünden mi?” diye sordu, boynuma öpücükten bir ateş yolu bırakmak için eğilerek.

“İkisi de ama daha çok Grace Kelly.”

“Anlayabiliyorum. Sende çok fazla Grace Kelly davranışları var.” Elini yukarı götürdü ve atkuyruğumun arasından fırlamış bir parça saç eliyle düzeltti. “Grace Kelly’nin de pis bir ağız olduğunu duymuştum,” diye ekledi.

“Benim pis ağızımı seviyorsun.”

“Doğru. Fakat dolu olduğu zaman daha çok seviyorum,” dedi manidar bir sırıtışla.

“Biliyor musun, arada sırada çeneni kapasan neredeyse mükemmel biri olacaksın.”

“Fakat o zaman *sessiz* bir külot parçalayıcısı olurum ki sanırım o da külot parçalayıcısı kızgın patrone daha ürkütücü.”

Altında kıkırdamaya başladım ve bir parmağını kaburgalarımın arasına götürüp beni gıdıkladı.

“Sevdiğini biliyorum,” diyerek gürlledi.

“Bennett?” dedim kayıtsız gözükmeye çalışarak. “Onlarla ne yapıyorsun?”

Gizemli gözükken ve dalga geçen bir bakış attı. “Onları güvenli bir yerde tutuyorum.”

“Görebilir miyim?”

“Hayır.”

“Neden?” diye sordum gözlerimi kısarak.

“Çünkü onları geri almaya çalışacaksın.”

“Onları neden geri isteyeyim ki? Mahvolmuş dürümdalar.”

Yüzüme doğru sırttı fakat cevap vermedi.

“Yine de bunu neden yapıyorsun?”

Beni bir süre inceledi, belli ki vereceği cevabı düşünüyordu. Sonunda dirseklerinin üzerinde doğruldu ve yüzünü arada birkaç santim kalacak şekilde benimkine yaklaştırdı. “Senin sevmenle aynı sebepten dolayı yapıyorum.”

Bunu söyledikten sonra kalktı ve beni de çekerek yatak odasına götürdü.

ON YEDİ

Anlaşmalara, anlaşmazlıklara ve pazarlığa dair tecrübem vardı. Buradaysa bütün fişlerimi ortaya sürmüş bir halde pek aşına olmadığım bir konumdaydım fakat söz konusu Chloe olduğunda fark etmiyordu. Her şeyimle oyundaydım.

“Eve dönmek için can atıyor musun? Neredeyse üç haftadır evden uzaktasın.”

Baksırımı törensiz bir şekilde aşağı çekerek omuz silktilti ve daha önce keşfetmediğim yerlerime ağrı girmesine neden olan bir aşinalıkla sıcak eliyle beni sardı. “Burada hoş vakit geçirdim, biliyorsun.”

Bluzunun her düğmesine özen göstererek teninin ortaya çıkan her köşesini öptüm. “Uçuşumuzdan önce oynaşmak için ne kadar vaktimiz var?”

“On üç saat,” dedi saate bakmadan. Cevap son derece hızlı gelmişti ve iki parmağımı külotunun altına soktuğumda teninin aldığı biçimden anladığım kadarıyla yakın bir zamanda bu otel odasını terk etmeye can attığını düşünmüyordum.

Parmaklarımla bacaklarının üst kısmını gıdıkladım, dilimi dilinde gezdirdim ve bana doğru kıvrıldığını hissedene dek bacağına sürtündüm. Bacaklarını belime dolayıp ellerini göğsümün üzerinde açtığında ben de aşağı uzanıp güneş doğmadan önce onu olabildiğince fazla sayıda orgazma ulaştırmaya kararlı bir şekilde kendimi içine ittim.

Benim için dünyada onun pürüzsüz teninden ve boynuma karşı inlemelerinin yumuşak havasından başka bir şey yoktu. Üzerinde defalarca gidip geldim, gereksinimimle birlikte dilsizleşerek içinde kayboldum. Kalçası benimkiyle birlikte gidip geliyordu ve göğüslerini üzerime bastırmak için eğiliyordu. Ona, “Bu *sahip olduğumuz, şimdiye kadar hissettiğim en inanılmaz şey. Sen de hissediyor musun?*’ demek istiyordum.

Fakat kelimeler dudaklarımdan çıkmıyordu. Yalnızca içgüdülerim ve arzum, onun dilimdeki tadı ve kulaklarımda çınlayan gülüşü vardı. Bu sesi tekrar tekrar duymak istiyordum. Onun her şeyi olmak istiyordum; sevgilisi, dert ortağı ve arkadaşı. Bu yatakta her şey olabilirdim.

“Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum,” dedi garip bir anda - boşalmanın sımırındaydı ve beni o kadar sıkı tutuyordu ki bir yerlerim çürüyecek sandım. Fakat ne demek istediğini biliyordum çünkü bu özlemlerle böylesine dolu olmak ve sonunun ne olacağına dair hiçbir fikrinin olmaması acı vericiydi. Beni bir şekilde her saniye doymuş ve acıkmış gibi hissettirmesini istiyordum - ve beynim bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Bu yüzden ona cevap vermek ya da ne yapacağımıza dair düşüncelerimi anlatmak yerine boynunu öptüm ve kalçasının yumuşak tenine parmaklarımı bastırıp, “Ben de bilmiyorum fakat henüz vazgeçmeye hazır değilim,” dedim.

“Çok iyi hissediyorum...” diye fısıldadı boynuma doğru ve ben sessiz bir acı içerisinde inledim, karşılık vermek için düzgün tek bir kelime bile bulamıyordum.

Ulu yacağımdan korkuyordum.

Onu öptüm.

Yatağın üzerinde daha derinlere doğru ittirdim.

Bu parçalara bölünen coşkunun sonsuza dek sürdü. Bedeni, bedenimle buluşmak için yükseliyordu, ağız ıslak ve aç, acı ve tatlıydı.

Yastığım başımın altından hızla çekilince uyandım, Chloe ispanak ve sosisli sandviçlerle ilgili alakasız bir şeyler geveliyordu.

Kadın, uykusunda konuşuyor ve yatağın tümünü sahipleniyordu.

Elimi poposunun üzerinde açgözlü bir şekilde gezdirdim ve sonra saate bakmak için döndüm. Saat beşi henüz geçmişti ama sekizdeki uçuşumuza yetişmek için birazdan kalkmamız gerektiğini biliyordum. Keyifli günah deliğimizden ayrılacak olmaktan nefret ediyordum ama bir yandan da burada hiçbir iş yapmamıştım ve ihmal ettiğim kariyerimle ilgili artan bir suçluluk hissediyordum. Son on yılda kariyerim, hayatım oluvermişti ve Chloe dengeleyici bir unsur olarak beni rahatlatıyor olsa da işime yeniden odaklanmak zorundaydım. Eve gitme, patron şapkasını kafaya geçirme ve rakiplerime hükmetme zamanıydı.

Erken sabah güneşi içeri süzüldü ve Chloe'nin donuk tenini gri-mavi bir ışıkla yaladı. Yüzü bana dönük şekilde kendi tarafında kıvrılmış, saçları arkasındaki yastığın üzerine koyu bir karışıklık halinde yayılmıştı. Şu anda yüzünün çoğu benim yastığıma gömülmüştü.

Gerçekliğe döndüğümüzde ilişkimizin nasıl yürüyeceği konusundaki çekincesini anlayabiliyordum. San Diego inanılmazdı çünkü bir bakıma ilişkimizin başlamasına risk teşkil eden unsurların tamamından uzaktı: Ryan Medya'daki işi, benim aile şirketindeki rolüm, onun bursu, birbirinden bağımsız sivri davranışlarımız... İkimiz arasındaki bu şeyi zorla tanımlamak ve balıklama dalmak için beklentileri belirlemek istesem de onun yaklaşımı -çok daha belirsiz- muhtemelen doğru olardı.

Dün gece battaniyeleri yerde kullandıktan sonra, tekrar yatağa alma zahmetine girmemiştik ve ben de bu şansı onun çıplak bedenine bakmak için kullanmıştım. Yatağında bu kadınla birlikte uyanmaya kesinlikle alışabilirdim.

Fakat ne yazık ki önümüzde aylıklık edebileceğimiz bir sabah yoktu. Elimle omzunu dürterek, sonra boynunu öperek ve nihayet poposunu sertçe çimdikleyerek onu uyandırmaya çalıştım.

Uzandı ve ben daha geri bile çekmeden koluma **sert** bir şaplak attı. Uyanık olduğundan emin değildim. "Pislik."

"Kalkmalı ve yola koyulmalıyız. Bir saat falan sonra havaalanında olmamız gerekiyor."

Chloe yatağın içinde döndü ve gözlerini bana dikti, yüzünde yastık izleri vardı ve gözleri odaklanamıyordu. İlk sabah yaptığı gibi bedenini örtmeye çalışmadı fakat çok da mutlu değildi. "Tamam," dedi. Yatakta doğruldu, biraz su içti ve kalkmadan önce omzumu öptü.

Banyoya doğru yürürken çıplak vücudunu izledim fakat bir kez bile dönüp bana bakmadı. İstedğim şey tam olarak hızlı bir sabah seksi değildi fakat biraz oynaşmaya ya da yatak sohbetine hayır demezdim.

Galiba poposunu çimdiklememeliydim.

Bir süre geçmesine rağmen hâlâ dışarı çıkmamıştı. Eşyalarımı topladıktan sonra banyonun kapısını çaldım. "Duş almak ve çantamı hazırlamak için yan odaya geçiyorum."

Önce sessiz kaldı. Sonra, "Tamam," dediğini duydum.

"Tamam' dışında bir şeyler duyabilir miyim?"

Kapının diğer tarafından gülüşü duyuldu. "Daha önce 'pislik' demiştim sanırım."

Sırttım.

Fakat çıkmak için kapıya vardığımda banyo kapısını açtı ve doğrudan yanıma gelip beni sarmaladı ve yüzünü boynuma bastırdı. Hâlâ çıplaktı ve kafasını kaldırıp bana baktığında gözleri biraz kızarmış görünüyordu.

"Üzgünüm," dedi. Yanağımı öptükten sonra daha ateşli bir öpüşme için beni aşağı çekti. "Sadece uçmadan önce biraz gergin oluyorum." Ben daha gözlerine bakıp doğruyu söylediğini anlamaya çalışmadan döndü ve banyoya geri gitti.

Yandaki oda en kaliteli otel zinciri için bile ürkütücü biçimde tertemizdi. Hazırlanmak, duş almak ve giyinmek fazla vaktimi almadı. Fakat bir şey beni bu kadar erken Chloe'nin odasına gitmekten alıkoyuyordu. Kendisiyle ne çeşit bir sessiz savaş veriyorsa bununla başa çıkmak için orada bir süre yalnız kalmaya ihtiyacı olabilirdi. İçsel bir çatışma yaşadığını söyleyebilirdim fakat sonunda hangi yolu seçecekti? Denemek istediğine mi karar verecekti? Yoksa iş ve ilişkimizi dengede tutmanın mümkün olmadığına mı kanaat getirecekti?

Sabırsızlık centilmenliği yenince çantamı sürükleyip koridora çıktım ve kapısını çaldım.

Yaramaz bir iş kadını posterini gibi kapıyı açtı ve dikkatimi bacaklarından göğüslerine ve nihayet yüzüne getirip odaklanmam sanki sekiz senemi aldı.

“Selam fıstık.”

Zayıf bir şekilde gülümsedi. “Selam.”

“Gitmeye hazır mısın?” diye sordum çantasını almak için içeri girip. Ceketimin kolu, onun çıplak koluna sürtündü ve ben tam olarak ne olduğunu anlayamadan kravatımı yumruğuna doladı ve sırtımı duvara yaslayıp ağzını ağzıma yapıştırdı.

Şaşkınlık içinde donup kaldım. “Hey, selam,” diyerek geveledim dudaklarının üzerinden.

Bir elini göğsüme koydu, kravatımı çözmeye başladı ve kabaran aletimin bedenine doğru bastırıldığını hissedince inledi. İnce parmakları kravatımı yakamdan çekip ayaklarımın dibine atarken yakalamamız gereken bir uçağımız olduğunu hatırladım.

“Chloe,” dedim öpücüklerinden kurtulmak için mücadele ederek. “Bebeğim, bunun için vaktimiz yok.”

“Umurumda değil.” Dişleri ve dudaklarıyla boynumu emmekten, aç elleriyle kemerimi çözüp aletimi avuçlamaktan başka bir şey yapmıyordu.

Pantolonumun içinde beni yakalayışına, buyurgan hareketlerine ve çekiştirmelerine hiçbir şekilde direnemeyerek sessizce küfrettim. “Ha siktir Chloe, çok acıkmış gibisin.”

Onu hızla döndürerek sırtını duvara dayadım ve elimi bluzunun içine sokarak sutyenini sertçe kenara çektim. Ağgözlülüğü bulaşıcıydı ve parmaklarım pürüzlü meme uçlarının, kendini avucuma doğru ittirdiğinde şişen sıkı göğüslerinin keyfini çıkarıyordu. Aşağı uzandım ve eteğini kalçasına kadar çekip külotunu indirdim. Onu kaldırıp ayaklarını yerden kestiğimde külotunu fırlatıp attı.

Şu anda içinde olmaya ihtiyacım vardı.

“Beni istediğini söyle,” dedi, kelimeleri yalnızca hava olarak nefes nefese çıkıyordu. Titriyordu, gözlerini sımsıkı kapatmıştı.

“Seni ne kadar istediğimi tahmin bile edemezsin. Bana verebileceğin her şeyi istiyorum.”

“Bunu yürütebileceğimizi söyle.” Pantolonumu ve baksırımı dizlerime kadar indirdi ve bacaklarını belime dolayarak ayakkabısının topuğunu kışımaya bastırdı. Aletim içine kayıp girdiğinde çıkarttığı kısık ve keskin sesi elimle örttüm. Neredeyse bir iniltiydi bu.

Neredeyse bir hıçkırıktı.

Yüzünü inceleyerek geri çekildim. Gözlerinden yaşlar boşanıyordu.

“Chloe?”

“Durma,” dedi hıçkırarak ve boynumu emmek için eğildi. Saklanıyordu. Bir eliyle aramıza girip bana ulaşmaya çalıştı. Garip bir çaresizlik haliydi bu. Çılgın sevişmeleri ve gizli ayaküstü seksleri görmüştük fakat bu tamamen başka bir şeydi.

“Dur.” Üzerine bastırarak onu sıkıca duvara yasladım. “Bebeğim, ne yapıyorsun?”

Sonunda yakama odaklanarak gözlerini açtı. Bir düğmemi ve sonra bir diğerini çözdü. “Sadece seni bir kez daha hissetmeye ihtiyacım var.”

“Bir kez daha’ derken neden bahsediyorsun?”

Yüzüme bakmadı, hiçbir şey söylemedi.

“Chloe, bu odadan ayrıldığımızda her şeyi burada bırakabiliriz. Ya da giderken her şeyi yanımıza alabiliriz. Bunu çözeceğimize inanıyorum... peki ya sen?”

Başını evet dercesine salladı, dudağını dişlerinin arasına öyle bir sıkıştırmıştı ki pembe eti beyaza dönmüştü. Dudağını serbest bıraktığında çekici kırmızı bir renk çökerek geri gelmişti. “İstiyorum.”

“Sana bundan daha fazlasını istediğimi söyledim. Seninle *birlikte* olmak istiyorum. Senin sevgilin olmak istiyorum.” Elimi saçlarıma götürüp itiraf ettim. “Sana âşık oluyorum Chloe.”

Güldü ve bedenine bir rahatlama gelerek eğildi. Doğrulduğunda beni yeniden çekerek kendine yaklaştırdı ve dudaklarını yanağıma bastırdı. “Ciddi misin?”

“Tamamen ciddiğim. Seni pencerelere yaslayıp beceren tek adam ve ayrıca sabah gördüğün ilk kişi olmak istiyorum - yattığın yerden yastığımı çalmış olarak. Ayrıca kötü bir suşi yediğinde *sana* limonlu dondurma alan kişi olmak istiyorum. Karmaşık olması muhtemel, yalnızca birkaç ayımız var.”

Dudaklarım dudaklarında ve ellerim yüzümdenken sanırım sonunda beni anlamaya başlıyordu. “Geri döndüğümüzde beni yatağa götüreceğine söz ver,” dedi.

“Söz veriyorum.”

“Senin yatağına.”

“Evet, tabii ki, benim yatağıma. Yatağım kocamandır, bu kadar gülünç olduğun için seni üzerine bağlayabileceğim ve kışına şaplak atabileceğim bir yatak başlığım da var.”

Ve o anda tamamen kusursuzduk.

Koridorda son bir kez avucunun içini öptükten sonra elini bıraktım ve lobiye indik.

On Sekiz

Resepsiyonda çıkış işlemlerini yaparken Bennett arabayı almaya gitti. Lobiye son bir kez göz atarak gezinin tüm anılarını aklıma kaydetmeye çalıştım. Dışarı adım attığımda Bennett'in otel görevlisinin yanında durduğunu gördüm. Kalbim göğüs kafesimin altında çıldırmış bir davul gibiydi. Hâlâ başım dönüyordu. Ona ne istediğimi söylemek için bana çok fazla şans verdiğini ve benimse yalnızca, bunu yürütebileceğimize dair fazla güvensiz davrandığımı fark ettim. Görünüşe göre onun duruşu benimkinden daha sağlamdı.

Sana âşık oluyorum.

Midemde tatlı bir hareketlenme oldu.

Bay Gugliotti yolun kenarından Bennett'i fark etti ve ona doğru hareket etti. El sıkıştılar, memnuniyetlerini paylaşmak istiyor gibiydiler. Bir ortak olarak yanlarına gidip konuşmalarına katılmak istedim fakat kalbime şu anda olanların ve Bennette karşı olan hislerimin yüzümden belli olmasını istemiyordum.

Bay Gugliotti bana baktı ama toplantı odası dışında olunca beni anımsamamış gibi göründü. Yeniden Bennette döndü ve dediği bir şeylere başını salladı. Tanınmamış olmak biraz daha tereddüt etmeme neden oldu. Henüz fark edilecek biri değildim. Çıkış belgeleri, Bennett'in yapılacaklar listesi ve çantası, hepsi benim elimdeydi. Çevrelerinde dolanan biriydim: bir stajyerdim.

Geride bekleyerek okyanus esintisinin tadını bir süre daha çıkardım. Bizi ayıran birkaç metre mesafeden Bennett'in gür sesi duyuldu.

"Duyduğuma göre bazı güzel fikirler havada savrulmuş. Chloe'nin alıştırma yapma şansı bulmasından çok memnunum."

Bay Gugliotti başını sallayarak onayladı, "Chloe zeki bir kız. Her şey oldukça yolunda gitti."

"İşi teslim etme işlemlerini başlatmak için yakında telekon-ferans yapacağımızdan eminim."

Alıştırma? Başlatmak? Yaptığım şey bu değil miydi zaten? Gugliotti'ye imzalaması için noterden gelen belgeleri vermiş ve sonra geri yollamıştım.

"Kulağa hoş geliyor. Bir şeyler ayarlaması için Annie'yi arayacağım. Şartları seninle gözden geçirmek isterim. Onları imzalamak konusunda içim henüz rahat etmedi."

“Tabii ki etmez.”

Damarlarımda panik ve aşağılanma hissi artarken kalbim hızlandı. Sanki gerçekleşen toplantı yalnızca benim için bir alıştırmaydı ve gerçek iş bu iki adam arasında gerçekleşecekti.

Bütün bu konferans devasa bir fantezi miydi? Bennett ile paylaştığım ayrıntıları hatırlayınca kendimi gülünç hissettim. Bu işi listesinden eksilttiğim ve o daha iyi olsun diye icabına baktığım için ne kadar gururlanmışım.

“Henry bana Chloe’nin Miller bursu aldığından bahsetmişti. Bu inanılmaz bir şey. Stajını bitirdikten sonra Ryan Medya’da mı kalacak?” diye sordu Gugliotti.

“Henüz emin değiliz. O harika bir çocuk. Fakat yine de biraz pişmesi lazım.”

Sanki vakumla çekilmiş gibi bir anda nefesim kesildi. Bennett şaka yapıyor olmalıydı. Elliott’m bana söylemesine gerek bile olmadan (ve sayısız defa söylemişti) bitirdiğimde istediğim işi seçebileceğimi biliyordum. Yıllardır Ryan Medya için çalışıyor, hem işimi yapmak hem de mezun olmak için canımı dişime takıyordum. Bazı işleri, o işleri yöneten kişilerden daha iyi biliyordum. Bennett bunu biliyordu.

Gugliotti kıkırdadı. “Pişsin ya da pişmesin, onu havada kaparım. Ama sizde yerini yapmış gibi, Bennett.”

“Öyle tabii ki,” dedi Bennett. “Onu kim eğitti sanıyorsun? Seninle yaptığı toplantı, onun için iyi bir deneyimdi, takdir ediyorum. Nereye giderse gitsin başarılı olacağından şüphem yok. Ne zaman hazır olursa.”

Tanıdığım hiçbir Bennett Ryan gibi konuşmuyordu. Kısa süre önce yanımdan ayrıldığım, becerikli bir şekilde ona yardımcı olduğum için bana minnet duyan ve benimle gurur duyan sevgili bu değildi. Ve hatta gönülsüzce de olsa övgüsünü esirgemeyen Harika Piç de değildi. Bu tamamen başka biriydi. Bana “çocuk” diye hitap eden ve *bana* bir iyilik yapmış gibi davranan biriydi.

Yüzümün öfkeden alevlendiğini hissettim ve birdenbire sanki hiçbir yerde yeterince oksijen yokmuş gibi bocalayarak otel lobisine geri döndüm.

Pişmek? *İyi* iş mi çıkarmıştım? Benim *akıl hocam* mıydı? *Hangi* evrende?

Döner lobi kapısından girip çıkarlarken gözümü önümden geçen insanların ayakkabılarına diktim. Neden midemi bir yerlerde düşürmüşüm ve geriye içi asit dolu bir delik kalmış gibi hissediyordum?

İşlerin nasıl yürüdüğünü bilecek kadar uzun zamandır iş dünyasındaydım. Tepedeki insanlar buldukları yere başarılarını paylaşarak gelmezlerdi. Büyük vaatler, iddialar ve büyük egolar yoluyla gelirlerdi.

Ryan Medyadaki ilk altı ayımda altmış milyon dolarlık bir pazarlama işi getirmiştım.

Yüz milyon dolarlık L'Oreal cilt portfolyosunu yürütmüştüm.

Nike için en son kampanyayı tasarlamıştım.

Bir ahmağı iş dünyasındaki bir kurda çevirmiştim.

Her zaman istemeyerek de olsa beni takdir ettiğini hissetmişim ve beklentilerini fazlasıyla karşılarken onu neredeyse kızdırarak yanıldığını kanıtlamak bana değişik bir tatmin hissi vermişti. Fakat artık hislerimizin daha fazla bir şeye dönüştüğünü itiraf ettiğimiz için geçmişi yeniden yazmak istemişti. Bana akıl hocalığı yapmamıştı; buna ihtiyacım olmamıştı. Beni başarıya doğru itmemişti - eğer yaptığı bir şey varsa, bu geziden önce yolumda durmuş olmasıydı. Piçlik ederek bana işi bıraktırmak istemişti.

Bütün bunlara rağmen ona âşık olmuşum ve şimdi yalnızca toplantıyı kaçırdığından dolayı itibarını kurtarmak için beni kamyonun altına atıyordu.

Kalbim binlerce parçaya ayrılmıştı.

“Chloe?”

Kafamı kaldırdım ve onun şaşkın ifadesiyle karşılaştım. “Araba hazır. Dışarıda buluşacağımızı sanıyordum.”

Gözlerimi kırptım, sanki gözüme bir şey kaçmış ve aslında lobide yığılıp kalmak üzere değilmişim gibi yüzümü sildim.

“Haklısın.” Ayağa kalktım, eşyalarımı topladım ve ona baktım. “Unutmuşum.”

Ona söylediğim bütün yalanların arasında en kötüsü buydu çünkü görmüştü ve kaşlarının çatılma şeklinden, bana doğru yaklaşmasından, gözlerinin tedirgin ve arayış içerisinde olmasından, bunun gibi bir şey için neden yalan söyleme ihtiyacı hissettiğime dair en ufak bir fikri yoktu.

“İyi misin bebeğim?”

Gözlerimi kırptım. Yirmi dakika önce bana bu şekilde hitap etmesi hoşuma gitmişti fakat şimdi hiç gitmiyordu. “Yalnızca yorgunum.”

Yine yalan söylediğimi biliyordu fakat bu kez beni zorlamadı. Sırtımın alt kısmına elini koydu ve beni arabaya doğru götürdü.

ON DOKUZ

Kadınların buluttan nem kapabildiklerini biliyordum. Düşüncelerin ve senaryoların içinde kaybolup otuz bin sene sonra belki gerçekleşebilecek bir olayı yakında gerçekleşecekmiş gibi düşünebilecek, üç gün sonra yapacağımı düşündükleri bir şey için şimdiden üzülebilecek birkaç kadın tanıyordum.

Fakat Chloe için bu durumun geçerli olduğunu hissetmiyordum ve zaten hiçbir zaman o tarz bir kadın olmamıştı. Daha önce çıldırdığını görmüştüm. Lanet olsun, onun her türlü çıldırışını görmüştüm: kızgın, sinirli, öfkeli, şiddetin sınırında.

İncindiğini asla görmemiştim.

Havaalanına doğru yaptığımız kısa yolculukta kendini belgelerin içine gömmüştü. Uçağa bineceğimiz geçitte beklerken babasını arayacağını söyleyip izin istemişti. Uçakta neredeyse yerlerimize oturur oturmaz uykuya dalmış, uçakta seks davetime katılması konusundaki zeki isteklerimi duymazdan gelmişti. Yalnızca öğlen yemeğini geri çevirecek kadar uyanık kalmıştı, üstelik kahvaltı yapmamış olduğunu biliyordum. İnişe geçerken uyandığında bana bakmak yerine pencereden dışarı bakmıştı.

“Bana neyin olduğunu söyleyecek misin?”

Bana sonsuzmuş gibi gelen süre boyunca cevap vermedi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Berbat etmiş olabileceğim bütün anları hatırlamaya çalıştım. Yatakta Chloe ile seks. Chloe ile daha fazla seks. Chloe için orgazm. Doğruyu söylemek gerekirse çok fazla orgazm olmuştu. Bununla ilgili olduğunu sanmıyordum. Uyanış, duş, aşkımı açıkça itiraf edişim. Otel lobisi, Gugliotti, havaalanı.

Duraksadım. Gugliotti ile olan konuşmam biraz pislik gibi hissetmeme neden olmuştu. Neden o kadar sahiplenici bir pislik gibi davrandığımdan emin değildim fakat Chloe bundan etkilendiğini bana hissettirmemişti. Toplantıda bir harikaydı, öyle olduğunu biliyordum fakat diplomasını aldığında bizden ayrılıp Gugliotti gibi bir adam için çalışacağını hiç sanmıyordum. Muhtemelen ona bir et parçası gibi davranır ve bütün gün kışına bakardı.

“Ne dediğini duydum.” O kadar sessiz konuşmuştu ki bir şeyler söylediğini anlamam biraz vaktimi almıştı ve bir o kadar süre de anlamını çözmek için harcamıştım. Midem kalkmıştı.

“*Ne zaman*, ne dedim?”

Gülümsedi, sonunda bana bakmak için döndü ve içim eridi; ağlıyordu. “Gugliotti’ye.”

“Sahiplenici davrandım. Üzgünüm.”

“Sahiplenici davranmış...” diyerek mırıldandı yeniden pencereye dönerek. “Dışlayıcı davrandın - benim naif görünmeme neden oldun! Sanki toplantı bir eğitim alıştırmasıymış gibi davrandın. Dün daha fazlası olduğunu düşünerek sana açıklama yaptığım için kendimi gülünç hissediyorum.”

Gülümseyerek elimi kolunun üstüne koydum. “Gugliotti gibi adamların egoları vardır. Yöneticilerin onu dinlediğini hissetmeye ihtiyacı vardır. Sen ihtiyacımız olan her şeyi yaptın. Sadece ona resmî anlaşmayı sunanın ben olmamı istiyor.”

“Fakat bu saçma. Ve sen de bunu, beni piyon gibi kullanarak devam ettirdin.”

Şaşkınlıkla gözümü yumdum. Tam olarak dediğini yapmıştım. Fakat oyun bu şekilde oynanmıyor muydu? “Sen benim stajyerimsin.”

Dudaklarından tiz bir gülüş çıktı ve yine bana döndü. “Doğru. Çünkü bunca zamandır kariyerimin ilerlemesiyle çok ilgilendin.”

“Tabii ki ilgilendim.”

“Pişmem gerektiğini nereden bileceksin? Düne kadar yaptığım işlere bakmadın bile.”

“Düpedüz yalan.” Biraz sinirlenerek kafamı iki yana salladım. “Biliyorum çünkü yaptığın *her* hareketi izledim. Şu anda yapabildiğinden daha fazlasını yapman için sana baskı uygulamak istemiyorum ve bu yüzden Gugliotti işiyle ben ilgileniyorum. Fakat orada harika bir iş çıkardın ve seninle son derece gurur duydum.”

Gözlerini kapadı ve başını geriye doğru, koltuğuna yasladı. “Bana ‘çocuk’ dedin.”

“Dedim mi?” Hatırlamaya çalıştım ve doğru olduğunu fark ettim. “Sanırım seni işe alabileceği ve becermeye çalışacağı bomba gibi bir iş kadını olarak görmesini istemedim.”

“Tanrım, Bennett. Ne kadar pisliksin! Belki de beni işimi iyi yapacağım için işe almak istedi!”

“Özür dilerim. Sahiplenici bir erkek arkadaş gibi davranıyorum.”

“Sahiplenici erkek arkadaş olayı benim için yeni bir şey değil. Fakat sen sanki bana bir iyilik yapmış gibi davranıyorsun. Çok küçümseyici oluyorsun. Şu anda tipik bir patron-stajyer ilişkisine girmenin çok iyi bir zaman olduğundan emin değilim.”

“Sana onunla inanılmaz bir iş başardığını söyledim.”

Yüzü sinirden kızararak bana ters ters baktı. “Bunu daha önce hiç söylemezdin. Daha önce ‘İyi. İşine dön,’ derdin. O kadar. Ve Gugliotti’nin yanında sanki parmağının ucundaymışım gibi davrandın. Önceden olsa beni tanımazlıktan gelirdin.”

“Daha önce nasıl bir pislik olduğumu tartışmaya gerçekten ihtiyacımız var mı? Senin de süttten çıkma ak kaşık olduğunda söylenemez. Ve neden bunu *şimdi* deşiyoruz?”

“Bu senin daha önce pislik olmanla ilgili değil. *Şu anda* nasıl olduğunla ilgili. Telafi etmeye çalışıyorsun. İşte tam da bu yüzden patronla yatmamak gerekir. Daha önce iyi bir patrondun - kendi işimi yapmama izin veriyor ve sen de kendininkini yapıyordun. Şimdiyse kıcını kurtardığım adamla konuşurken bana ‘çocuk’ diye hitap eden yılışık bir akıl hocası. İnanamıyorum.”

“Chloe...”

“Büyük bir pislik olduğunda seninle başa çıkabilirim Bennett. Buna alışkınım, bunu *beklerim*. Biz böyle çalışıyoruz. Çünkü bütün hayıflanmaların ve kapı çarpmaların ardında bana saygı duyduğunu biliyordum. Fakat bugünkü tavrın - daha önce orada olmayan bir çizgi çekiyor...” Yine pencereden dışarı bakarak kafasını iki yana salladı.

“Bence abartıyorsun.”

“Belki,” dedi çantasında telefonunu arayarak. “Fakat bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım - bütün bunları tehlikeye mi atıyorum?”

“İkisini de yapabiliriz Chloe. Birkaç ay daha birlikte çalışabilir ve birlikte olabiliriz. Bu mu? Bugün olan ne mi? Olgunlaşma sancıları.”

“Emin değilim,” dedi gözünü yumup beni görmezden gelerek. “Ben sadece akıllıca olanı yapmaya çalışıyorum Bennett. Daha önce asla kendi değerimi sorgulamadım, *senin* sorguladığını düşündüğüm zaman bile. Ve sonra kim olduğumu tam olarak gördüğüne inandığımda sen beni küçümsedin...” Üzgün gözleriyle bana baktı. “Sanırım şu anda kendimi sorgulamaya başlamak istemiyorum. Uğruna çalıştığım onca şeyden sonra.”

Uçak sarsılarak iniş yaptı, yine de onun beni sarstığı kadar sars-mamıştı. Dünyanın en büyük bazı finans birimlerinin başkanlarıyla tartışmalara girmiştim. Beni ezebileceklerini sanan yöneticilerle kavga etmişim. Bu kadınla dünya yok olana kadar tartışabilir ve her anlamda daha fazla erkek gibi hissedebilirdim. Fakat o anda söyleyecek tek bir şey bulamadım.

O gece uyuyamadığımı söylemek yetersiz kalırdı. Yatıp uzanamamış-tım bile. Düz olan her yüzeyde ondan bir iz var gibiydi ve evime hiç gelmemiş olması bir şey değiştirmiyordu. Sadece üzerine konuşmuş olmamız -ve geri dönüşümüzün ilk gecesinde buraya gelmesini planlamış olmam- onun hayaletini sanki gerçek gibi kalıcı hale getirmişti.

Onu aradım, cevap vermedi. Tamam, saat sabah saatin üçüydü fakat onun da uyumadığını biliyordum. Benim hissettiğim şeyi onun da hissettiğini biliyor olmam gerçeği, sessizliğini daha da kötüleştiriyordu. Onun da benim gibi derin duygular içinde olduğunu biliyordum. Ancak o bu durumda olmaması gerektiğini düşünüyordu.

Ertesi gün gerektiği kadar çabuk gelmeyecekti.

Altıda, onun orada olmayacağını bildiğim bir saatte işe gittim. İkimize de kahve aldım, yokluğunda açılan arayı kapatmasına yardımcı olmak ve ona vakit kazandırmak için takvimimi güncelledim. Anlaşmayı Gugliotti'ye fakslayarak San Diego'da gördüğü sürümün son olduğunu ve Chloe'nin sunduğu her neyse onun geçerli olduğunu söyledim. İmzalanmış sayfaları geri yollaması için ona iki gün süre verdim.

Ve sonra bekledim.

Saat sekizde babam ve hemen ardından Henry ofisime geldiler. Babam somurtuyordu ama genelde bunun benimle ilgisi olmazdı. Henry hiç kızgın görünmüyordu.

Fakat ikisi de sanki beni öldürmek istiyormuş gibiydiler.

“Ne yaptın?” Babam masama bir kâğıt parçası bıraktı.

Damarlarım buz kesmişti. “O nedir?”

“Chloe'nin istifa mektubu. Bu sabah Sara'yla göndermiş.”

Bir dakika boyunca konuşamadım. O süre içerisinde duyduğum tek ses ağabeyimin sözleriydi, “Ben, ahbab. Ne oldu?”

“Berbat ettim,” dedim sonunda avuçlarımı gözlerime bastırarak.

Babam oturdu, sakin görünüyordu. Bir aydan kısa bir süre önce ben telefonda konuşmaya çalışırken Chloe'nin oturduğu, bacaklarını ayırıp kendine dokunduğu koltukta oturuyordu.

Tanrım, işin bu noktaya gelmesine nasıl izin verdim?

“Bana ne olduğunu anlat.” Babamın sesi çok sakindi, fırtına öncesi sessizlik gibi.

Boynumdaki kravatı gevşettim, göğsümün ağırlığında boğulmak üzereydim.

Chloe beni terk etti.

“Biz birlikteyiz. Ya da birlikteydik.”

“Biliyordum!” diye bağırdı Henry. Aynı anda babam sesini yükseltti, “Siz ne?”

“San Diego'ya gidene kadar bir şey yoktu,” diyerek onları hızlıca rahatlattım. “San Diego'dan önce biz yalnızca...”

“Sevişiyor muydunuz?” Henry yardım etmek için araya girdi ve babamın sert bakışlarına maruz kaldı.

“Evet. Biz yalnızca...” Göğsüme bir ağrı saplandı. *Onu öpmek için eğildiğimde yüzünün ifadesi.*

Dışlerimin arasında dolgun alt dudağı. Dudaklarımın dibinde gülüşü. “Ve ikinizin de bildiği gibi ben tam bir pisliktim. Yine de o da altta kalmadı,” dedim. “Ve San Diego’da aramızdaki şey daha fazlasına dönüştü. **Seks.**” Elimi mektuba uzattım ve sonra geri çektim. “Gerçekten istifa mı etti?”

Babam başını salladı, yüzünü okumak imkânsızdı. Hayatım boyunca bu onun süper gücüydü: çok şey hissettiği zamanlar çok az şey gösterirdi.

“İşte bu yüzden ofis kardeşliği prensibimiz var, Ben,” dedi kısaltma adımla sesinin tonunu yumuşatarak. “Bunu daha iyi bildiğini düşünmüştüm.”

“Biliyorum.” Ellerimle yüzümü kaşardım ve sonra Henry’ye oturması için işaret ettim. Yemek zehirlenmesiyle ilgili, Gugliotti ile olan toplantıyla ilgili ve Chloe’nin nasıl becerikli bir şekilde beni idare ettiğiyle ilgili bütün ayrıntıları anlattım. Otelde Ed Gugliotti’ye rastladığımda birlikte olmaya henüz karar vermiş olduğumuzu belirttim.

“Aptal bir göt herifin tekisin,” dedi ağabeyim, ben lafımı bitirdikten sonra. Ona katılmaktan başka ne yapabiliirdim?

Acımasız bir nutuktan ve berbat ettiğim durumun bütün yönleriyle tekrar konuşulacağını garanti verildikten sonra babam ofisine gidip stajı bitene kadar onun için çalışmasını istemek üzere Chloe’yi aradı.

Diplomasını aldıktan sonra bizimle kalmayı seçerse stratejik pazarlama ekibimizin en önemli elemanlarından biri olabilecek olsa da babamın endişelendiği yalnızca Ryan Medya değildi. Chloe’nin yeni bir staj bulması, işe alması ve burs komitesine sunmak üzere yeni bir projeye başlaması için üç aydan kısa bir süresi kalmıştı. Ticaret okulundaki nüfuzlarıyla beraber, geri bildirimleri de Chloe’nin onur belgesiyle mi mezun olacağını yoksa JT Miller’in CEO’sundan kişisel bir tavsiye mektubu mu alacağını belirleyecekti.

Kariyerinin başlangıcını oluşturabilir ya da yok edebilirdi.

Sonraki bir saat boyunca Henry ve ben tam bir sessizlik içinde oturduk. O bana ters ters baktı, ben de pencereden dışarı baktım. Beni nasıl pataklamak istediğini neredeyse hissedebiliyordum. Babam ofisime geri geldi ve istifa mektubunu alarak düzgünce dörde katladı. Hâlâ mektuba bakamamıştım. Bilgisayarda yazmıştı ve onunla tanıştığımdan beri ilk defa siyah beyaz, resmî Times New Roman karakterleri yerine gülünç derecede kötü el yazısını görmeyi her şeyden çok istemiştim.

“Bu şirketin ona değer verdiğini ve bu ailenin onu çok sevdiğini, geri gelmesini istediğimizi söyledim.” Babam gözlerini bana çevirerek duraksadı. “Bunu kendi başına yapması için daha iyi bir nedeni olduğunu söyledi.”

Chicago, Billy Sianis’in Cubs’a⁴ asla küfretmediği, Oprah’ın hiç var olmadığı ve Chloe Mills’in Ryan Medya için artık çalışmadığı farklı bir evrene dönüşmüştü. İstifa etmişti. Ryan Medya tarihindeki en büyük anlaşmaların birinden çekip gitmişti.

Masasından Papadakis dosyasını çıkardım; biz San Diego’dayken anlaşma kopyası noterden gelmişti ve tek gereken bir imzaydı. Chloe son iki ayını, burs komitesine sunacağı yüksek lisans tezinin slaytlarını iyileştirmek için kullanabilirdi. Bunun yerine başka bir yerde yeni baştan başlayacaktı.

Daha önce ona verdiğim her şeyin üstesinden gelip de *bunu* nasıl yarım bırakmıştı? Gugliotti gibi bir adamın yanında onun için o şekilde konuşmuş olmam, aramızda olan şeyleri feda etmesine neden olacak kadar önemli miydi?

Homurdanarak bunu sorma nedenimin aynı zamanda Chloe’nin gidiş nedeni olabileceğinden şüphelendim. İlişkimizin ve kariyerlerimizin bir arada olabileceğini düşünmüştüm ama ben zaten kendimi kanıtlamış konumdaydım. O benim stajyerimdi. Tek istediği benden, kariyerinin bizim ihmalkârlığımızdan dolayı sorun yaşamayacağına dair bir güvenceydi ve

ben de bunu becerememiştim.

Açıkçası yaptıklarımın hikâyesiyle ofisin çalkalanmıyor oluşuna şaşırmiştım fakat yalnızca babam ve Henry biliyor gibi gözüküyordu. Chloe sırrımızı her zaman saklamıştı. Acaba Sara her şeyi biliyor mudur, Chloe ile görüşüyor mudur diye merak etmiştim.

Çok geçmeden cevabımı aldım. Chloe gittikten birkaç gün sonra Sara, kapıyı çalmadan ofisime girdi. “Durum tam bir felaket.”

Kafamı kaldırıp ona baktım ve elimde tuttuğum dosyayı geri bıraktım, ben konuşmadan önce huzursuz olmasını sağlayacak kadar uzun süre gözlerimi ona diktim. “*Bu durumun* seni hiç ilgilendirmediğini sana hatırlatırım.”

“Arkadaşı olarak ilgilendirir.”

“Ryan Medya’nın bir çalışanı olarak ve Henry’nin bir çalışanı olarak ilgilendirmez.”

Uzun süre beni süzdü ve sonra başını salladı. “Biliyorum. Asla kimseye söylemem, eğer kastettiğiniz buysa.”

“Bunu da kastediyorum tabii ki. Fakat ayrıca davranışından bahsediyorum. Bir daha ofisime kapıyı çalmadan, paldır küldür girmeni istemiyorum.”

Pişman olmuş görünüyordu fakat bakışlarım altında ezilmedi. O ve Chloe’nin neden bu kadar yakın arkadaş olduklarını görebiliyordum: ikisinin de güçlü iradeleri vardı, korkusuzluk sınığındaydılar ve sonuna kadar sadıktılar. “Anlaşıldı.”

“Neden burada olduğunu sorabilir miyim? Onu gördün mü?”

“Evet.”

Bekledim. Kendine güvenini artırmak istemiyordum fakat *aman Tanrım*, ondan her ayrıntıyı çekip almak istiyordum.

“Studio Pazarlama’dan bir iş teklifi aldı.”

Gergin bir nefes verdim. İyi bir şirketti fakat küçüktü. İyi ve genç yöneticileriyle gelecek vaat ediyordu ama tepede birkaç hakiki pislik vardı. “Kime rapor veriyor?”

“Julian adında bir adam.”

Tepkimi saklamak için gözlerimi kapadım. Troy Julian bizim kuruldaydı, genç eskort kızlara düşkünlüğü olan bencil bir herifti. Chloe’nin bunu biliyor olması gerekirdi, kafasından ne geçiyordu?

Düşün, pislik.

Muhtemelen Julian’ın ona **ÜÇ** ay içerisinde sunacak kadar geliştirebileceği bir projeyi sağlayacak kaynakları olduğunu düşünüyordu.

“Projesi nedir?”

Sara kapıya kadar gitti ve bilginin dışarı çıkmasını önlemek için kapıyı kapattı. “Sanders Hayvan Mamaları.”

Ellerimi masaya vurarak ayağa kalktım. Öfkelenmiştim ve hıncımı ağabeyimin asistanından almadan önce kendimi

sakinleştirmek için gözlerimi kapadım. "Bu *minik* bir iş."

"O sadece bir yüksek lisans öğrencisi Bay Ryan. *Tabii ki* minik bir iş olacak. Yalnızca ona âşık olan biri, milyon dolarlık ve on yıllık bir pazarlama anlaşmasında çalışmasına izin verirdi." Bana bir kez daha bakmadan arkasını döndü ve ofisimden ayrıldı.

Chloe, cep telefonuna, ev telefonuna ya da dosyasında bulunan kişisel elektronik posta adreslerinden hiçbirine cevap vermiyordu. Beni aramamış, bana uğramamış ve benimle konuşmak istediğine dair hiçbir belirti göstermemişti. Fakat göğsünüz bir kazmayla yarılıp açılmış gibi hissettiğinizde ve uyumak mümkün olmadığında stajyerinizin ev adresine bakmak, cumartesi günü saat sabahın beşinde oraya gitmek ve dışarı çıkmasını beklemek gibi şeyler yapıyordunuz.

Ve neredeyse bütün gün binadan dışarı çıkmayınca güvenlik görevlisini onun kuzeni olduğuma ve sağlığından endişe ettiğime ikna ettim. Yukarı kadar bana eşlik etti ve ben kapıyı çalarken arkamda durdu.

Kalbim göğsümden dışarı fırlayacak gibiydi. İçeride birinin gezindiğini, kapıya doğru yürüdüğünü duydum. Bir tahta parçasıyla ayrılmış, yalnızca birkaç santim ötedeki bedenini resmen hissedebiliyordum. Gözetleme deliğinden bir gölge geçti. Ve sonra sessizlik oldu.

"Chloe."

Kapıyı açmadı. Fakat kapının önünden de çekilmedi.

"Bebeğim, lütfen kapıyı aç. Seninle konuşmam lazım."

Sanki bir saat geçmiş gibi, "Açamam Bennett," dedi.

Alnımı kapıya yasladım, ellerimi bastırdım. O anda bir süper gücüm olsaydı çok işe yarardı. Ateşli eller ya da şekil değiştirme ya da yalnızca doğru sözleri söyleyebilme yeteneği. Tam şu anda bu imkânsız gibiydi.

"Üzgünüm."

Sessizlik.

"Chloe...Tanrım. Anladım, tamam mı? Yine bir pislik olduğum için beni azarla. Gidip kendimi becermemi söyle. Kendi bildiğin gibi yap - sadece gitme."

Sessizlik. Hâlâ oradaydı. Onu hissedebiliyordum.

"Seni özledim. Lanet olsun, özledim. *Hem de çok.*"

"Bennett, sadece... şimdi olmaz, tamam mı? Bunu yapamam."

Ağlıyor muydu? Bilemiyor olmaktan nefret ediyordum.

"Hey dostum." Güvenlik görevlisinin sesi, burası olmak istediği son yermiş gibi geliyordu ve yalan söylediğim için kızgın olduğunu söyleyebilirdim. "Yukarı çıkmak için söylediğin sebep bu değildi. Sesi iyi geliyor. Haydi gidelim."

Eve döndüm ve çok fazla viski içmeye başladım. İki hafta boyunca köhne bir barda bilardo oynadım ve ailemi yok saydım. Hasta olduğumu söyledim ve yataktan yalnızca arada sırada bir kâse mısır gevreği almak için ya da kadehimi doldurmak için veya aynada kendi yansımasına bakıp kendime orta parmak gösterdiğim banyoyu kullanmak için çıktım. Mutsuz bir adamdım ve böylesine bir şeyi daha önce hiç yaşamamıştım. Kendimi nasıl toparlayacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Biraz erzakla birlikte annem geldi ve onları kapımın önüne bıraktı.

Babam işe dair gelişmelerle ilgili günlük sesli mesajlar bıraktı.

Mina bana biraz daha viski getirdi.

Sonunda evimin bilinen tek yedek anahtarıyla Henry ziyaretime geldi ve bir kap soğuk suyu üzerime boşalttıktan sonra yanında getirdiği Çin yemeğini uzattı. Ben yemeğimi yerken o da eğer kendimi toparlayıp işe dönmezsem evimin her yanına Chloe'nin fotoğraflarını asmakla beni tehdit etti.

Sonraki birkaç hafta boyunca Sara yavaş yavaş aklımı kaçırdığımı ve haftalık bilgilendirilmeye ihtiyacım olduğunu tahmin etti. Gayet profesyonelce, bana Chloe'nin yeni işinde Julian ile arasının nasıl olduğunu anlatıyordu. Sanders'takiler onu sevmişlerdi.

Kampanyayı yöneticilere sunmuş ve onların onayını almıştı. Bunların hiçbiri beni şaşırtmamıştı. Chloe onların sahip olduğu herkesten kat kat daha iyiydi.

Ara sıra Sara başka şeylerde yumurtluyordu. "Spor salonuna geri döndü." "Daha iyi görünüyor." "Saçını biraz kestirdi, gerçekten çok hoş görünüyor." "Cumartesi günü hep birlikte dışarı çıktık. Sanırım iyi vakit geçirdi ama erken ayrıldı."

Çıktığı biri olduğu için mi? Merak etmiştim. Ve sonra bu düşünceyi kafamdan kovdum. Başka birisiyle görüştüğünü hayal edemiyordum. Aramızda olanların nasıl hissettirdiğini biliyordum ve Chloe'nin de hiç kimseyle görüşmediğinden oldukça emindim.

Bilgilendirilmeler hiç yeterli olmuyordu. Neden Sara telefonunu çıkartıp çaktırmadan birkaç fotoğraf çekmiyordu? Mağazada ya da sokakta Chloe'ye rastlamayı ümit ettim. Birkaç kez La Perla'da şansımı denedim. Fakat onu iki ay boyunca görmedim.

Seks yapmak için kullandığınız kadına âşık olduğunuzda bir ay rüzgâr gibi geçiyordu. Âşık olduğunuz kadın sizi terk ettiğinde ise iki ay sonsuzluk gibiydi.

Sunum arifesi geldiğinde ve Sara'dan Chloe'nin hazır olduğunu ve Julian'ı ateşten bir yumruk gibi idare ettiğini ama bir yandan da "kendinden daha küçük ve daha az kendi gibi" gözüktüğünü duyduğumda cesaretimi topladım.

Masama oturdum, PovverPoint'i açtım ve Papadakis planını çıkardım. Hemen yanımda ofis telefonum çaldı. Cevap vermemeyi düşündüm, yalnızca önümdeki işe odaklanmak istiyordum.

Fakat arayan, bilinmeyen bir yerel numaraydı ve beynimin önemli bir kısmı bunun Chloe olabileceğini düşünmek istiyordu.

"Ben Bennett Ryan."

Hattın ucunda bir kadın gülüşü duyuldu. "Sen harika bir Aptal Piçsin."

Müdür Cheng ve burs komitesinin diğer üyeleri içeri girdiler ve yerlerine oturmadan önce beni candan bir şekilde selamladılar. Notları kontrol ettim, dizüstü bilgisayarımı ve projeksiyon sistemini birkaç kez kontrol ettim ve konferans odasına doğru gelmekte olan son birkaç kişiyi bekledim. İçeridekiler kendilerine su koyarlarken buz tıkırtıları geliyordu. Meslektaşlarım birbirle-riyle kısık seste konuşuyor, arada sırada sessizliğin içinde daha yüksek sesli gülüşmeler kopuyordu.

Meslektaşlar.

Kendimi hiç bu kadar yalnız kalmış hissetmemiştim. Bay Julian, beni desteklemek için sunuma gelme zahmetine bile girmemişti. Büyük sürpriz.

Bu oda, on yedi blok ötede bir binadaki başka bir toplantı odasına çok benziyordu. Sabah erken saatte Ryan Medya kulesinin önünde durmuş, beni olduğum kişi yaptıkları için içerideki herkese sessizce teşekkür etmişim. Ve sonra blokları sayarak yürümüş ve Bennett'in, sabırla kol düğmelerine dokunarak ve dingin dış hatlarımdan içeri sızan bakışlarıyla bugün benimle birlikte o odada olmayacağını bilmekten dolayı içimi burkan acıyı duymazdan gelmeye çalışmışım.

Projemi özlemişim. iş arkadaşlarımı özlemişim. Bennett'in acımasız, zorlayıcı standartlarını özlemişim. Fakat en çok, benimle birlikte dönüştüğü adamı özlemişim. İki Bennett'ten birini seçmek zorunda kalmış olmaktan ve sonunda ikisini de kaybetmekten nefret etmişim.

Bir asistan kapıyı çaldı ve kafasını içeri uzatarak benimle göz göze geldi. Bay Cheng'e "Chloe'nin ilk olarak imzalaması gereken birkaç form var. Hemen geri döneriz," dedi.

Hiç soru sormadan onu kapının dışına doğru takip ettim, titreyen ellerimin ve gerginliğimin kaybolmasını diliyordum. *Bunu yapabilirsin Chloe.* Yerel bir hayvan maması şirketi için beş aşamalı alelade bir pazarlama kampanyasını detaylandıran yirmi basit slayt. Çantada keklik.

Yalnızca bunun üstesinden gelmek ve sonra Chicago'dan kaçıp gitmek, yüzlerce kilometre uzakta başka bir yerde hayata yeniden başlamak istiyordum. Buraya taşındığımdan beri ilk defa Chicago bana tamamen yabancı geliyordu.

Buna rağmen yine de ayrılma fikrinin doğru karar olduğunu hissetmeyi bekliyordum.

Asistanın odasında durmak yerine koridorda yürümeye devam edip başka bir konferans odasına geldik. Asistan kapıyı açtı ve önden girmem için bana işaret etti. Fakat ben içeri girdiğimde peşimden gelmeyip arkamdan kapıyı kapattı ve beni orada yalnız bıraktı.

Ya da yalnız bırakmadı.

Beni Bennett'le baş başa bıraktı.

Midemin buharlaştığını ve göğsümün o boşluğa battığını hissettim. Odanın uzak köşesinde pencerelerden oluşan duvarın önünde duruyordu. Mavi bir takım elbise giymiş

ve ona Noel' de aldığım koyu mavi kravatı takmıştı, elinde kalın bir dosya tutuyordu. Gözleri karanlıktı ve ifadesi okunmuyordu.

“Merhaba.” Sesi kesik kesik çıkmıştı.

Yutkundum, duvara doğru bakarak duygularımı gizleyebilmek için dua ettim. Bennett'ten ayrı kalmak cehennem gibi gelmişti. Sayamayacağım kadar gün, Ryan Medyaya geri dönmenin ya da yeni odama *Subay ve Centilmen* filmi tarzında adım atışını görmenin veya baştan çıkarıcı ve uzun parmağında bir La Perla çantası sallanarak çıkagelmesinin hayalini kurmuştum.

Fakat onu burada görmeyi beklemiyordum ve onu çok uzun süre görmediğimden dolayı, o kesik kesik söylediği üç hece bile beni mahvetmişti. Sesini, alaycı tavrını, dudaklarını ve ellerini özlemiştim. Beni izleyişini, ilk önce beni bekleyişini, beni sevmeye başladığını anlayabilmeyi özlemiştim.

Bennett buradaydı. Ve felaket görünüyordu.

Kilo vermişti. Düzgün giyinmiş ve tıraş olmuş olsa da giysileri uzun bedeninde kötü duruyordu. Haftalardır uyumamış gibi görünüyordu. Bu hissi biliyordum. Gözlerinin altında siyah halkalar oluşmuş ve onunla özdeşleşen sırtışı kaybolmuştu. Yerine düz bir çizgi halindeki dudaklar gelmişti. Her zaman ifadesiyle bütünleşik olduğunu düşündüğüm kıvılcım tamamen sönmüştü.

“Burada ne arıyorsun?” diye sordum.

Bir elini kaldırdı ve saçlarına götürdü, şu anki sefil görüntüsünü tamamen bozuyordu, içim aşına bir karmaşayla doldu. “Ryan Medyadan ayrıldığın için lanet olası bir ahmak olduğunu söylemeye geldim.”

Sesinin tonu karşısında ağzım açık kaldı ve damarlarımda tanıdık bir adrenalin akışı oluşmaya başladı. “Pek çok konuda ahmaklık ettim. Geldiğin için teşekkürler. Seni görmek eğlenceliydi.” Çıkmak için döndüm. .

“Bekle,” dedi, sesi alçak ve buyurgandı. Eski içgüdülerim depreşti ve durup ona döndüm. Birkaç adım daha yaklaşmıştı. “İkimiz de ahmaklık ettik Chloe.”

“Bu konuda hemfikiriz. Bana akıl hocalığı yapmak için çok çalıştığını söylerken haklıydın. Kendi ahmaklığımı, gelmiş geçmiş en büyük ahmaktan öğrendim. İyi şeyleri de babandan.”

Can alıcı bir noktaya temas etmiş gibiydim, yüzünü buruşturarak bir adım geri gitti. Son birkaç ay içinde milyonlarca şey hissetmişim: bol miktarda öfke, biraz pişmanlık, sık sık suçluluk ve kendini beğenmişliğin, gururun sürekli uğultusu. Fakat az önce

söylediğimin adil olmadığını fark etmiş ve anında pişman olmuşum. Her zaman öyle yapmak istememiş olsa da beni zorlamıştı ve bunun için ona borçluydum.

Fakat mağaramsı odada onunla birlikte dikilmiş, sessizlik aramızda veba gibi artarak yayılıyorken bunca zaman gerçekten neyi özlediğimin farkına vardım: bana en önemli projelerde çalışma şansını *o* tanımıştı. Beni bütün toplantılara *o* götürmüştü. Önemli raporları bana *o* yazdırmış, zorlu telefon görüşmelerini yaptırmış, en hassas hesap belgelerinin teslimatını bana *o* bırakmıştı.

Bana hocalık yapmıştı - ve bu onun için önemliydi.

Yutkundum. “Onu demek istememiştim.”

“Biliyorum. Yüzünden okuyabiliyorum.” Elini ağzına götürdü. “Yine de kısmen doğru. Senin başarında pay sahibi olmayı hak etmiyorum. Sanırım yine de birazını sahiplenmek istedim, benmerkezcilik. Fakat aynı zamanda seni gerçekten ilham verici buluyorum.”

Boğazımda oluşan düğüm aşağı ve dışarı doğru yayılıyor gibiydi, nefes almamı engelliyor, midemden aşağı bastırıyordu. En yakınımıdaki sandalyeye ulaşarak yineledim, “Neden buradasın Bennett?”

“Çünkü bu işte batırırsan, bir daha Fortune 500⁵ şirketlerinden birinde çalışmaman için elimden gelen her şeyi bizzat yapacağım.”

Bunu beklemiyordum ve öfkem tazelenip yeniden alevlendi. “Bu işi batırmayacağım seni pislik. Hazırlandım.”

“Ben ondan bahsetmiyorum. Papadakis slaytlarını getirdim ve çıktılar da burada.” Elinde bir USB bellek ve bir dosya vardı. “Ve eğer bu sunumu dört dörtlük yapamazsan senin canını okurum.”

Kibirli sırtışı yoktu, kasıtlı kelime oyunları yoktu. Fakat dediklerinin arkasında başka bir şey yankılanmaya başlamıştı.

Biz. Bu biziz.

“Elindekiler her neyse bana ait değiller.” Belleği işaret ettim. “Papadakis slaytlarını ben hazırlamadım. Onları bir araya getirmeden ayrıldım.”

Sanki son derece yavaşmışım gibi başını salladı. “Sen istifa ettiğinde anlaşmalar imzaya gitmişti. Bu slaytları hep *senin* çalışmalarından bir araya getirdim. Bugün sunacağın şey bu, boktan bir köpek mamasının pazarlama kampanyası değil.”

Bunu yüzüme vurması aşağılayıcıydı, ona birkaç adım yaklaştım. “Lanet olsun Bennett. Senin için canımı dişime taktım ve Julian için de canımı dişime taktım. Bir sonraki sefer nereye gidersem orada da canımı dişime takacağım -ister köpek maması satışı için ister milyon dolarlık kampanyalara aracılık etmek için olsun- bunlarla gelip kariyerimi nasıl idare etmem gerektiğini söyleyebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun. Beni idare edemezsin.”

Bana biraz daha yaklaştı. “Seni idare etmek istemiyorum.”

“Hadi oradan.”

“Sana yardım etmek istiyorum.”

“Senin yardımına ihtiyacım yok.”

“Evet Chloe, var. Al şunu. Bu senin çalışman.” Uzanıp bana dokunabilecek kadar yakınımdaydı, bir adım daha attı. Artık bedeninin sıcaklığını, kullandığı sabunun ve teninde yarattığı o tanıdık kokuyu hissedebileceğim kadar yakındı. “Lütfen. Bunu hak ettin. Komiteyi daha çok etkileyecektir.”

Bir ay önce bu işi sunmayı her şeyden daha çok istiyordum. Bu proje aylarca benim hayatım olmuştu. Benimdi. Gözlerimde oluşan yaşları hissedebiliyordum ve gözlerimi kırıştıtarak yaşları geri yolladım.

“Sana borçlu olmak istemiyorum.”

“Bu bir iyilik değil. Asıl ben sana borcumu ödüyorum. Her şeyi berbat ettiğimi itiraf ediyorum. Şimdiye kadar tanıdığım en keskin iş zekâlarından birine sahip olduğunu söylüyorum.” Gözleri yumuşadı, eliyle uzanıp omzumun arkasındaki bir saç tutamını itirdi. “Bana borçlu olmayacaksın. Tabii eğer çok farklı bir yoldan... ödemek istemezsen.”

“Artık senin için çalışabileceğimi sanmıyorum,” dedim kelimeleri boğazımdaki hayal kırıklığı duvarından çıkmaya zorlayarak. Elimi uzatıp ona dokunmamak için bütün gücümü harcıyordum.

“Demek istediğim bu değil. Bir patron olarak işleri berbat ettiğimi söylüyorum.” Gergin bir şekilde yutkundu, derin bir nefes aldı. “Bir sevgili olarak da her şeyi berbat ettim. Bu slaytları almana ihtiyacım var,” dedi USB belleği uzatarak. “Ve beni tekrar kabul etmene de.”

Gözlerimi ona diktim. “Toplantı odasına geri dönmem gerek.”

“Hayır, buna gerek yok. Ertelediler.” Saatine baktı. “Bir dakika önce Henry’ye, Cheng’i arayıp dikkatini dağıtmasını istedim.”

Böylece seninle baş başa konuşup sana A: bir ahmak olduğunu, B: seninle bir şans daha istediğimi söyleyebileyim diye.”

Dudaklarımın kenarında bir gülümseme oluştu ve onu kontrol altında tutmak için alt dudağımı ısırđım. Bennett’in gözleri zafer kazanmış gibi parıldıyordu.

“Burada yaptığın şeyi takdir ediyorum,” dedim dikkatlice. “O iş için çok çalıştım ve üzerinde hakkım olduğunu hissediyorum. Eğer sakıncası yoksa komitenin, elindeki çıktılarda bulunan Papadakis ile ilgili detayları görmesini istiyorum. Fakat yine de Sanders sunumunu yapacağım.”

Gözleriyle yüzümü inceleyerek bunu değerlendirdi. Sabırsızlığının göstergesi olarak yanağındaki bir kas seğıirdi. “İyi. Bana burada sunum yap. Beni orada intihara teşebbüs etmeyeceğine inandır.”

Doğrularak, “Kampanya *En İyi Şefler* üzerine bir oyun,” dedim. “Fakat her bölüm ya da reklam mamalardaki farklı bir içeriğı ön plana çıkaracak ve kaliteli hayvan gurmeleri yaratmak için bir mücadele olacak.”

Bennett’nin gözlerinin üzerinde sanki bir örtü vardı fakat içtenlikle gülümsedi. “Bu çok zekice Chloe.”

Dürüstlüğü karşısında gülümseyerek bu anın tadını çıkardım. “Pek değil. Bu bir şaka. Sanders’ın içerikleri basittir: iyi et. Basit tahıllar. Köpeklerin yiyeceklerinin nasıl gözüktüğüyle ilgilenmezler. Yalnızca et isterler. Kemiğıyle birlikte. Öylesi lezzetlidir. Babam köpeklerine her gün, esmer pirinç ve buğday çiminden yapılmış gurme maması verirdi. Şaka yapmıyorum. Doğum günlerinde özel bir hediye olarak da basit, etli kemik verirdi. Yeşillikleri, esmer pirinci ve bütün o saçmalıkları önemseyen yalnızca hayvan sahipleridir. Hayvanlar değil.”

Gülümsemesi büyüdü.

“Hayvanlarımızı şımartmamız ve onları sanki ailenin bir parçasıymış gibi kucaklamamızla dalga geçmenin bir yolu. Sanders ın ürünü, hayvanlarımızı her gün şımartacak etli kemikten bir mama. Hayvan ‘hakemleri’ her zaman Sanders tarifini seçecekler.”

“Başardın.”

“Kampanya mı? Olay zaten bu.”

“Evet fakat bunu yapabileceğini biliyordum. Sunuş şeklinden bahsediyorum. İlgimi çektin, beni yakaladın.”

Bunun Bennett tarzı bir övgü olduğunu anlayınca güldüm. “Teşekkür ederim.”

“Beni yeniden kabul et Chloe. Hemen şimdi edeceğini söyle.”

Daha sesli bir kahkaha patlattım ve ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Her zaman böyle buyurgan bir pislüksin.”

“Beni özlememiş gibi mi yapacaksın? Sen de felaket gözüküyorsun, farkındasm. Dün gece slaytları bir araya getirirken Julia aradı...”

Ağzım açık kaldı. “Julia seni mi aradı?”

“Ve bir enkaz gibi olduğunu, kendimi toparlayıp seni bulmam gerektiğini söyledi. Ona çoktan yola koyulduğumu söyledim. Zaten her şekilde bunu yapacaktım fakat onun araması, buraya gelip sana yalvarmak için hazırlanmamı kolaylaştırdı.”

“Nasıl yalvarılır biliyor musun ki?” diye sordum artık apaçık sırıtarak.

Bennett dudaklarını yalayarak gözlerini ağzıma dikti. “Muhtemelen bilmiyorum. Bana göstermek ister misin?”

“Bir dene bakalım. Bana en iyi yere kapanışını göster.”

“Affınıza sığınarak sizden yalamanızı isteyeceğim Bayan Mills.”

“Yalnızca yalvarırsan.”

Gözleri büyüdü ve başka bir şey diyemeden Papadakis dosyasını elinden aldım ve çıktım.

Peşimde Bennett’le toplantı odasına girdim. Biz görününce mırıldanan sesler kesildi.

Müdür Chenge dosyayı uzattım ve o da Papadakis slaytlarının çıktılarını gözden geçirdi. Gülümsedi. “İki projeyi birden bitirmeyi nasıl başardın?”

Birkaç heceyle kekeledim, sorusu için hiç hazırlıklı değildim.

“Çok çalışkandır,” dedi Bennett etrafımdan dolaşıp masada yerini alırken. “Papadakis işini tamamladıktan sonra diplomasını alana kadar başka yerde kısa bir staj yapmasını önerdik. Ne de olsa onun yakın gelecekte Ryan Medya’da olmasını umuyoruz.”

Yaşadığım şoku saklamak için mücadele verdim. *Neden bahsediyordu böyle?*

“İnanılmaz,” dedi masanın sonundaki yaşlı bir adam. “Papadakis üzerine mi?”

Bennett başını sallayarak onayladı. “Babamın emrinde çalışarak. Oldukça fazla mesai gerektireceğinden dolayı bu işin üstesinden gelecek birine ihtiyacı var. Bu durumda Chloe en iyi seçim olacaktır, tabii eğer kabul ederse.”

Yaklaşık beş bin farklı duyguyu yutmak zorunda kaldım. İlki, bunu komite önünde dile getirmesinden dolayı duyduğum rahatsızlıktı. Fakat rahatsızlıkla karışık halde minnet, heyecan, gurur da vardı. Buradaki işimiz bittikten sonra Bennett epey azar işitecekti.

“O zaman başlayalım,” dedi Cheng sandalyesinin arkasına yeniden yaslanarak.

Lazer işaretçimi aldım ve odanın ön kısmına doğru ilerledim, yerler sanki jöleden yapılmış gibi hissediyordum. Masanın başından iki sandalye ötede Bennett boğazını temizleyerek benimle göz göze geldi.

Ona bunun da hesabını soracaktım. Çünkü tam ben konuşmaya başlamadan önce dudaklarını oynatarak şu kelimeleri söylemeye çalıştığından oldukça emindim: “Seni seviyorum.”

Sinsi Piç.

Yaptığım sunumun broşürde, internet sitesinde ve şirketin haber postasında yer alacağını söylediler.

Bazı kâğıtlar imzalattılar, birkaç fotoğraf için poz verdirttiler ve pek çok kez elimi sıktilar.

JT Miller’da iş bile teklif ettiler.

“O kapıldı,” dedi Bennett beni kenara çekerek. Herkes yavaş yavaş odadan dışarı süzülürken hiç konuşmadan gözlerini bana dikti.

“Evet, sana gelecek olursak,” dedim, kızgınmış gibi konuşmaya çalışarak. Hâlâ daha sunumdan dolayı, tartışmadan dolayı, bütün bir günden dolayı sarhoş gibiydim. Bennett’in öpüşme mesafesinde duruyor olması hiç de canımı acıtmıyordu.

“Lütfen hayır deme. Babamın bütün şimşeklerini üzerime çekmiş vaziyetteyim. Seni bu gece arayacak sanırım.”

“Gerçekten bana iş mi teklif edecek?”

“Kabul edecek misin?”

Omuz silktim, kendimi sersem gibi hissediyordum. “Kim bilir? Şu anda yalnızca bunu kutlamak istiyorum.”

“Orada bir harikaydın.” Eğildi ve yanağımdan öptü. “Teşekkür ederim. Haftalardır hiç bu kadar eğlenmemiştim.” “Çıktılar iyiydi, yanılıyor muyum?”

Gözlerimi devirdim. “Evet fakat tek bir önemli hata yapmışsın.” Yüzü düştü. “Nasıl?”

“PowerPoint kullanmayı bildiğini itiraf etmişsin.”

Gülerek elimdeki bilgisayar çantasını aldı ve arkasındaki sandalyeye bıraktı, hınzır bir şekilde gülümseyerek yavaşça yanıma yaklaştı. “Ben de patronum için slaytlar hazırlardım. Tabii ki ben de bir zamanlar stajyerdim.”

Tüylerim diken diken olmuştu. “Patronun sana sesini yükseltir miydi?”

“Arada sırada.” İşaret parmağını kolumun üzerinde gezdirdi. “El yazını eleştirir miydi?”

“Sürekli.” Eğildi ve dudaklarımın köşesini öptü.

“Patronun seni öper miydi?”

“Aslında babam her zaman el sıkışmaktan yana olmuştur.” Elimi ceketinin altına kaydırıp ona sarılarak güldüm. “Pekâlâ, artık senin stajyerin değilim.”

“Hayır değilsin, artık meslektaşımın.”

Bu kelimeyi duymaktan hoşlanarak mırıldandım.

“Ve sevgilim?”

“Evet.” Sesim bu iki heceyle titredi ve “kuş gibi hafiflemek” deyimimin manasını açık bir şekilde anladım. Bennett’in kalp atışlarımı hissediyor olduğundan emindim.

Kulağımı ısırıldı. “Seni toplantı odasına çıkartmak ve pencereye yaslamak için yeni bahaneler bulmak zorunda kalacağım.”

Damarlarımın içindeki kan buharlaşmak üzereydi. “Yine de beni eve götürmek için bahaneye ihtiyacın yok.”

Bennett yanaklarımı öptü ve dudaklarıma yumuşak tek bir öpücük kondurdu. “Chloe?”

“Evet Bennett?”

“Bu flört etme durumu iyi ve hoş ama bir daha beni terk etmeni kaldıramam dediğimde ciddiylim. Bu durum beni neredeyse paramparça etti.”

Düşündükçe bile kaburgalarım, bütün havayı ciğerlerimde sıkıştırıp dışarı atıyordu. “Yapabileceğimi sanmıyorum. Ben de bir daha senden ayrı olmak istemiyorum.”

“Fakat berbat ettiğimde işleri yoluna koymam için bana bir şans vermelisin. Bazen bir pislik olduğumu biliyorsun.”

“Bazen mi?”

Homurdanarak fısıldadı, “Ve iç çamaşırını yırtıyorum.”

Alnına düşen bir tutam saçı ittim. “Ve istifliyorsun. Ürkütücü istifleme kısmını unutmayalım.”

“Fakat seni seviyorum,” dedi kocaman gözlerle bana bakarak. “Ve La Perlaüaki elemanların çoğuyla birbirimize ilk isimlerimizle hitap ediyoruz. Sen yokken kederli bir şekilde pek çok alışveriş yaptım. Ayrıca sağlam kaynaklardan aldığım bilgiye göre en iyi seksi benimle yaptın. Bu durumda umuyorum ki kötü şeyler dengelenir.”

“Sattım.” Onu kendime çektim. “Buraya gel.” Dudaklarımı dudaklarının üzerinde kaydurdum ve alt dudağında küçük ısırıklar bıraktım. Ceketinin yakalarına sıkıca tutunarak onu döndürdüm ve pencereye yasladım, olabildiğince fazla yaklaşabilmek için parmak uçlarımın üzerinde duruyordum.

“Öyleyse artık resmen emrediyorsun.”

“Kes sesini ve beni öp,” diyerek güldüm.

“Tamam patron.”

Teşekkür

Sevgimizi ilk olarak ajansımız, neşe kaynağımız, tapılası ninja-mız ve en sert çocuk olan Holly Root'a yolluyoruz. Süt çocuğu çamaşırlarımızı giydiğimiz ve sana bütün sırlarımızı anlattığımız zamanı hatırlıyor musun? Küçük ve sevimli yanımızı, diğer her şeyde olduğu gibi olanca coşkuyla kabul ettin. Yukarıdaki "Seçeneklerin hepsi" kutucuğunu işaretlememize izin verdiğin için teşekkürler. Sen inanılmaz bir insansın.

Kısa sürede *Harika Piç* i ve bizi kabul ettiği, kitaba düştüğü notlarla kelimenin tam anlamıyla bizi günlerce güldürdüğü için Gallery'deki editörümüz Adam Wilsona bir nevi heyecanlı hayran kız şapkalarımızla teşekkür ediyoruz. Ayrıca en azından bir erkeğin bu hikâyeyi okumuş olduğunu bilmekten dolayı mutluyuz. "Vulva" kelimesini bir daha asla kullanmayacağımıza söz veriyoruz.

Bunu yeni bir şeye dönüştürmeyi teklif ettiğimiz zaman hiç tereddüt etmeden arkadaşlığı ve coşkusuyla bizi karşılayan Dawna teşekkür ediyoruz. Orijinal hayran kurgusunu özenle düzenleyen Rachel'e teşekkür ediyoruz. Moi, sen inanılmaz bir arkadaş ve *Harika Piç* in sahip olabileceği en iyi araştırma geliştirme yöne-ticisisin. Hayran camiasına bir kocaman, gönülden bir teşekkür asla yeterli olmayacak olsa da şu anda yapabileceğimizin cn iyisi bu. Emin olun, ortak geçmişimizde paylaştığımız yer çok daha büyük. Bu hikâyeye olan sevginiz, üç yılı aşkın bir süreden sonra bile hikâyeyi oldukça canlı tuttu. Umarız kitabın düzenlenmiş halinden de aslı kadar keyif alırsınız. La Perla'larınızın en az bir kere parçalanmış olmasını temenni ederiz.

Harika Piç in ön okuyucuları - Martha, Erin, Kellie, Anne, Myra ve Gretchen: bu eseri sizinle beraber bir kitaba dönüştürmek işin en eğlenceli kısmıydı. Her yoruma, ünlü seslerle dolu her sevinç nidasına ve düzeltmeye sevindik. Bunu yapıyor olmaktan dolayı aklımızı kaçırdığımızdan şüphelendiğimiz ve özellikle de öyle olduğundan emin olduğumuz zamanlarda bile sizin heyecanınız bizim devam etmemizi sağladı. Okumaya zaman ayırdığınız her kelime için teşekkürler, özellikle yüz kere okumanızı istediğimiz edepsiz olanları için.

Fakat belki de hemen herkesten önce ailelerimizin desteğine teşekkür etmek istiyoruz. Ayakkabı-kardeşi, Taptatlı, Ninja, Ayı, Sarışın ve Dr. Bay Pabuç - bize cesareten fazlasını verdiniz; ayırdığınız zamanla bizi şımarttınız ve en aptalca takıntılarımızın tavan yaptığı anlarda bile bizi sevdiniz. Her günümüzün en iyi kısmı olduğunuz ve bu maceraya atılmamızın asıl sebebi olduğunuz için teşekkürler.

(Fr.) Bu çok iyi. Hayır. Hayır, gerek yok. Sadece dört. Dört. Teşekkür ederim Ivan. (ç. n.)

2

(Fr.) Hiçbir şeyden pişman değilim, (ç. n.)

3

(Fr.) Şeninim, (ç. n.)

4

Chicago'da ünlü bir bar sahibi olan Billy Sianis, keçisiyle birlikte beyzbol takımı Cubs'un

maçını seyretmeye gittiği gün diğer seyircilerin rahatsız olması nedeniyle sahadan atılmış ve Sianis, takımın bir daha asla şampiyonluk kazanmaması için beddua etmiştir. Cubs 1908'den beri Dünya Kupası'nı alamamıştır, (yay. n.)

5

ABD'de en yüksek net ciroya sahip ilk 500 şirketin bulunduğu bir liste, (ç. n.)